LUANNE RICE

BESTSELLER

gümüş çanlar

çok yakında beyaz perdede

TRUVA

KAKTUSUN

LUANNE RICE

gümüş çanlar

Her sene yetiştirdiği Noel ağaçlarını satmak için Manhattan'a giden Christopher Byren ve her Noel zamanında kaybettiği kocasının derin kederini yaşayan Catherine Tierney... Luanne Rice'ın içten anlatımıyla gönülleri fethetmeye aday heyecan verici ve duygu yüklü bir roman...

Christopher kaçan oğlunun izini sürerken, kütüphane görevlisi Catherine'nin ona yardım ettiğini keşfeder. Şimdiye kadar karşılaşmamış olsalar da, ikisi de aslında daha önce birbirlerinin hayatlarına defalarca dokunup yollarının kesiştiğini anlarlar. Artık, yitirilen umudun ve aşkın bulunma zamanıdır. Christopher ve Catherine beraberce geçmişte açılan yaralarını kapatarak, umudun onlara göz kırptığı geleceğe doğru yol alırlar. Yalnızca aşkın sıcak dokunuşunu keşfetmekle kalmayan, aynı zamanda aile üyelerinin ve dostların sevdikleri kişilerin yüreklerine nasıl mutluluk aşıladıklarını ve onları önemsediklerini dile getiren etkileyici bir kurgu. Hayatın mucizelerle dolu patikasında, kendilerine kırık kalplerini ve hayal kırıklıklarını onarmak için ikinci şans verilen insanların yüreğinizi ısıtacak hikayesine hoş geldiniz.

ISBN 975-6237-50-3
9 799756 237501
yenisayfa on-line alışveriş .com.tr
www.truvayayinlari.com

12 YTL / 12. 000.000 TL

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO Kaktüs TEAM

GÜMÜŞ ÇANLAR

TRUVA YAYINLARI®

TRUVA YAYINLARI®

Yayın No: 50

Truva / Edebiyat: 14

Gümüş Çanlar

Yazarı: **Luanne Rice**

Çeviren: **Murat Özpınar - Safiye Gül Avcı**

Copyright © Luanne Rice, 2004

Yayın Danışmanı: Abdullah Şahin

Genel Yayın Yönetmeni: Burak Fazıl Çabuk

Yayın Editörü: Safiye Gül Avcı - İrem Özel

Redaksiyon: Bulut Fikret Çöloğlu

Bilgisayar Uygulama: Ali Koca

Kapak Tasarımı: NATA

Baskı-Cilt: Kilim Matbaacılık Ltd.Şti.

Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi No:12/204

Topkapı-İstanbul (0212) 612 95 59

1. Baskı Temmuz 2005

ISBN: 975-6237-50-3

© Kitabın telif hakları Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Truva Yayınları'na aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

© Truva Yayınları, 2005

Hocapaşa Mah. Dervişler Sok. No: 9/4

34110 Sirkeci / İSTANBUL

Tel: (0212) 513 85 44 - 45

Fax: (0212) 528 71 12

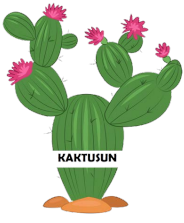
www.truvayayinlari.com.

e-mail: truvayayinlari@truvayayinlari.com

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Luanne Rice

GÜMÜŞ ÇANLAR

Çeviren
Murat Özpınar - Safiye Gül Avcı

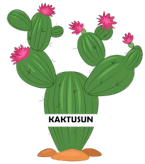
TRUVA®

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LUANNE RICE

"Dance With Me," "The Stone Heart," "Summer's Child" gibi yayınladığı ülkede en çok satanlar arasına giren birçok başarılı kitaba imzasını atan Luanna Rice, şu anda New York'ta ve Old Lyme, Connecticut'ta yaşamaktadır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1

Bütün bir yaz boyunca ağaçlar uzayıp olgunlaşmış, kökleri cömert ada toprağının derinlerine süzülmüş ve dallar altın gibi parıldayan güneşe kollarını açmıştı. Çam ağaçlarının iğne yapraklarını yalayıp geçen deniz rüzgarları doğudan eserdi. Herkes en iyi Noel ağaçlarının kuzeyden geldiğini bilirdi, özellikle de elinizi uzattığınızda yakalayacağınızı sandığınız yıldızların gökyüzünü süslediği Nova Scotia'dan. Yıldız pırıltılarının geceleri ağaç dallarına misafir olduğu ve kuzey ışıklarının iğne yapraklarına sihirli bir değnekle dokunduğu söylenirdi. Nova Scotia ağaçları denizle kuvvetlenir, yıldızların pırıltısıyla aydınlanırdı.

Nova Scotia'nın kuzeyindeki Cape Breton'ın Pleasant Körfezi'nde Christopher Byrne'ın bir ağaç çiftliği vardı. Çocukken İrlanda'dan buraya göç etmişlerdi. Ailesi burada Noel ağacı işine girmişti. Ağaç yetiştirmek oldukça zorluydu. O zamanlar maddi durumları pek iyi değildi. Christy pek çok gece açlıktan kükreyen bir mideyle yatağa gittiğini hatırlıyordu.

Zaman geçtikçe Christy büyümüştü. On iki yaşına geldiğinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boyu 180 cm'ye ulaşmıştı, ailesinin bakamayacağı kadar hızlı büyüyordu. Annesi en büyük oğlunun yeterince beslenebilmesi için kendi yiyeceğini kısardı. Tabiat ananın koşullarına karşı koyabilmesi için iyi beslenmeye ihtiyacı vardı. Kış geldi mi kuzey rüzgarları kükrer, kutup soğuğu insanın içine işler, yazları ise toprak sıcaktan kavrulurdu ve Christy hep çalışırdı. Annesi yemek zilini çaldığında eve dönme vakti gelirdi. Christy bu sesi severdi. Ne kadar az şeye sahip olsalar da Christy'ye yeterince sevgi ve neredeyse yetecek kadar yiyecek sağlayabilmek için elinden gelenin en iyisini yapardı annesi.

Christy Byrne'ın feraha olan özlemi onu gözükara bir işçi yapmıştı. Bu, onu başarıya sürükleyen itici bir güç oldu. Kazandığı her senti, kendi çiftliğini satın alıp babasından öğrendikleri ve içgüdüleriyle kendi ağaçlarını yetiştirmek ve yabani hava koşullarına karşı koyabilmek için sakladı. Annesinin sevgisi ve cömertliği Christy'yi iyi kalpli bir adam yapmıştı ve bu yüzden iyi bir baba da oldu. İyi bir baba olduğunu kendisi de biliyordu. Bundan asla şüphe etmezdi; kalbinde çocukları için yanan bir ateş vardı. Belki de bu yüzden o yıl güneye satmaya gideceği ağaçları keserken umut ve şaşkınlık karışımı bir duygu hissetmişti.

Her yıl aralığın ilk günü, Christy New York şehrine giderdi. Ağaç satan adamlar Winnipeg düzlüklerinden, Toronto'nun kuzeyindeki ve Quebec'in doğusundaki karlı ormanlardan, Vermont ve Maine'in yeşilliklerinden, Wisconsin'in göllerinden ve Michigan'ın terkedilmiş adalarından Manhattan'ın ışıl ışıl şehrine gelirlerdi. Ağaçları kesilip bağlanır, Doğu ve Hudson nehirlerini birbirine bağlayan parıltılı köprülerden büyük kamyonlarla taşınır ve bir yıllık hasılatı bir ayda kazanmak umuduyla Küçük İtalya'dan Gramercy Parkı'na, Tribeca'dan Morningside Tepesi'ne kadar her yere yerleştirilirlerdi.

Ağaç satan adamların çoğu pasaklıydı. Dungarees ve Carhartt ceketleri üniformalarıydı. Bazıları çingeneler gibi karavanlarıyla gelirdi. Kaldırım kenarlarına park eder ve daracık minibüslerin soğuğuna, azıcık sıcaklık ile birlikte boşalan karbonmonoksite karşın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aralık ayının sonunu getirirlerdi. Bazıları karavanlarının tepesine ışıklandırılmış dev gibi bir Noel Baba ve kardan adam yerleştirirdi.

İş Noel ağaçlarını satmaya geldiğinde Christy'nin üstüne yoktu. Ailesini geride bırakıp ağaçlarını satmaya geldiğinde, Chelsea'nin girişinde tezgahını açar, deniz gibi parlayan ağaçlarını gösteriş yapmak için beyaz ışıklarla donatır ve Noel günü en iyi Manhattan marketlerinden eve cepleri şeker, ceviz, kaliteli çikolata ve peynirle dönmek için Noel arifesine kadar eşsiz İrlandalı dilini kullanıp her bir ağacı en yüksek fiyattan satardı. Bridget ve Danny için gümüş patenler, kurşun askerler, altın saçlı bebekler ve Flexible Flyer kızakları; Mary için ise kırmızı yünlü süveterler ve krem rengi ipek gece elbiseleri alırdı. Neden kârının bir kısmını ailesi için harcamasındı ki? New York şehrindeki saygın insanların pek çoğunu kazanmıştı.

Eve dönüp herkese neler yaptığını anlatırdı; Danny'ye varmayı umduğu hedeften bahsederdi. "Sen ve ben ortak olacağız" demişti Christy. "Yeterince büyüdüğünde bu çiftliğin yarısı senin olacak. Ama okuluna devam etmelisin evlat. Çiftçiliğe garanti gözüyle bakamazsın. Bu işin bilimini, hava şartlarını, toprak asidini ve toprağı kazmayı öğrenmelisin."

"Çiftçiliğin kitaptan öğrenileceğini mi söylüyorsun?" diye gülmüştü Mary. Bu sözler Christy'yi üzüyordu. Mary asla onun sahip olduğu meziyetleri takdir etmezdi. Babası Halifax Koleji'ne iki yıl gitmiş, istakoz satan bir şirketin bürosunda çalışmıştı. Mary'nin oğlunun geleceği için de benzer planları olduğunu biliyordu.

Christy, Danny'nin dinlediğini bilerek ve onun ağaç yetiştirme mirasından gurur duymasını arzulayarak "hem kitaplarla hem de içgüdüsüyle" diye cevap vermişti... "Toprağı işlemek sahip olduğumuz en iyi şey, bu büyülü bir iş, Noel ağaçlarının sadece toprak ve güneşle büyüdüğünü görmek."

"Ve yağışla," demişti Danny. "Orta derecede yağış miktarı ve kapalı cepheler gerekiyor." Christy, bu büyük sözlere ve oğlunun gözlerindeki ciddi ifadeye sevgiyle gülümsemişti.

Fakat Mary'nin dört yıl önce geçirdiği kalp krizinde ölmesinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beri çocuklar da kışları onunla beraber New York'a geliyordu. Danny artık on iki yaşındaydı ve Bridget de sekiz. Okul, bir aylık ders ve ödevlerini yapmak kaydıyla çocukların babalarıyla beraber ağaç satmaya gitmelerine izin veriyordu. Büyük şehrin kulelerini, köprülerini ve süslü mağazalarını ilk gördüğünde, Danny'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Burası New York şehri mi?" diye sormuştu yutkunarak. "Burası çok büyük baba! Işıklandırılmış binalardan... binalardan yapılmış bir orman gibi."

"Çiftliğini sakın unutma evlat." diye uyarmıştı Christy.

"Asla baba" demişti Danny.

Christy Bayan Quinn'in Dokuzuncu Cadde'deki yolüstü otelinde iki oda tutardı böylece bir gözü yolun hemen kenarındaki ağaçlarda olurdu. Danny ve kendisi için büyük bir oda ve Bridget içinse küçük bir tane. Bu kadarını karşılamaya gücü yeterdi; çünkü en iyi mavi ve beyaz alaçamlar, Douglas köknarları ve İskoç çamları onunkilerdi ve ağaçlarını New Yorklulara her zaman en yüksek fiyattan satmayı becerirdi. Ağaçlarını bir zincirle tuttururdu ki kimse onları çalamazdı ve hep tek gözü açık uyurdu. Christy New Yorklulardan her şeyi beklerdi. Sokakta yaşayanlar önlerine ne gelirse çalarlardı ve zenginlerinse aldıkları yanlarına kâr kalırdı.

"İşte zenginler böyle yaparak daha zengin oluyor" derdi hep.

İyiliğe inanmayan tavrı yüzünden Mary onu hep azarlardı. "O beğenmediğin varlıklı Manhattanlılar senin ev taksitlerini ödediler, gelecek yıl oğlunun kolej masraflarını ödemeye başlayacaklar; tabii eğer Danny'nin çiftlikten uzaklaşmasına izin verirsen. O insanlara karşı biraz daha saygılı ol."

"Ah, o kadar çok paraları var ki soludukları havadan bile habersizler" demişti Christy karısının laflarını duymazdan gelerek. "Pahalı ayakkabılarını mahvetmediği sürece karın bile farkına varmazlar. O kadar aceleleri vardır ki aslında esen rüzgarın onlara yaşadıklarını hissetireceğini bile unutmuşlardır."

"Neyse, sen ceplerindeki parayı kapacak kadar keyiflisin en azından."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette" diyerek gülmüştü Christy. "İnan bana onlarda o kadar çok var ki yokluğunda o paraları özlemezler bile. Eğer fiyatları ikiye katlarsam eminim daha az bir sürede ağaçları satarım. Zenginler para harcamayı severler ve eğer bir şeye çok para verirlerse böbürlenecek daha çok şeyleri olur."

"Sen bir felaketsin Christy Byrne" demişti Mary, kafasını sallayarak. "Noel ağaçlarını bu fikirlerle satmak, bir çeşit günah olmalı. Başın büyük belaya girecek. Sözlerime kulak ver." Mary'nin ailesinin tuzu kuruydu ve asla açlığı öğrenmemişti. O açlığı nereden bilecekti ki? Serin dere sularının yanından yürüyüp meltem rüzgarının delice coşkusunu hissettiği, büyüleyici Nova Scotia yazlarında yağmur sularıyla ıslanmış çiftliğinde kendi kendine bu soruyu sorardı. Christy yavaş yavaş bir Noel ağacının şeklini almaya başlayan ladinleri budarken aralık ayında kazanacağı paraları hayal ederdi.

Bu yıl elektrikli testereler canavar gibi sesler çıkararak doğanın eserlerini parçalarken, Christy, Mary'nin haklı olduğunu biliyordu. Geçen kış, yıllardır ona hep para veren Manhattan, iyiliklerinin karşılığını tahammül edilemez bir bedelle ödetmişti. Mary'nin onu daha önce uyardığı açgözlülük, sonunda ailesine de girmişti: New York şehri oğlunu almıştı.

Şehrin göz alıcı ışıklarına yapılan üç yıllık yolculuk genç bir oğlanı cezbetmişti. Son Noel arifesi ağaç satışları bittiğinde Danny Christy'ye, onlarla beraber Nova Scotia'ya dönmeyeceğini söylemişti. New York'ta kalacak, bir iş bulacak ve kendi yoluna gidecekti.

"Kendi yoluna gitmek de ne demek oluyor?" diye sormuştu Christy.

"Bırak da gideyim baba. Bunu artık seninle konuşamam, beni anlamıyorsun!"

"New York'ta kalmak mı? Deli misin Danny?"

Aralarındaki gerginlik korkunçtu. Christy Danny'yi yakasından tuttu; Danny'nin kaçtığını, tam anlamıyla omuzlarını birden geri çektiğini hissetti. Ve bu Christy'nin onu daha sıkı tutmasına sebep oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Konuşacak bir şey yok" dedi Danny. "Hiçbir zaman olmadı. Çiftlik sadece senin seçimin baba, benim yapmak istediğim başka şeyler var. Bu benim hayalim baba ve denemek zorundayım! Bana yapılacak bir işin varken konuşarak vakit kaybetmemeyi sen öğrettin."

Danny çok ciddiydi ve haklıydı da: Christy ona pek çok şey öğretmişti. Çekip çevrileçek bir çiftlik varken konuşmayla vakit harcamamak gerekirdi. Elbette Danny babasının aslında konuşmaktan niye çekindiğini bilmiyordu. Çocuklarının cevaplayamayacağı sorular sormasından ve duygularını altüst edecek bir şeyler anlatmalarından korkuyordu. Çocuklarına kelimelerle anlatılamayacak bir tutkuyla bağlıydı.

Şimdi Danny, bir hayalperestin dimdik bakan gözleriyle karşı karşıya duruyordu. Christy incinmişti. Nasıl olur da oğlu, hakkında hiçbir şey bilmediği bu şehirde bir hayalin peşinden gidebilirdi? Derinlerde bir yerde aslında sorumlunun kendisi olduğunu biliyordu; asla iyi bir dinleyici olmamıştı. Fakat Danny'yi böyle bir yerde nasıl tek başına bırakırdı? Buna izin veremezdi. Christy Danny'yi daha sıkı kavradı. Danny elinden kurtulmuştu. Baba-oğul ilk kez tatsız bir durumda karşı karşıya gelmişlerdi.

Hemen orada, sokağın başında yumruklaşmaya başladılar. Christy kendi oğluyla itişip kakışıyordu. Ona sezon başında getirdiği mont yırtılmıştı. Yumruklar uçuşurken Danny'nin dirseği kazara Christy'nin burnuna çarptı. Kanlar boşanırken hâlâ Danny'yi tutmaya çalışıyordu. Eğer kavga etmek yerine sadece konuşsaydı, belki de oğlunu kaçmaktan vazgeçirebilirdi. Orada karların içinde birbirlerini gırtlaklıyorlardı ve Bridget çığlık çığlığa bağırıyordu durmaları için.

Polis aranmış, devriye sokağın köşesine gelmişti. Siren sesleri duyuluyordu. Kavga sırasında Christy'nin tezgahındaki beyaz ışıklar yere düşmüştü ve şimdi kara bulaşan kan izlerini aydınlatıyorlardı. Polislerden biri Christy'yi arkasından yakaladığında, bunu fırsat bilen Danny oradan kaçarak gözden kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christy'nin oğlunu son görüşü, mavi polis ışıklarının altında boş boş bakan kalabalığın arasından kaçarken olmuştu.

"Soğuktan donacak" demişti Christy polis merkezinde olan biteni anlatırken."Acıkacak, üşüyecek, üstelik montu da yırtıldı."

"Noel zamanı hep soğuk olur. Belki de bunu oğlunu dövmeden önce düşünmeliydin" demişti onu dinleyen polis memuru. Adı memur Rip Collins'ti.

Christy, keder ve korku dolu gerçek duygularını bir New York polisine açıklamak ve protesto etmek için çok fazla gururluydu. Polis ne bilirdi ki? Bu vahşi alevler gibi parıldayan şehrin insanları ne bilirdi ki? Sahte ışıkları, açgözlü tapınakları ve arada çam ağaçlarına küçük servetler ödemekle kandırılan mantıksız insanları olan bu şehir...

Christy, kendi kefaletiyle karakoldan ayrılmıştı. Pansiyona geri döndüğünde, kanı damarlarını zorluyordu, oğlunun orada olması konusunda ümidini kesmemişti. Ama tek bulduğu, yatakta oturan gözü yaşla dolu Bridget oldu.

Christy eşyalarını toplayıp kızıyla ve en büyük kalp acısıyla beraber Kanada'ya döndü. Martta bir duruşması vardı; fakat memur Collins, yetkili mahkemeye gerçekte neler olduğuyla ilgili bilgi vermişti. Danny'yi arayan Collins ve diğer şehir polislerine rağmen Danny hiçbir yerde bulunamadı. Nasıl rahat olabilirdi ki? Christy daha çok ruh hastası olmuştu. Christy'nin ailesi New York polisi ve adalet sistemi için ailevi sorunlarla ilgili bir istatistikti yalnızca ve oğlu Danny sokak çocuğu konumuna gelmişti.

Şimdi, olanlardan bir yıl sonra, ağaçlar tekrar toplanmıştı ve Christy kızıyla beraber tekrar New York'a doğru yola çıkmaya hazırdı. Danny'den üzerinde Brooklyn Köprüsü'nün resmi olan bir kartpostal almışlardı sadece. Nerede yaşadığı ya da ne yaptığına dair hiçbir ipucu yoktu. Yalnızca birkaç toy sözcük: "Her şey harika gidiyor, beni merak etmeyin."

Christy'yi Bridget'i ya da otuz dönümlük çam ormanlarını özlediğine dair tek bir sözcük bile yoktu. Danny kel kartalların, kara ayı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların, kırmızı ve gümüş tilkilerin boynuzu; baykuşların meskeni; büyülü kuzey topraklarından gelmişti. Bütün bunları New York'un düzenbaz ve barbarlarla dolu mağazaları için terk etmişti. Christy buradan nefret etmişti ve bu şehre bir daha adımını atmak istemiyordu.

Fakat yapmak zorunda olduğu bir işi vardı. Ağaçlarını yine aynı sokağın köşesine koymalı, yine müşterileri çam iğnelerinin ışıltısıyla büyüleyecek beyaz ışıklarını dizmeli, gelen zengin ve ruhsuz müşterilerine gülümsemeli, ağaçlarını satmalı ve bankaya para yatırmalıydı. En önemlisi aynı yerde durmalıydı ki Danny onları nerede bulacağını bilsin.

"Haydi Bridget!" diye seslendi kapının yanında durarak. Kızı merdivenin başında göründü. Büyük bir bavulu sürükleyerek indirmeye çalışıyordu.

"Onlar da nedir?" diye sordu Christy.

"Eşyalarım baba."

"Senin eşyaların kamyonette Bridget! Oraya yalnızca yirmi dört günlüğüne gidiyoruz. O bavulda ne saklıyorsun?"

"Parti kıyafetleri baba." Yeşil gözleri ışıldıyordu.

Christy ona bir kere daha baktı. Neredeyse on üç yaşında bir genç kızdı. Kendi kıvırdığı kızıl saçlarını nereden bulduğu belirsiz kadife bir kurdele ile bağlamıştı. Parti kıyafetlerine ihtiyaç duyacağını da nereden çıkarmıştı? Christy ağaçları satılana kadar her gün çalışacaktı.

"Bridget" diye söze başlamak istedi.

"Danny geri gelecek ve kutlamak için özel bir yere gideceğiz."

"O bavulu burada bırak. Şimdi iyi bir kız ol ve hemen arabaya gel. Gitmeliyiz!"

"Televizyonda bir programda gördüm baba" dedi bir yandan bavulu merdivenlerden aşağı sürüklerken. "Daha önce hiç gitmediğimiz şık yerler var. Danny'nin seveceği yerler; saraylar baba. Bütün o kristaller, altınlar ve bizim ormanın en yaşlı ağaçlarından bile uzun Noel ağaçları... Hepsi de çelenkler ve küçük ışıklarla donatılmış. Sihirli bir yer gibiydi. Gerçekten! Babalarıyla oturmuş çay içen kızlar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kravat takmış oğullar... Herkes çok mutluydu ve Noel'i kutluyordu."

"Biz Noel'i böyle kutlamayız" dedi Christy. Sesi sertleşmişti.

"Ama Danny döndüğünde harika şeyler yapalım baba."

"Hemen kamyonete bin Bridget!" diye çıkıştı Christy, ön kapıyı işaret ederek. Küçük kız kendisi kadar ağır valizi sürükleyerek babasının önünden geçerken kaşlarını çattı. Christy isteksizce bavulu kaldırıp kamyonetin bagajına yerleştirdi. Koltuklarına oturup kapıları çarptılar.

Kamyonetin kabinini kızı için önceden ısıtmıştı ama bunu fark edeceğini ummuyordu. "Dert değil" dedi kendi kendine. Ailesini iyi geçindiren birisi olduğunu biliyordu. Çocukları asla ısındıklarını veya karınlarının açlıktan ağrımadığını dile getirmezdi, her çocuğun yaptığı gibi. Onlar da rahatlığın değerini bilmiyordu. Christy, Danny'yi eve dönmesi için zorlamayacağına dair kendine söz vermişti.

Yalnızca oğlunun aç kalmadığından emin olmak istiyordu ve biraz da hayalini gerçekleştirdiğini duymak. Çiftliğin girişinden denize doğru baktığında bundan daha güzel bir hayalin olabileceği aklına gelmezdi. Bunların hepsi Danny ve Bridget'indi. Eğer rüzgarı ve güneşin ışıklarını tutabilse onları da çocuklarına verirdi.

"Danny'yi görmeye gidiyoruz baba" dedi Bridget, "Mutlu olmalısın."

Yüzü ekşimişti. Bridget'i üzmemek için sakinleşmeye çalıştı. Fakat içinde bir yerlerde canı çok acıyordu. Kardeşinden gelen bir tek kartpostal ile umutlarının çoğaldığını hissettikçe daha çok acı çekiyordu.

Kiraladıkları on sekiz tekerlekli yük kamyonu yolun sonunda bekliyordu. Büyük egzoz bulutları St. Lawrence Körfezi'nin soğuk temiz havasına doğru ilerliyordu. Şoför Christy'yi gördüğünde havalı kornasını çaldı.

Christy uzun kamyonun önüne geçti ve New York şehrine doğru iki günlük uzun yolculukları başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Tatil sezonu her sene daha erken başlıyordu. Bir seferinde tatil şükran gününün - Manhattan'da süsleme döneminin resmi olmayan başlama günü - hemen ardından başlamıştı. Şimdi, daha ekimde, cadılar bayramı için manav tezgahlarına dizilen balkabakları kalkmadan başlamıştı. Ya da Catherine Tierney'e öyle geliyordu. Şehir her geçen gün beyaz kıyafetinin bir parçasını daha giyiyordu ve Catherine'in ruhu bunun ağırlığını her geçen gün biraz daha hissediyordu.

Kasım boyunca Catherine penceresinden şehirdeki marketlerin parıldayan küçük beyaz ışıklarını izlemişti. Lord&Taylor ve Marcy's mağazalarının önüne dikilmiş, çanlarını çınlatan Noel babaların kurşun bakraçları dolduruşunu seyretmişti. Kurtuluş Ordusu, mağazaların camekanlarını gözlemek üzere dizilmiş insanları kendilerine çekmek için Beşinci Cadde'de Saks mağazasının önünde "Silent Night" ve "Got Rest Ye Merry, Gentlemen" şarkılarını çalıyordu. Kalabalık arasından geçerken Catherine yüzündeki ifadeyi gizlemeyi başarırdı. Kimse Noel şarkılarının ona neler hissettirdiğini anlayamazdı.

Aralığın ilk haftasıyla birlikte şehirde tatil çılgınlığı başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oteller, alışveriş meraklıları ve Şehir Balesi'nin "Fındıkkıran" temsilini, Radio City'nin Noel şovunu, Handel'ın "Mesih"ini ve meşhur Rockfeller Merkezi ağacını görmeye koşan turistlerle dolmuştu. Sarı taksiler caddeleri kaplamıştı, ince ceketleriyle hızlı hızlı yürüyen insanlar Catherine'i itip yollarını açıyorlardı.

Catherine Tierney, Rheinbeck Şirketi'ne ait özel bir kütüphanede çalışıyordu. Rheinbeckler bankacılık işiyle bir servet kazanmışlardı ve şimdi de gayri menkulle yollarına devam ediyorlardı; sanata ve eğitime destek veren idealist insanlardı. Kütüphane Beşinci Cadde'yle, Elli Dokuzuncu Sokağın kesiştiği köşede, Grand Army Plaza'ya giden yoldaki Rheinbeck binasının elli dördüncü katındaydı.

Rheinbeck binası kemerli pencereleri, payandaları, sivri kuleleri ve fıskiyeleri ile gotik bir atmosfere sahip altmış katlı bir binaydı. Ofislerin ve Catherine'in çalıştığı kütüphanenin muazzam bir park manzarası vardı. Şehrin karmaşasının ortasında sekiz yüz kırk üç dönümlük cennetten bir parça.

Binanın ön yüzü Paris stili altın yaldızlarla bezenmişti. Tatil dönemlerinde ışıklandırma yeşil ve kırmızıya çevrilirdi. Dört girişli inanılmaz lobiyi renkli küreler ve ışıklarla süslenmiş devasa bir ağaç süslerdi. Bizans stili mozaikler gerçek altın gibi parlar, ikinci balkondaki her daim yeşil çelenkler ise binaya ayrı bir ışıltı katardı.

Öğle yemeği saatlerinde her gün başka bir okulun korosu lobide ilahiler söylerdi. O gün öğleden sonra sandviçini almış geri dönen Catherine durdu ve çocukların tatlı, saf seslerini dinledi.

Arka sıradaki, sesi detone olmuş küçük bir kıza gözü takıldı. Kumral örgülü saçlarını sallayıp, ağzını kocaman açarak ilahi söyleyişini seyretti. Koro yönetmeni aniden küçük kıza buz gibi bir bakış fırlattı ve eliyle belli belirsiz bir işaret yaparak kızı susturdu; iri gözleri ağlamaklı olmuştu. Bu manzara karşısında Catherine'in miğdesi altüst oldu. Hemen üst kata çıkmalıydı, karışmamalıydı. Küçük kıza şarkısına devam etmesini söylememeli, koro yönetmeninin üzerine yürüyüp küçük kızı korumamalıydı. Brian böyle yapmıştı.

Küçük kızın gözlerindeki ifade bütün gün aklından çıkmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Joy to the World"den sessizliğe. Çocuğun duyduğu utancı kendi yüreğinde hissetti ve günün geri kalanı boyunca Manhattan'daki binalarda yer alan taş melekler ve fıskiyelerle ilgili arşivden malzeme çıkarma projesine devam etmesi mümkün değildi. Eve gidip bu günü geride bırakmak istiyordu.

Saat beş buçuk olduğunda Catherine kapıyı çekip metronun yolunu tutmuştu. Chelsea'de, Altıncı Cadde'nin batısında, yaklaşık olarak On Dördüncü ve Yirmi Üçüncü Sokağın arasında yaşıyordu. Şehrin o bölgesinin kendine has bir kişiliği vardı. Sekizinci Cadde çok eğlenceliydi. Restoran camları kırmızı biberden oluşan çelenklerle, sekiz tane flamingo tarafından kızağı çekilen Noel Baba resimleriyle, Grinch ve Betty? Who şeklindeki mumlarla süslenmişti.

Kaldırımların kenarlarına yapılmış pek çok İtalyan ve Yunan stili kırmızımsı kahverengi kum taşından evler, şatafatlı, dövme demir kalelerle etrafı çevrilmiş bahçeler ile sokak lambaları, on dokuzuncu yüzyılın ruhunu taşıyordu.

Yirmi Üçüncü ile Sekizinci sokakların başında E treninden indiğinde Catherine, ferahladığını hissetti. Binalar alçaktı ve gökyüzünü görebiliyordu. Hava buz gibi, apaçık ve o kadar kuruydu ki nefes almasını zorlaştırıyordu. Zarif bir çift bot ve yünden yapılmış siyah bir manto giyinmişti. Yirmi İkinci Sokağı geçip evine doğru giderken dizleri ve ayak parmakları buz kesmişti. Onu sokağın başında gördüğünde durakladı; kalbi dörtnala giden atlar gibi atmaya başlamıştı. Bir saniyeliğine de olsa caddenin karşısına geçip gözlerinin içine bakmak istedi.

Geçen sene oğluyla yaşadıklarına tanık olmuştu, bu sene geleceğinden kuşkuluydu. Ama işte buradaydı, bütün sokağa orman kokusu yayan ladin ve çam ağaçlarını diziyordu. Ağaçlar bir sokak boyunca dizilmiş dükkanların önüne yayılmıştı: eski kitaplar satan bir antikacı, iki yenilikçi modelist, yeni açılan bir fırın, bir çiçekçi ve Chez Liz.

Böyle garip insanlar herhalde sadece Chelsea'de bulunurdu, Lizzie nadir bulunan şiir kitaplarından ve antik çay takımlarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptığı şapkaları satardı. Keyfi yerindeyse Spode&Wedgwood çin takımlarını çıkarır ve dükkana girenlere çay ikram ederdi. Catherine ağaç satan adamı gördüğü için gerilmişti, hemen Lizzie'nin dükkanına koştu. İpek kozası şekilli lambalar yanıyordu ama kapı kapalıydı. Lizzie ve Lucy dükkanı çoktan kapatmışlardı.

"Bu gece erken kapattı; ufaklıkla beraber çıktılar" dedi Noel süslerine yaslanmış ağaç satıcısı. "Devekuşu tüylü siyah kadife şapkası ile şık göründüğü için operaya gidip gitmediğini sordum. Ya da İrlanda Tiyatrosu'nda bir oyuna mı gidiyor diye sordum" dedi Christy tiyatronun bulunduğu Yirmi İkinci Sokağı işaret ederek.

"Hımm" demekle yetindi Catherine. Eldivenin içinde avuç içleri terden sırılsıklam olmuştu, eldivenden kurtulmak istiyordu.

"Bana 'şölene' gideceğini söyledi."

Catherine tebessüm etti, bu tam Lizzie'ye göre bir laftı.

"Eğer burada olsaydı herhalde Nova Scotia ağaçlarından almanızı önerirdi" dedi ayaklarını ısıtmak için yere vurarak. Bulutlar arasından gelen İrlanda şivesiyle "ve ön kapınız için bir çelenk. Sizi her gün burada görüyorum, sanırım beyaz ladinden hoşlanırsınız" dedi.

Adam çok uzun boyluydu, geniş omuzları kanvas ceketini delip geçecek gibiydi. Saçları açık kahverengiydi, fakat Catherine gecenin bu karanlığında bile geçen seneye nazaran akların arttığını fark edebiliyordu. Ellerini gaz sobasında ısıtıyordu. Doğrulup bir adım daha yaklaşınca Catherine bir sene öncesine döndü.

"Beyaz ladin istemiyorum."

"Peki öyleyse bir mavi?"

"Ya da başka bir ağaç?" dedi Catherine. Lobideki olaydan sonra başlayan baş ağrısı tekrar şiddetlenmişti, hemen eve gitmek istiyordu.

"Şu çam iğnelerine baksanıza" dedi adam, çıplak elini iğnelere sürterek. "Kesildikleri günkü kadar tazeler, hem ne kadar parlaklar görüyor musunuz? Cape Breton'ın deniz havası sayesinde. Bilirsiniz, derler ki dallar yıldızların ışıklarını yakalar ve..."

Cümlesinin orta yerinde birden susmuştu, sanki söyleyeceği şeyi unutmuş gibi. Catherine geçmiş yıllarda ağaç satarken adamın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mavi gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyordu, fakat bu gece geçen haftaki kar kadar donuktular. Bir an göz göze geldiler. Catherine gözlerini kaçırmıştı, adam yüreğinin nasıl ezildiğini anlamasın diye yüzündeki ifadeyi silmeye çalıştı.

"Yine de sağolun" dedi Catherine uzaklaşırken.

Eve yürürken huzursuzdu. Hâlâ aklında küçük kız vardı ve şimdi de Noel'e kadar semtinde duracak olan ağaç satıcısı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı ve belki de yolunu değiştirmeliydi. Kızının da onunla gelip gelmediğini merak etti ve oğlunun sıcak bir yerlerde olmasını umdu. Burnu ve parmak uçları soğuktan donmak üzereydi. Hudson Nehri'nden aralık rüzgârı esiyordu. Batıdaki Yirminci Sokağa dönünce Cushman Caddesi'ndeki gaz lambalarının etrafındaki küçük buhar bulutlarını gördü.

Acımasız soğuğa rağmen dikilip bir sokak lambasının loş ışığındaki gölgelere baktı. Işık küresi, rıhtımın nemiyle ayın çevresindeki hale gibi görünüyordu. Manzara Catherine'e bir hayaleti hatırlattı. Buz kesen ellerini kenetlerken bunun bir işaret olabileceğini düşündü, umut etti. Yürümeye devam etti.

Noel zamanı Chelsea'yi ruhlar ve melekler ziyaret ederdi. Ya da Cushman Cadde'sinde bulunan bir konaktaki küçük odayı ziyaret ederlerdi. Catherine'in evinde komşuların evleri gibi Yunan stili tuğlalar, uzun kırmızımsı kahverengi kum taşından basamaklar, küçücük bahçeler ve dökme demirden zarif çitler vardı. Clement Clark Moore'un yakın dostu Don Alonzo Cushman'ın 1840'ta yaptırdığı bir evde oturuyordu Catherine.

Taştan binanın girişinde bir daha durakladı ve çatı katındaki küçük pencerelere kadar uzanan dört katlı daireye baktı. Pencerelerin çevresini süsleyen defne dalları binanın en çekici yanıydı belki de. Küçük gözlü pencereler yukarı doğru çevriliydi. Yakınlardan geçen yabancılar durup bu gizemli pencerelere dikkatle bakarlardı.

İnsanlar daima başkalarının yaşamları hakkında fikir yürütürlerdi. Catherine, sokakten geçen yabancıların içeride mutluluk olduğunu hayal ettiklerini düşündü. Belki de görkemli konaklara baka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak zarif akşam partilerinin gerçekleştiğini hayal ediyorlardı. Muhtemelen konağın, zeki çocukları olan sevgi dolu bir çifte ait olduğunu, belki de küçük pancurlu pencerelerin arka tarafındaki tavan arasında çocukların oyun odası olduğunu düşünüyorlardı.

Böyle düşünmelerine şaşmamak gerekirdi. Catherine de bir zamanlar tıpkı onlar gibiydi. Orada öylece pencerelere bakarken boğazının düğümlendiğini hissetti. Onu öyle etkilemişti ki sanki elektrik çarpmıştı da hareket etmesine ve etrafına bakınmasına izin vermiyordu. Bu gece sokakta hayaletler dolaşıyordu. Gözlerini kapatıp sevdiği insanı hissetmeye çalıştı ve bu gece çatı katında onu ziyaret etmesi için dua etti.

Sezon tekrar başlamıştı. Bir zamanlar neşe ve zevk kaynağı olan aralık ayı acı ve keder zamanı olmuştu. Catherine pek kutlama havasında değildi. Onun için kötü anılardan başka bir anlamı yoktu. Tatil arifesinin bir an önce geçip gitmesini istiyordu.

Ürpertiden, böyle düşüncelerden uzaklaşmak için sarstı kendini. Kapıyı arkasından kapamak ve başını örtmek için ön merdivene koştu.

***

Birkaç blok ötede Lizzie Donnelly yemek masasının yanında duruyordu. Üzerinde koyu kırmızı pelerini ve siyah kadife şapkası vardı. Yemeklerden yükselen buhar gözlük camlarını buğulamıştı. Sürekli çıkarıp silmesi için dokuz yaşındaki kızı Lucy'ye veriyordu ki gözleri onu yanıltıp birilerine az yemek ikram etmesin.

"Sağol tatlım" dedi Lizzie.

"Sorun değil anne, sen yemeği dağıtmaya devam et. Herkes çok aç görünüyor" dedi Lucy.

"Selam Joe! Naber Billy? Merhaba Ruthie! Ne var ne yok Maurice, keyfin yerinde mi? Bu sene de biraz kömür almak ister misin?" Bir yandan gelenleri selamlayan Lizzie bu gecenin özel yemeğini - rosto, patates, haşlanmış bezelye ve havuç- hazırlamaya devam ediyordu. Rahip aşevinin önündeki kalabalığın yanından sessizce geçip papaz evine yönelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba Peder" diye selam vermişti çoğu.

Siyah pelerin içindeki rahip aceleyle ilerlerken,"Tanrı sizi korusun, Tanrı sizi korusun" dedi.

"Sen ne istersin?" diye sordu Lizzie sıradaki kişiye. "Rostoyu önerebilirim. Şefimiz,bugün kendini aştı."

Lizzie burada haftada iki kez gönüllü olarak çalışıyordu. St. Lucy'de vaftiz edilmişti. Ve sonra kızını da burada vaftiz ettirdi, ismi de buradan geliyordu. En iyi arkadaşı Catherine'le ilk ayinlerini burada yapmışlardı. Gramer okuluna, ilkokula ve liseye beraber gitmişlerdi. Üç yıl önce Catherine, Lizzie'den Brian'ın burada çalışmasını istemişti. "O kadar çok şeyimiz var ki birazını dağıtmalıyız" demişti Brian. Lizzie kabul etmişti. Nasıl reddedebilirdi ki? Böylece burada çalışmaya başlamışlardı.

Ve şimdi Lizzie elinde kepçeyle yalnız dikiliyordu. Brian'ın cenazesinden beri Catherine kilisede yemek dağıtmak için bile St. Lucy'nin kapısından girmemişti. Lizzie onu teknik olarak aşevinin kilise sınırlarında olmadığına ikna etmeye çalışmıştı, fakat geçen üç yıla rağmen Catherine hâlâ bu konuyu konuşmaya yanaşmıyordu. Lizzie en iyi dostunun yüreğinin, en azından Noel zamanı biraz yumuşamasını umuyordu, ama sanki daha da katılaşır gibiydi..

"Bezelye ve havuç, yeşil ve kırmızı" dedi Lucy kenardan.

"İşte Noel neşesi" dedi Lizzie, pelerinin altından ter dökerken.

"Selam Lucy, selam Lizzie!" Harry'nin sesini duydular.

"Harry" dedi Lucy. "Nerede kaldın?" dedi, genç adama sarılmak için masanın etrafında dolanırken. Harry, kucaklamasına izin verdi ve o anda öylece sarıldılar, sonra Lizzie'yi itti.

"Hey, kes şunu" dedi delikanlı, sırada bekleyenleri işaret ederek. "Adamlar görecek."

"Bırak görsünler" dedi Lizzie. "Her biri bana sarılmak için pudinglerini verirlerdi. Hem cidden, nerelerdeydin? Senin için endişelendik."

"Biraz orada, biraz burada."

"O da ne demek oluyor?" diye sordu Lucy.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kulağa tehlikeli gibi geliyor" dedi Lizzie yüzünü ekşiterek. "Özellikle insan bunu senden duyduğunda." Yüzüne dikkatle baktı, gerçekten ne yaptığını anlayacak bir işaret arayarak. Sokakta yaşayan insanlar çabuk yaşlanırdı. Gözleri donuklaşır, rüzgar ve güneş yüzlerini kırıştırır, kötü beslenmeden insanın kemikleri meydana çıkardı. Uyuşturucu bazılarının kaçış yolu olmuştu. Onları daha güzel yerlere uçuracak sihirli bir halı, bazen ölümlerine sebep olacak bir yolculuk... "Ama Harry yapmaz" diye düşünürdü Lizzie. Yoksa gözleri bu kadar berrak olamazdı.

"Gitmem gerekiyor" dedi genç adam kirli ve yırtık kotunun arka cebinden bir zarf çıkarırken. "Bunu bayan C.'ye verir misin?"

"Elbette" dedi Lizzie zarfı alırken ve merakla sordu. "İçinde ne var?"

"O anlayacaktır."

"Yarın sabah onunla restorantta kahvaltı yapacağız. Neden sen de gelip zarfı kendin vermiyorsun?" diye sordu Lizzie, onu bedava yemek için ayartabileceğini umarak.

"Yarın bir görüşmem var" diye kaçamak bir cevap verdi genç adam. Bunu söyleyiş tarzı Lizzie'yi endişelendirmişti. Nasıl para kazandığını bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyordu.

"Bir tabak yemek ister misin?" diye sordu. "Bu gece güzel yemeklerimiz var."

Eti ve patatesleri gösterdi. Lucy alelacele eline bir tabak tutuşturdu. Lizzie tabağı doldurdu, ayrıca fazladan bir parça et ekledi. Genç adam masalardan birinin sonuna oturup tabağındakileri yemeye başladı. Lizzie memnuniyetle onu izledi. Rekor bir sürede yemekleri silip süpürdükten sonra hoşçakal demek için uğradı.

"Sağolun."

"Ne zaman istersen, biz hep buradayız."

"O şeyi bayan C.'ye vermeyi unutmazsınız değil mi?"

"Hayır, bana güvenebilirsin."

Lizzie genç adama bir daha sarılmaya yeltendi. Çünkü ona insanları sarması öğretilmişti. Lucy de sarılmaya davranmıştı ki genç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adam oradan ayrılıp kapının önüne biriken kalabalığın arasında gözden kayboldu. Diğerlerinin birazdan yapacağı gibi gecenin soğuğuna geri döndü.

"Nereye gidiyor anne?"

"Evsizler sığınağına hayatım, yani öyledir umarım."

Lizzie gidişini sessizce izlemekle yetindi. Zarfı pelerininin altından çıkarıp şüpheyle inceledi. İçinde ne olduğunu yanızca hayal edebilirdi, kızına hüzünle tebessüm etti, beraber banketin arkasına geçtiler.

***

Bridget Byrne koltuğun ucuna oturmuş ödevlerini bitirmeye çalışıyordu. Televizyonun sesini kimse duymasın diye kısmıştı. Nova Scotia'daki öğretmeninin verdiği ödevleri bitirene kadar televizyon izlemesi yasaktı. Bridget, Bayan Quinn'in bakışlarını hissetti. Danny ona "yaşlı kartal" derdi, çünkü odada olduğu zamanlarda her an kimin ne yaptığını gözetlerdi.

Bu Bridget ile Danny arasındaki farklardan birisiydi. Danny emir almaktan nefret ederdi, Bridget ise buna bayılırdı. Birilerinin ona dikkat etmesi hoşuna giderdi, bu kişi yol üstü otelinin yaşlı sahibi olsa bile. Annesi olsaydı, Bayan Quinn'in çocuklarla ilgilenmesi hoşuna giderdi. Annesi öldükten sonra Danny de onunla ilgilenmişti. Bu yabancı bölgede bazı arkadaşlar edinmişlerdi, fakat New York kışları sertti, çocukların çoğu evlerindeydi. Danny ve Bridget tek başlarınaydı.

Danny'yi onlardan alsa da Bridget burayı seviyordu. Sıcaklık rahatlatıcı bir şekilde borulardan yükseliyordu, bütün odaları ısıtıyordu. Gül desenli duvar kağıtları eskimiş ve sararmıştı. Tavanların rengi kahverengiye çalıyordu. Bayan Quinn'in söylediğine göre yıllardır içilen sigara sonucuydu bunlar. "Burası bir denizci barınağıydı hayatım, iki yüzyıl önce rıhtıma demirleyen gemilerin tayfaları, kaptanları burada kalırlardı ve hepsi de tütün içerdi" demişti Bayan Quinn bir keresinde.

Bridget, lekelerin bir kısmının sebebinin Danny'nin içtiği siga-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ralar olduğunu belli etmeden, Bayan Quinn'i sessizce dinlemişti. Gündüzleri ağaç satarken ve Bayan Quinn televizyon seyrederken, Danny bazı zamanlar gizlice sigara içerdi.

Şimdi Bridget televizyona takılıp kalmıştı. Live at Five, Rockfeller Merkezi'nin önündeki Noel ağacını gösteriyordu. Bridget'ten yalnızca otuz blok ötedeydi.

Devasa ağaç şehrin binalarının arasına yerleştirilirken muhabir iki güne kadar ağacın otuz bin lambayla süsleneceğini duyuruyordu. Önceki perşembe günü ağaç yukarı çıkarılırken görüntüler gösterilmişti. Kamera kalabalığı pan yaparken Bridget tam anlamı ile ekrana girmişti.

Bazı insanların elinde büyük pankartlar vardı.

"Brisbane'e selamlar!"

"Merhaba anne!"

"Loussville'deki herkese mutlu Noeller!"

Bridget kalbi deli gibi atarken ekrandaki her bir surata dikkatle baktı. Aradığı kişinin elinde pankart olmayacağını biliyordu. Aradığı kişi arkalarda durur saklanmaya çalışırdı. O, taze çamın kokusunu içine çeker, siyahımsı yeşil iğne yapraklarına, altın sarısı kabuğuna, yıldızlara uazanan sivri ucuna bakardı. O, büyük ağacın koruması ydı ve çobandı.

Sonra program Batı Yakası'ndaki bir yangın haberiyle kesildi ve Bridget gözlerini kapayıp ağabeyini düşünmeye başladı. Danny her zaman Noel ağaçlarının ruhu olduğuna inanırdı. Havanın sihrinden etkilenip meleklerin ağaçlara nasıl ruh üfledikleri ile ilgili hikayeler uydururdu. Güneş klorofil üretirdi ve yaprakları yeşertirdi. "Onların kendi perileri var;" derdi, "Her birinin. Onlar canlı. Dalları gökyüzüne ve kökleri dünyanın kalbine kadar gider."

"Ve biz onları kesiyoruz" demişti Bridget üzüntüyle. "Hepsini öldürüyoruz."

"Yo! Öyle düşünme. Ağaçlar kesilmeden önce tohumlarını bırakırlar toprağa nesillerinin devam edeceğini garantileyerek ve tabii rüzgara ve yağmura güvenerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Danny! Tekrar havanın bahsini açma, bana ağaçları anlat."

"Ama hepsine hava karar veriyor Bridey! Geçen haftaki sağnak yağmurları hatırlasana! Nasıl da yağmurun kesilmesini beklemek zorunda kalmıştık ve daha sonra sel uyarıları aldık ve NEXRAD dedi ki..."

"Kes Danny, NEXRAD'dan bahsetme! Ben hava durumunu öğrenmek istemiyorum Danny, ağaçlara ruh getiren meleklerin hikayelerini duymak istiyorum. Güneş ve yıldızlar onları yaşatıyor ve biz onları öldürüyoruz."

"Ağaçlar ölürler, balta gövdelerine saplandığı anda..."

"Bu korkunç bir şey." Bridget ağlamaya başlamıştı.

"İşin aslı Bridey" dedi Danny, "Onlar tekrar yaşama dönüyorlar."

"Nasıl?"

"Işıklar geldiğinde."

"Ne zaman?"

"Bilirsin, birisi onları satın aldıktan sonra evine götürüp ışıklarla süslediğinde Bridey."

"Onu çok sevdiklerinde mi?"

"Onun gibi bir şey."

Danny bunu kabullenmek için fazla katıydı ama Bridey, bütün gün babasının yanında oturup heyecanla ağaçların satılmasını umduğunu gözlerinden anlamıştı. Ağaçların gövdesini siper alır, soğuk ve rüzgarlı günün içinden birinin gelip ağaçları almasını beklerdi. O da Bridey gibi güzel evlerin hayalini kurardı belki de. Gökdelenin üst katlarında sıcak bir daire. Ve şehrin sunduğu inanılmaz olanakları düşlerdi.

"Yukarı bak" demişti Bridget'e yeşil ve kırmızı ışıklarla süslenmiş New York Binası'nı işaret ederek. Başka hangi şehir böyle bir süsleme yapabilir? Bu lambalara ne kadar elektrik gider biliyor musun? Bütün Nova Scotia'yı bir yıl aydınlatmaya yetecek kadar."

"Sen burada yaşamaktan hoşlanmazdın Danny! Bir ay önemli değil ama daha fazla kalmaya dayanamazsın. Burada hiç ağaç yok, kaldırımlardaki cılız fidanlardan ve kesilmiş ağaçlardan başka. Kar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

talları ve baykuşları göremezsin. Peki fırtınanın gelişini nereden izleyeceksin?"

"Burada yaşamak istiyorum demedim. Ama ağaçlar, doğa ve fırtınaları gözlemek konusunda yanılıyorsun. New York'ta hepsi var. Burası yaşanacak bir yer" demişti Danny o sır vermez tavrıyla. Live at Five bitmiş ve Rockfeller binasını gösteren bir başka program; New York haberleri başlamıştı. Hafif kar yağışı vardı. İnsanlar buzlar üzerinde kayıyorlardı. Promethus heykeli arkalarında altın gibi parlıyor, karanlık ve görkemli Noel ağacı kameraya el sallayan kalabalığın arkasından gözüküyordu.

Şimdi tekrar gözlerini televizyona dikmiş kardeşini görmek için dua ediyordu. Daha onu aramaya gelmemişti. Ve babasıyla New York'a geleli koca bir gün olmuştu. Tırnaklarını avucuna saklamış dua ediyordu. "Danny, Lütfen Tanrım onu görmeliyim!" New York şehrinin insanı büyüleyen Noel neşesini televizyondaki insanların yüzlerinden seyrediyordu: bu neşe ağabeyini ondan çalmıştı.

Ladin iğnelerinin üzerindeki karları seyredip ağabeyinin kar meleklerini düşünürken boğazı düğümlendi: "Nerdesin Danny?" diye sordu. "Bize geri dönecek misin? Dönmelisin..."

Ağaç kararmıştı. İçindeki ruh ölmüştü ve süsleneceği güne kadar geri gelmeyecekti. Bridget Danny'nin orada olduğunu biliyordu. Chelsea'ye şu anda geri gelemezdi. Babasının geçen sene öfkeden nasıl delirdiğini hatırlıyordu. Ama geri geldiğinde Bridget kutlamaya hazır olacaktı. Bütün güzel kıyafetlerini getirmişti. Bütün aile plazaya çay içmeye gideceklerdi. Çok özel ve harika olacaktı. Fakat o zamana kadar Bridget Danny'yi Rockfeller ağacına bekçilik ederken hayal etti. Büyük ağacın karla kaplandığını izlemeyi...

Televizyonda Danny'yi aramaya o kadar dalmıştı ki dar sokaktan gelen ayak seslerini duymadı. Çöp tenekelerinden biri çınladı. Bu, dikkatini çekmişti. Tahtaların tırnaklandığını duymuştu, fakat bunun Bayan Quinn'in küçük köpeği Murphy olduğunu anladı. Murphy her zaman dışarı çıkmak isterdi... Aslında işte havlamaya başlamıştı bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de duydun mu?" diye sordu Bayan Quinn oturma odasından içeri girerken. Murphy yaşlı kadının peşi sıra yürüyordu. Pencerenin yanındaki iskemleye çıkıp cesurca havlamaya başladı, sanki Torkshire Teriyeri değil de Alman çoban köpeğiymiş gibi.

"Ben bir şey duymadım" dedi Bridget gözünü televizyondan ayırmadan.

"Şu sokakta yaşayanlar, çöpü dağıtıyorlar" dedi yaşlı kadın. "Boş teneke kutular bulmak için çöpleri karıştırıyorlar. Eğer çöpleri bu kadar dağınık bırakmıyor olsalar çok umursamazdım." Televizyonun açık olduğunu yeni fark etmişti: "Senin yapacak ödevlerin yok muydu küçük hanım?"

Bridget cevap veremedi. Dönmeye cesaret edemedi. Eğer yüzünü kadına dönerse, gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görecekti. Bayan Quinn, Danny'nin de sokakta olduğunu bilmiyor muydu? Nerede yatıyordu? Nereden yiyecek buluyordu? Ağaçların sahibi, fırtınaları seyretmekten hoşlanan bir çocuk, güçlü kalmalı ve güvende olmalıydı.

Ah Danny, diye içinden geçirdi Bridget. Televizyondaki kalabalığı seyrederken gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı.

Bridget'in gözündeki yaşları kurularken, televizyondaki kalabalığa bakmayı sürdürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Catherine ve Lizzie her perşembe Otuz Üçüncü Sokağın güneybatı ucuyla Dokuzuncu Cadde üzerindeki Moonstruck restoranında kahvaltı için buluşurdu. Catherine yolda yine ağaç satan adamın önünden geçmişti. Gece yağan hafif kar Chelsea'nin üstüne beyaz bir battaniye örtmüştü.

Catherine'in yaklaştığından habersiz olan adam dikilmiş, plastik bir bardakta kahve içiyordu. Buharın yükseldiğini gördü, bardağın ellerini ısıttığını düşledi. Hâlâ Nova Scotia'daki tarlalarda büyüyormuş gibi sabah güneşinde parlayan karla, gümüş ve beyaz buz kristallerine bürünmüş ağaçlara dikti gözlerini.

"Günaydın. Hiç bu kadar güzel bir şey gördünüz mü?" diye sordu yaklaşan kadına.

"Size de günaydın" dedi Catherine, bir adım daha yaklaşarak.

"Belki bu akşam dönüşte bir ağaç alırsınız" dedi yürümeye devam eden kadının arkasından.

Catherine Moonstruck'a vardığında Lizzie çoktan Lucy'yi okula bırakmış, Times gazetesini okumaya başlamıştı. Üzerinde koyu yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yelek ve parlak kestane rengi bir elbise vardı. Bavyera tarzı yeşil şapkası kostümünü tamamlamıştı. Catherine siyah pardesüsünü, eşarbını ve eldivenlerini çıkarıp duvara astı.

"Anlat bakalım dün akşam telesekreterime bıraktığın mesaj da neydi?" diye sordu Lizzie, Catherine masaya oturduğu gibi. "Şu 'koro olayını' soruyorum."

Catherine, Lizzie'nin belli belirsiz İtalyan aksanındaki alayını sezmişti ama görmezden geldi ve önceki gün lobide sesi detone olan küçük kızı anlatmaya başladı. "Yüzünün halini görmeliydin; birden bütün rengi attı. O kadar utanmıştı ki ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Koro yönetmeninin boynunu o an kırmak istedim."

"Ama yapmadın."

"Hayır."

"Ve küçük kızı o korodan kurtarıp rahat edebileceği bir yere götürmedin."

"Hayır."

"Hey, gelişme gösteriyorsun!" dedi Lizzie sırıtarak. Garson siparişlerini almaya gelmişti. İkisi de aynı şeyi ısmarladı: kahve, taze portakal suyu ve tereyağlı çörek.

"Bana Lucy'yi hatırlattı" dedi Catherine

"Lucy aldırış etmez ve daha sesli söylemeye başlardı."

"Brian'ı da düşündüm."

"Sana her şey Brian'ı düşündürüyor" dedi Lizzie yumuşakça.

"Hatırlıyor musun, haksızlığa tahammül edemezdi. Korodayken bile." Catherine gözlerini kapattı ve Brian'ı açık yeşil gözleri, koyu renk saçları ve kalın çenesiyle hayal etti. Takım elbisesini çıkarıp günü kurtarmaya gidişini, kazançlı hukuk işini bırakıp gönüllü bir eğitim programına katılışını hatırladı. İnsanlara yardım etmeyi severdi. Ona bu yüzden aşık olmuştu. O Brian'dı...

"Cath, buna bir son vermelisin" dedi Lizzie.

"Korodaki kadın da küçük kıza böyle yapmasını işaret etmişti" dedi Catherine. "Ani ve sert! Zavallı kızı ağlattı. Eğer bunu güzel bir şekilde yapmayacaksan çocuk korosu yönetmenin ne anlamı var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum" dedi Lizzie. "Kadın belli ki Noel ruhunu yakalayamamış."

Kahvaltıları geldi ve yemeye başladılar. Catherine, Lizzie'nin söylediklerini düşünüyordu: Noel ruhu. Eskiden Catherine de ona sahipti, ama geçen üç yılda çok şey kaybetmişti. Çöreğini çiğnerken gözü Noel ağacı satan adama kaydı.

"Ağaç satan adamı gördün mü?" diye sordu Catherine. "Geri gelmiş ve tam dükkanının önünde tezgah açmış."

"Elbette fark ettim. Gözden nasıl kaçabilir ki? Çok seksi. Dükkanda oturup ona bakıyorum. Acaba ceketsiz nasıl görünürdü? Ve belki de gömleksiz... Nova Scotia güneşinin altında erkeksi kaslarıyla çam ağaçlarını keserken terlemiş..."

"Kes şunu."

Lizzie başını umarsızca salladı: "Ben bekarım, neden olmasın?"

Catherine bu soruya cevap vermeye gerek görmedi. Lizzie aşık olduğu ve uzun süre görüştüğü bir adamdan yeni ayrılmıştı. Adam evlenmeye yanaşmamıştı, Lucy'nin sorumluluğunu almak istemiyordu. Catherine ilk gördüğü günden beri adamın aptal ve işe yaramaz olduğunu düşünüyordu.

"Ne yapmam gerekiyor? Oturup ağaç taklidi yapmam mı? Keresteden, ağaç kabuğundan ve iğne yapraklarından ibaret bir ağaç mı? Duyguları ve hormonları olan bir kadının fark edilmeye ihtiyacı vardır. Yakınlarından geçerken seni süzmüyor mu?"

"Ağaç satan adam mı?"

"Evet, hani şu ikimizin de isminin Christopher Byrne olduğunu bildiğimiz adam."

"Sanırım. Bana bir ağaç satmaya çalıştı."

Lizzie başını eğdi. Şapkası zarif bir şekilde eğikti, başı omzuna düşecekmiş gibi duruyordu.

"Adama karşı biraz nazik olsaydın keşke. Seni katı kalpli kadın."

"Bu pek kolay olmadı. Onunla konuşmaya başlayınca geçen yıl olanlar aklıma geldi."

Lizzie umursamadı. "Oğlunu korumaya çalışıyordu. Onun so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaklara düşmesine izin veremezdi. Hiç bu şekilde düşündün mü?"

"Brian olsaydı araya girip kavgayı durdurur du ve..." derken Catherine'in gözleri tekrar dolmuştu, cümlesini yarım bıraktı.

Lizzie onu birkaç saniye rahat bıraktı, sonra konuşmaya devam etti. "Brian'ın üçüncü yıldönümüne yaklaşıyoruz, biliyorum."

"Dün gece ilk hayaleti gördüm" dedi Catherine.

"Hep aralığın ilk günü gelirler" dedi Lizzie, "Noel ağaçlarıyla beraber."

Catherine başını tekrar cama doğru uzattı. Güneş alçak binaların arkasından yüzünü göstermişti ve Christopher Byrne'ın ağaçlarının üzerindeki kar eriyordu. Belki de bu adamı sevmemesinin sebebi buydu. Onun gelişi Brian'ı kaybedişini hatırlatıyordu her zaman.

"Peder Cusack dün akşam seni sordu" dedi konuyu değiştirmek isteyen Lizzie. "Aşevinin sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Catherine St. Lucy'deki mutfakta yemek pişirmeyi, aç insanlara yardım etmeyi özlemişti. Brian'la dokuz yıl önce evlendiklerinde her pazar akşamı oraya giderlerdi. Slade&Linden'deki işinden ayrılıp Aile Bahçesi programında çalışmaya başlayınca bu işe vakit ayıramaz olmuştu. Catherine bunu anlayışla karşılamıştı, bu sebepten Lizzie'yle beraber gitmeye başlamışlardı.

"St. Lucy'den geçerken, düğünümüzü hatırlıyorum" dedi Catherine. "Hayatımın en güzel günüydü. Sonsuza dek bana yetecek bir sevgi hissetmiştim. Bizi Peder Cusack kutsamıştı. Sonra Lucy de orada vaftiz edilmişti. Brian ve ben de vaftiz anne ve babası olmuştuk. Sonra bir de Brian'ın cenazesi."

"Biliyorum tatlım" dedi Lizzie.

"Oraya bir daha asla adımımı atmayacağım."

"Tamam!"

"Şimdi Bay Rheinbeck için New York mimarisindeki bütün melek figürleri, heykelleri, pervazları, süs eşyalarını araştırmam gerekiyor ki bu beni daha da çileden çıkarıyor. Brian öldüğünde melekler neredeydi?"

Lizzie cevap vermedi. Orada oturup yalnızca dinledi. Catherine yaşlarla dolmuş gözlerini kırpıştırdı. Bu, yılın en zor zamanıydı onun için. Pencereden ağaç almaya gelen müşteriler görünüyordu. Herkes Noel zamanı evlerini süslemek, ilahiler söylemek, mutlu ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istiyordu. Ama sevdikleri insanların başına korkunç şeyler gelirken bu nasıl mümkün olabilirdi? Catherine gözyaşlarını silerken bunları düşünüyordu.

Saate baktığında geç olduğunu fark etti. İşe gitmeliydi. Faturanın ona ait kısmı için parasını saydı.

"Cath! Bekle!" dedi Lizzie çantasını karıştırırken. "Neredeyse unutuyordum."

"Nedir o?" diye sodu Lizzie'nin uzattığı zarfa bakan Catherine. Üzerinde yalnızca büyük bir "C" harfi vardı.

"Bu gizli bir hayranından" dedi Lizzie.

"Harry mi?" diye tebessüm etti Catherine.

"Houdini'nin bizzat kendisi. Bana zarfta ne olduğunu söylemek zorundasın. Yırtıp açmamak için kendimi zor tuttum."

"Merak etme" dedi Catherine kasaya doğru yürürlerken "Sana her şeyi anlatacağım."

"Pek çok konuda ketumsun" dedi Lizzie restorandan çıkarken, "Ama iş Harry'ye gelince tam bir sır küpüsün."

Catherine gülümsedi, Lizzie'ye sarılıp aceleyle metroya doğru yürümeye başladı. Kaldırımlar hâlâ karlıydı ve az kalsın kayıp düşecekti. Merdivenlerden aşağı koşup hareket etmek üzere olan E treninin içine daldı. Trenin içindeki sağlam kalan birkaç kayıştan birine tutunup zarfı açmaya çalıştı.

Tek bir sayfa kağıt vardı ve üzerinde tek bir cümle.

"Bana izin verecek misin?"

Catherine gözlerini kapadı ve tren şehrin kalbine doğru hareket etti. Elbette izin verecekti.

***

Christy buz gibi havada çalışıyordu, uykusunu alamadığı zamanlarda uyanık kalmak için yaptığı gibi gözlerini faltaşı gibi açmıştı. O kadar zindeydi ki doğmakta olan güneş Chelsea'nın tuğla binalarının tepelerinden yükselen beyaz ateş gibi gözüküyordu. Güneş ışığı erimiş altın gibi sokağa yayılmıştı. Keskin soğuk hava ensesin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den ceketinin içine sızdı. Burası Scotia'dan daha güneydeydi, buna rağmen soğuğu daha şiddetliydi. Belki de sebebi Danny'nin yokluğuydu.

Christy dükkanlarını açanlara, sabah dağıtımlarını yapan kuryelere ve işlerine giden mahalle sakinlerine selam verdi. Utangaç, üzgün bayana da selam verdi. Adını bilmiyordu ama kadın hep siyahlar içindeydi. Aslında New York'taki süslü kadınların hepsi siyahlara bürünüyordu ama bu kadın farklıydı. Onu siyah ceketi, siyah pardesüsü, siyah kot pantolonu ile hafta içi ve hafta sonları görmüştü ve bir şekilde onun yas tuttuğunu anlamıştı.

Gümüş çerveveli gözlüklerinin arkasında kibar gözler vardı. Parlayan, koyu gri gözler... Bir zamanlar bir adamla kolkola, gülümseyerek bu caddeden geçtiklerini hatırlıyordu, birkaç Noel'de ondan ağaç da almışlardı. Ama adam neredeyse üç yıldır görünmüyordu. Kadın şimdi yalnızdı. Kadın bazen Lizzie'nin şapka dükkanına gelirdi, o ve kızıyla oturup çay içerlerdi. Birbirlerine yakın görünüyorlardı. Christy bundan memnundu.

Utangaç bayan bu sene pek dostça davranmamıştı. Belki de geçen seneki kavga yüzünden Christy'nin tutuklandığını öğrenmişti. Mahalle sakinlerinin bir kısmı ona bu sene farklı davranmıştı. Bu durum onu yaralıyordu. Sokaktan geçenleri durdurup oğluna sarılırken neler hissettiğini anlatmak istedi. Bir balıkçının ağından kurtulmaya çalışan mürekkep balığı gibi titremesini engellemeye çalıştı. Chelsea sakinlerine, özellikle utangaç kadına içten içe paramparça olduğunu, aklının bir köşesinde de oğlunu kaybetmekten korktuğunu anlatmak istedi.

Fakat Christy konuşmamayı tercih etti. Kendi mahremiyetini koruyarak, geçen Noel Danny'nin kaçmasından ve kendisinin polisler tarafından tutuklanıp arabaya götürülmesinden önce bağırışlarını duyan, onun öfkeli ve deliye dönmüş halini gören insanların önünde mümkün olduğunca serinkanlılığını korumaya çalıştı.

Danny nerede olabilirdi? Bütün yıl boyunca geçen sene onu tutuklayan Memur Rip Collins'le temasta olmuştu. Rip onun DHS'yle;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

New York evsizler servisiyle bağlantıya geçmesine yardım etmişti. DHS'den şehrin yarısının, otuz sekiz bin kimsesiz çocuk olduğunu öğrenmişti. Herhangi bir evsiz barınağında Danny'nin kaydı yoktu. Christy de olmayacağını tahmin ediyordu zaten, oğlu bir barınakta kalmazdı.

Christy nereden başlayacağını bilmiyordu. Ağaç sattığı onca yıla rağmen New York'u hiç bilmiyordu. Çalışıp para kazanmak ve sonra en kısa zamanda Kanada'ya, evine dönmek için geldi buraya.

Danny gibi düşünmeye çalıştı. Topraktan bir şey elde etmek zor işti; Christy oğluna yüklediği işin zorluğunun farkındaydı. Kendi babası da ona aynı işi yaptırmıştı. Gençliğinde yatağına uzanır, Halifax veya Fredericton'da pek çok arkadaşının olacağı, kızların etrafında dolanacağı ve kuzeydoğunun lodoslama vururse veya on mil sola vururse sıkıntı çekmeyeceği rahat bir şehir hayatı düşlerdi.

"Ben üniversiteye gideceğim, baba" demişti Danny yedinci sınıfın son günü A notlarıyla dolu bir karneyle. "Bay Burton benim başarabileceğimi söylüyor."

"Tabii ki başarabilirsin demişti" Mary; "Oldukça zekisin."

"Üniversiteler binlerce dolara mâl olur. Bizim kazancımızdan çok fazla. Ayrıca şimdiden, idareyi benden devralacağını biliyorsun zaten. Yarın ölürsem..."

"Öyle söyleme baba" demişti Danny. "Ölmeyeceksin."

Christy oğlunun hayatı göğüsleyecek kadar cesur olmasından gurur duymuştu. Fakat yine de oğlunun gözlerinin ardındaki gölgeleri görmüştü. Danny belki de bir ay önce, mahsul zamanında Christy'yi neredeyse alıp götürecek olan heyelanı düşünmüştü. Su ve çamur akıntısı onu kaya parçalarından ve kütüklerden oluşan bende çarpmıştı ve Danny nasıl da babasını kurtarmıştı.

Hangi çocuk bundan kaçmak istemezdi ki! Çocukken bir keresinde fırtınada kopan bir dal parçasının babasının bacağını neredeyse kıracağına tanık olmuştu.

Hangi çocuk okula gitmek istemez ki, diye düşündü Christy. Ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Danny kadar zeki bir çocuğa karşı Christy ne cimri ne de onun cesaretini kırıcı biri değildi.

Derslik kapısındaki Danny'nin yüz ifadesini hatırlayışı onu rahatsız etti. Çocuk her şeye, Bayan Harwood'un övgülerine, Christy'nin yanıtına ve öğretmenlerin ikna çabalarının nasıl yalvarmaya dönüştüğüne kulak misafiri olmuştu. Christy Danny'nin duyduğunu biliyordu ve bir daha asla tartışmamışlardı.

Christy üniversitenin Danny'yi çiftlikten uzaklaştıracağını biliyordu. Sadece birkaç yıl değil, sonsuza kadar. Danny dünyanın, çakıl taşlarıyla dolu sahil şeridi, yeşil yamaç ve dönümlerce çamdan öte sunduğu şeyleri tadacaktı çünkü. Halifax, Fredericton ya da Kanada'nın diğer büyük kentlerindeki yeşil bahçeler, geniş caddeler oğlunu cezbedecekti.

Bu şehrin New York olacağını Christy hiç düşünmemişti.

New York'ta bu sene geçirdiği ilk gece Christy, metroyla Battery Park'a gitti, çünkü aşağı Manhattan haritasında en büyük yeşil alan burada gözüküyordu ve ayrıca Danny'nin gönderdiği kartpostaldaki Brooklyn Köprüsü'ne yakındı.

Metroyu beklerken Christy soğuk ve mağarayı andıran peronda gözlerini karanlığa dikerek bir aşağıya bir yukarıya yürüyordu. Acaba Danny metroda saklanıyor olabilir miydi? Sonra trenin sesini duydu. Danny metroda saklanıyor olamazdı. Sadece tehlikeli veya karanlık olduğundan değildi burada bulunmamasının sebebi. Danny havayı hissedebileceği, karı tadabileceği, birinin nasıl yıldız olduğunu göreceği bir yerde, dışarıda olmalıydı.

Christy metrodan Manhattan'ın ortasında indi: Staten Adası İskelesi hemen yolun sonundaydı. Deniz havasını hissetmişti. New York Limanı okyanustan esen kış rüzgarının etkisiyle karanlık ve hafif dalgalıydı. Işıklı feribotlar deniz yolunda düzenli sefer yapmaktaydı. Özgürlük Heykeli açıklardan görünüyordu, sanki meşalesiyle Christy'ye oğluna giden yolu aydınlatmak ister gibi. Denize bu kadar yakın olmak Christy'ye kendini evinde hissettirmişti. Danny'nin de onun gibi hissedeceğini umarak aramaya buradan başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Battery Park neredeyse bomboştu. Gördüğü birkaç kişi de sert rüzgardan korunarak başları aşağıda geçip gitmişlerdi. Clinton Kalesi'nin bacasında, banklarda yığılan ve gerinen insanları görünce içi sızladı. Trinity Kilisesi'ne kadar yürüdü. Gotik yapının çevresindeki halojen lambaların ışığında kasket giyen yaşlı bir adam gördü.

"İyi akşamlar" dedi Christy.

"Sana da" diye cevap verdi adam.

"Birini arıyorum" dedi Christy cebinden bir fotoğraf çıkarırken. "Oğlum, Daniel Byrne. Daha yeni on yedi yaşına bastı. Yaklaşık 1.80 boyunda. Onu hiç gördün mü?"

"Uzunmuş" dedi adam.

"Evet, gördün mü?"

"Hayır."

"Lütfen daha yakından bak."

Fakat adam başını ceketinin yakalarından içeri çekmişti, tıpkı mağarasına çekilen bir ayı gibi. Başka bir şey söylemedi. Christy yürümeye devam etti.

Wall Cadddesi'ni, South Caddesi'ni boydan boya dolaştı. İçinde ışıl ışıl dükkanları ve yemek tesislerini barındıran liman kentinden ve tıpkı Lunenburg'da olduğu gibi eski gemilerin bağlı durduğu rıhtımlardan geçti. Christy, rıhtımdaki bu eski gemileri görünce, turistlerden para çekmek için geçmişten yararlandıklarını düşündü. Buralarda ilerlerken daha hızlı yürüdü, çünkü yalnızca görebildikleri iyi giyimli ve sağlıklı insanlardı. Hepsi de yedikleri lüks yemeklerden ya da tatil öncesi ışıklarla parıldayan restoranlar ve botlarda düzenlenen partilerden ötürü capcanlı görünüyordu. Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Bugün pek fazla satış yapılamamıştı. Balık pazarını geçerken kasalardaki merinç, pisi, kalkan ve barlam balıkları gecenin karanlığında parıldıyordu. Sokağın aşağısında bir çöp tankında ateş yandığını gördü. Koşarak o yöne gitti. Memur Collins ona evsizlerin ısınmak için böyle ateş yaktıklarını söylemişti. Gölgeler kocaman sokak direklerinin gövdelerinde adeta dans ediyorlardı. Alevler, ateşin etrafında küme halinde toplanmış insanların siluetini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

oluşturmuştu. Christy ateşin yanına yaklaştığında gördüğü insanlar içini acıtmıştı; oğlu böyle insanlarla mı beraberdi?

Ateşin yanına geldiğinde beş kişi olduklarını gördü. İkisi, Danny'den çok büyük değildi. Onlara yaklaşması üzerine hepsi gözlerini ona dikti. Gözleri ateşte parıldayan metal gibi ışıldıyordu. Tıpkı kendi kasabasındaki tepelerde avlanmak için çıkan aç kurtlar gibi vahşice ve dikkatle bakıyorlardı. Christy cebinden Danny'nin fotoğrafını çıkardı ve onlara gösterdi, ama dokunmalarına izin vermedi.

"Oğlumu gördünüz mü?"

"Hayır" dedi hepsi de.

"Emin misiniz? Emin misiniz? Bakın."

Cevap vermeden ellerini ısıtmaya devam ettiler. Christy'nin içine bir sızı girdi. Bu sokak çocuklarının oğlunu tanımadıkları için mutlu mu olsa yoksa rahatlasa mı bilemiyordu. Üzerinde yükselen taş kulelere şöyle bir baktı. Oradan uzaklaşırken, bir arkasına bir yukarılara baktı ve daha önce fark etmediği şeyleri gördü. Ateşe, onun etrafındaki insanlara ve Danny'yi bulma umuduna fazlasıyla yoğunlaşmıştı.

Gördüğü kule, muazzam ve göz kamaştıran bir köprünün batı dayanağıydı. Christy, East Nehri'nin üzerinde ışıl ışıl görünen ışık kümelerine baktı. Gotik kemerlerden aşağıya doğru süzülen çelik telleri fark etti. O anda, köprüye daha yakından bakmak isteği duydu. Acaba Danny o kartpostalı bu civardaki bir dükkandan mı almıştı? Eğer ertesi gün buraya tekrar gelirse belki oğluna o kartpostalı satan dükkanı da bulabilirdi.

Doğru iz üzerinde olduğuna -her zamankinden daha fazla- inanarak en yakın telefon kulübesine koştu ve Chelsea'deki on numaralı karakolun numarasını çevirdi. Memur Rip Collins'i istedi, ama telefondaki ses Collins'in bu gece görevde olmadığını söyledi.

***

Lizzie, Moonstruck'tan utangaç kadınla çıktı. Christy, bir süreliğine konuşmalarını ve daha sonra sarılıp vedalaşmalarını izledi. Lizzie kendi dükkanına doğru yaklaşırken, Christy ona zorla ağaç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

satmak için kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. Dükkanındaki şapkaları Noel ağacının üzerinde sergilemeyi öneriyordu. Bunları düşünürken, bir polis arabası yanaştı ve arabanın camını açtı.

"Nasıl gidiyor Christy? Seni tekrar gördüğüme sevindim" dedi memur Rip Collins, Lizzie şöyle bir süzerken. Lizzie bunu görmezden gelmişti.

"Sizi görmek de güzel" dedi Christy Lizzie satacağı ağacı tamamıyla unutarak. Ceketinden kartı çıkarmak için hemen elini cebine soktu. "Bakın dün gece..."

"Dün gece aradığını söylediler, artık gündüz nöbetindeyim. Ee! Ne var ne yok?"

"Sanırım Danny'yle ilgili bir ipucu buldum" dedi Christy. Kartpostalı Rip'e uzatırken kalbi hızla atıyordu, Danny'yi bulduğunda nasıl hissedeceğini düşünerek.

"Evet" dedi Rip. "Geçen yaz telefonda bana bundan bahsetmiştin."

"Düşünüyorum da" dedi, "Hediyelik eşya satan dükkanlara gitmeliyiz. Brooklyn Köprüsü'nün aşağısında, orayı biliyor musun? Dün akşam oraya gittim, tamamen şans eseri. Ben kendim de giderdim ama ağaçların başından ayrılamıyorum."

"Hediyelik eşya dükkanları ha?" diye sordu Rip. Eğilip devriye arabasının içine baktığında gülmemek için kendini zor tutan Rip'in ortağını gördü.

"Niyetim size işinizi nasıl yapmanız gerektiğini söylemek değil" dedi Christy. Rip ve onun iş arkadaşını gücendirmek istemiyordu. "Fakat oğlum köprünün civarlarında bir yerde dolaşıyor olmalı. Bu nedenle de, bize gönderebileceği bir karta denk gelmiş orada. Şuna bir bak! Bak gece fark ettiğim köprünün resmi bu. Işıklar tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi. Danny de bunu düşünmüş olmalı. Kasabamızda geceleri izlediğimiz gökyüzünü özlüyor, bundan eminim. Bu kartı ve Brooklyn Köprüsü'nün civarında bulunan hediyelik eşya dükkanlarını kontrol edecek misiniz? Dükkanların sahiplerine onun fotoğrafını gösterecek misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Christy, bu kartları şehrin her yerinde satıyorlar. Burada, Chelsa'de bile bunlardan satın alabilirsin."

Christy donup kalmıştı.

"İrlanda'ya gidersen, Dublin'den Blarney Taşı'nın kartlarını ve Galway'den de Dublin'in kartlarını satın alabilirsin. Senin yaptığın da bunun aynısı. Gerçek bu! Hemen şuradaki eczaneye gir. Orada, Brooklyn Köprüsü'nün, Özgürlük Heykeli'nin, Rockefeller Merkezi'nin ve Branx Hayvanat Bahçesi'nin bile kartlarını bulursun."

Rip'in ortağı kahkaha attı.

"Ortada kayıp bir çocuk var. Biliyorsunuz değil mi? Bu komik değil!"

"Biliyoruz "dedi Rip ortağına sert bir bakış atarak.

"Düşünmüştüm ki" diye başladı Christy, ama içindeki ümit gibi sözcükler de zihninde kaybolup gitti.

"Christy, hâlâ onu arıyoruz. Ama bu kalabalık şehirde birini bulmak zor iş. Merak etme vazgeçmeyeceğim."

İki polis memuru onunla tokalaştıktan sonra, camı kapatıp uzaklaşınca, Christy şaşkına uğramış bir durumda ikisinin de dediklerini onaylar biçimde başını salladı. Kenarda öylece kalakaldı. Etrafı çam kokularıyla sarmalanmıştı. Uzaklara gitmeyi, bir romanın derinliklerinde kaybolmayı arzuladı. Bu, Danny'nin özlemi çekilmez duruma geldiğinde kendi kasabasında yaptı tek şeydi.

Danny nerede olabilirdi? Evine duyduğu özlemin acısı dayanılmaz olduğunda, oğlu nereye sığınmıştı? Evini özlediğini, bu acıyı çektiğini biliyordu, Christy bundan emindi. En azından böyle olmalıydı. Oğlu, doğayı her şeyden çok severdi. Ağaçlara tırmanır, daldan dala atlar, kuş cıvıltılarını taklit ederdi. Akşamüzeri, çalılıkların altına saklanır ve baykuşların gece avcılığına çıktığı, "gece kuşlarını" izlerdi. Christy baykuşların izini Danny'den daha iyi süren birini tanımıyordu.

Ve hava! Danny rüzgarı yüzünde hissetmek isterdi. Babasına, yüksek basınç sistemleri, alçak cepheler, sıcak dalgalar ve fırtına akıntıları açısından neler beklendiğini anlatmak için hava haritaları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı inceleme ihtiyacı duyardı. Keşke, Christy onu daha fazla dinleseydi. Keşke Danny'ye hak ettiği saygıyı gösterseydi. Christy'ye hava tahmininde yardımcı olacaktı ve böylece çiftliklerini daha iyi idare edeceklerdi. Danny'nin Cape Breton'ın sıcağını ve soğuğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Böylesine bir çocuk nasıl olur da New York şehrinde yaşayabilirdi?

Christy Rip'in kartpostallar hakkında söylediklerinden sonra o kadar sarsılmıştı ki, anahtarları elinde, dükkanının hemen önünde durup olup biten her şeyi izleyen şapka satıcısı kadını Lizzie'i, fark etmişti bile. Arka cebinden hemen bir New York haritası çıkardı ve oğlunun bu şehirde gitmesi muhtemel olan yeşil ve ağaçlarla kaplı yerlere bakmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4

Catherine o gün işine güçlükle konsantre olabilmişti. Elindeki kağıtlarla ne yapacağını bilmiyordu. Her seferinde kütüphaneye birisi girdiğinde, Rheinbeck Şirketi'ne karşı yeniden bir suç işleyecekmiş gibi hissediyordu.

Rheinbeck ailesi, Hollandalı Batı Hindistan Şirketi'nin var olduğu günlerden bu yana süre gelen Manhattan'ın en eski ailelerinden biriydi. Kendisi piskopos olan Sylvester Rheinbeck, atalarının Peter Stuyvesant'ın teslim olmasından önce bağış arazisi olarak aldığı The Hudson mülkünün hâlâ sahibiydi. New York'ta petrol ve gayrimenkul alanlarında zengin olmuş; diğer insanların yararlarını gözeten ve herkes için hayatı kolaylaştırmayı amaçlayan araştırmaların ve programların masraflarını üstlenmişlerdi.

Rheinbeck ailesi Catherine'e karşı her zaman iyi davranmıştı. New Rochelle Üniversitesi'ne gidip burada İngilizce alanında eğitimgören Catherine daha sonra Kolombiya Üniversitesi'nde de Kütüphane Bilimleri dalında mastır yapmıştı. Sınıf arkadaşlarının çoğu üniversitelerde ve halk kütüphanelerinde iş bulurken Catherine,

BELONGS TO KAKTOS TEAM

Rheinbeck'lerin kırk dördüncü kattaki özel kütüphanelerini tercih etmişti.

Gün geçip bitmişti. Günler kısaldıkça, güneş dört buçukta batmaya başlamıştı. Catherine, güneşin Central Park West'in kulelerinin arkasından yitip gidişini ve Jersey Kayalıkları'nın ötesine süzülüşünü izledi. Önce, Central Park'ın karlı zeminine süzülerek yayılan ince, turuncu ışık demeti daha sonra akşam karanlığının derinliğine doğru çıkıp gidiyordu. Yakında bina boşalacak ve Catherine "kapıları açacaktı."

Masası referans kitaplarıyla doluydu. Manhattan mimarisindeki melek resimlerini gösteren her sayfayı işaretledi. Sylvester Rheinbeck "Yukarı bak" projesini başlatmıştı. Amacı, Manhattan sınırları içerisinde bulunan her melek, şeytan, aslan, yılan ve kanatlı grifon heykelini belirlemekti.

En çok hayvan ve buna benzer yaratıkları sevmesine rağmen, Sylvester Rheinbeck'in madalyonlara, taçlara, anahtarlara, asalara, gemilere, Kelt haçlarına ve taştan yapılmış binalarla köprülere yontulan diğer sembollere ve ilginç şekillere karşı merakı vardı. Uzun zamandır cadde köşelerinde ve şehirdeki okullara dağıtabileceği binaların mimari yapılarını, New York semalarında uçan kuşların siluetlerini, bulut oluşumlarını ve gece gökyüzünde ışıldayan yıldızların haritalarını içeren bir başvuru kitabı derlemeyi istiyordu. Böylece insanlar yukarıya bakmaya daha hevesli olacaktı.

Sylvester saat beş gibi bastonuna yaslanarak kütüphaneden içeri girdi. Catherine neredeyse zıplar gibi kalktı sandalyesinden, onun çoktan gitmiş olmasını umuyordu. Yüzü, bir av köpeğinki gibi uzun ve kırışıktı. Burnunun ucunda duran, altından yapılmış ince bir gözlük takmıştı. Üzerindeki takım elbise yirmi yıl önce Savile Row'da özel olarak dikilmişti. Manşetleri ve dirsekleri yıllar içinde yıpranmıştı. Sylvester giyinmeyi bir zaman kaybı olarak görüyordu. Seksen iki yaşındaydı ve zamanının azaldığını hissediyordu. Yalnızca önemli gördüğü şeylere vakit ayırmak istiyordu.

"Bugün neler buldun?" diye sordu, Catherine'in masasına yaslanarak.

"Bu melek yüzünü" dedi Catherine, kitaplardan birindeki si-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yah-beyaz resmi göstererek; "Madison Caddesi'nde bulunan bir kırtasiyenin kapı girişinin hemen üstünde."

"Mükemmel" dedi yaşlı adam. "Hâlâ orada olduğunu teyit edebildin mi? Sakın o da şu açgözlü, basiretsiz müteahhitlerden biri tarafından yıkılmış olmasın..." durakladı, ama Catherine sözünün nasıl devam edeceğini biliyordu."Tıpkı oğlum gibi."

"Daha değil" dedi Catherine, saate baktıkça kalbi daha hızlı atıyordu. –5.30!–

"Müteahhitler gökyüzünü kapamak istiyor," dedi. "Engin maviliğin her santimini kaplayan ve gökyüzüne ulaşan kuleler inşa etmek istiyorlar. Kendi büyükbabam bile bu binanın Central Park'ın üzerine düşüreceği gölgeleri ve masmavi gökyüzünü kapatacağını biraz olsun düşünmemiş."

"Siz hataları düzeltmeye çalışıyorsunuz Bay Rheinbeck" dedi Catherine, "Biliyorum."

"Keşke oğlum da aynı şekilde bakabilseydi meseleye. Babamın fikirleri bir nesil atlamış sanki. Fakat şehrin çocukları baharda bulutları göremezse nasıl hayal kurabilirler? Serin bir yaz akşamı parka gidemezlerse, yıldızları izlemezlerse düş kurmalarını nasıl bekleriz onlardan?"

"Bilmiyorum" dedi Catherine, bir yandan servis kapısını gözlerken.

"İnsanlar yukarı bakmalı,"dedi yaşlı adam. "New York'un beton yığınlarında bile gökyüzüne bakmalılar. İster kuşları izlesinler ister melekleri ya da yalnızca semaya baksınlar. Bunun hiçbir önemi yok. Yeter ki yukarıya baksınlar"

"İlerleme kaydettik," dedi Catherine, masasındaki kitap yığınını göstererek.

Adam kafasını salladı. "Zaman azalıyor. Bitmeden ben ölmüş olacağım. Catherine, Rheinbeck ailesinin temsil ettiği her şey –bankacılık, komisyon departmanları, yaptığımız tüm enerji işleri ve oğlumun inşa etmek istediği binalar– dahil olmak üzere hiçbir şey beni, senin bu ofiste yaptığın iş kadar gururlandırmıyor. Sadece böyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışmaya devam et demeye geldim." Cevap beklemeden arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Catherine'in gözleri yaşarmıştı. Baston sesinin asansöre doğru uzaklaştığını duydu. Patronundan faydalandığı için kendini suçlu hissediyordu. Bunu geçen seneden beri yapıyordu ve tekrar yapmak üzereydi; patronunun onun için yaptıklarının karşılığını böyle ödüyordu. Aslında yaptığı işe Sylvester Rheinbeck kadar inanmıyordu. Projeleri bittiğinde insanlar gerçekten kafalarını kaldırıp yukarı bakacaklar mıydı? Ve eğer bakarlarsa hayatları değişecek miydi?

Asansörün aşağı indiğinden emin olduktan sonra servis kapısına gitti. Kapı hademenin cumaları çöpleri çıkarmak için kullandığı merdivene açılıyordu. Catherine'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Geçen yıl bu kapıyı ilk kez açmıştı. Artık bu sıradan bir şey haline gelmişti.

Kolu çevirerek kapıyı itti.

Danny Byrne uzun ve yanakları pembe pembe olmuş bir şekide orada duruyordu. Lizzie'nin, St. Lucy'deki yardım sandığından para ödemeden aldığı ceketi giyinmişti. Saçları uzamıştı, yakalarından aşağı sarkıyordu. Henüz her gün tıraş olmak için çok gençti ama sakalı yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Gözleri tuhaf, yaralanmış bir şekilde bakıyordu. Tıpkı babasının bu sabah baktığı gibi oldukça yavan bir ifade vardı gözlerinde. Sanki, altından kalkamayacağı ağır bir yükün altına girmişti.

"Merhaba C." dedi.

"Lizzie bana notunu verdi" dedi Catherine. "Bay Rheinbeck tam kapıyı açacağım sırada çıkageldi."

"Biliyorum, sesini duydum" dedi, genç adamın sesi biraz endişeli geliyordu.

"Gel buraya" dedi Catherine. "Gel de sana bir sarılayım." Catherine'nin onu kucaklamak üzere açtığı kollarına doğru eğildi. Geçen Noel sokaklarda yaşamaya başladığı günden beri yarattığı sert görünümünü devam ettirmesi gerektiği için ne gereğinden fazla şefkat vermek ne de gereğinden fazla şefkat dilenmek istiyordu. Olay

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gecesi olan bitene tanık olan Catherine ve Lizzie ertesi gün onu çöpleri karıştırırken bulmuşlardı.

Danny'ye annelik yapmak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarına karar vererek, onu adeta evlat edinmişlerdi. Babası, kız kardeşi ya da Nova Scotia hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. O kadar sessiz gidip geliyor ve büyülü bir şekilde gözden kayboluyordu ki Lizzie ona, okulda üzerine ödev hazırladığı büyücünün adını, "Harry Houdini" lakabını takmıştı.

Şehirdeki ilk ayında Catherine'in, Lizzie'nin yanında, bir barınakta ya da ona uyuması için buldukları yerlerde kalmayı istememişti. Ailesinden kaçtığı için kendini cezalandırmak ister gibiydi. Bu şehirde ulaşmak istediği planlar vardı; ama hedeflerine ulaşana kadar rahat etmeyi kendine yakıştıramıyordu.

Fakat bir gün Lizzie'den kütüphane kartı başvurusu için onun adresini kullanmak istemişti. Kadın kabul etti, ama bu iş için bir kimlik kartı gerekiyordu. Danny bu talep karşısında ürkmüştü. Bu nedenle, Lizzie ona Catherine'nin kütüphanesinden bahsetmişti. Catherine, kitaplardan ve referans materyallerinden yararlanması için mesai saatleri dışında onu davet etmişti. Genç adam çalışırken, maun ağacından yapılmış masanın başında uykuya dalıyordu.

Ondan sonra kütüphaneye sık sık gelmeye başladı. Catherine onun için bir battaniye ayarlamıştı. Bazen, Catherine'in ısıtma sistemi üzerinde uzanan ve Central Park'ın muhteşem manzarasına bakan camın önündeki koltukta uyuya kalırdı.

"Pekala! Bu gece burada uyuyacak mısın?" diye sordu Catherine.

"Bu sebepten gelmedim" dedi Danny.

Danny ne söylemek istediğine karar verirken, Catherine iki kaşının arasında derinleşen çizgiyi ve yüz ifadesini izledi. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Yanağındaki yara hâlâ belli oluyordu. Geçen kış parkta uyurken bıçaklanmıştı. Sigortası ya da parası olmadığı için, Catherine'i görene kadar, yarayı diktirememişti. Catherine, daha sonra onu Roselvelt'te, St. Luke'ta bulunan acil servise götürmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorsun artık kalacak bir yerim var" dedi. Kaygılı bakışlarını fark ettiği için onu rahatlatmak istiyordu.

"Nerede?" diye sordu Catherine, çünkü ona inanmamıştı. Acı bir gerçek vardı ki, gerektiği zaman yalan söyleyebiliyordu. New York'ta yapmak istediği şeyler vardı ve bunların ne olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kimsenin ona engel olmasına izin vermiyordu. Catherine, ona karışmalarını engellemek için hem kendisine hem de Lizzie'ye yalan söylediğini biliyordu.

"Sana söyleyemem. Bu, Houdini'nin sırlarını vermesine benzer."

"Ah Harry" diye gülümsedi. Artık on yedi yaşındaydı, ama hâlâ bir çocuk gibiydi. Lucy'nin lakabını çok sevmişti. "Pekala, burada uyumak istemiyorsan o zaman kitaplarımı kullanmak için buraya gelmiş olmalısın. Geç saatlere kadar ışıklar açık kalırsa, perdeleri çekmeyi unutma. Genç Sylvester'ın operadan dönerken burayı kontrol etmek için aniden çıkagelmesini istemem.

"Bana yardım ederken yakalanmaktan mı korkuyorsun?"

Catherine başını eğdi. Hissettiği karmaşayı açıklaması güçtü. Rheinbeck'in ihtiyaç duyanlara yardım etme geleneği olsa da şirket politikası gereği yabancıların kütüphaneye girmesi yasaktı. Kitapların çoğu nesiller boyunca aile üyeleri tarafından toplanmış, ender bulunan ilk basımlardan oluşuyordu. Catherine de bunun farkındaydı ve bu nedenle Danny'i buraya aldığı için kendini suçlu hissediyordu.

"Belki de buraya gelmemeliydim" dedi Danny. "Başının derde girmesini istemiyorum."

"Sen onu dert etme. Hey! Hiç yeni fotoğrafın var mı?"

"Hayır. Ben de onu söyleyecektim. Şey, hiç filmim kalmadı."

Çekmeceyi açıp ona yeni bir makara verdi. "Biliyorsun.. Baban ve kızkardeşin geri geldi."

Başını salladı. "Biliyorum. Geçen gece Chelsea'ye gittim."

Catherine sessizce bekliyordu.

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Yapmak zorunda değilsin, muh-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temelen başka bir yolunu bulurum."

"Söyle" dedi Catherine, sözünü keserek. İyilik istemek dünyadaki en zor şeydi Danny için.

Boğazını temizledi, pencereden bakmaya başladı. Yüksekten bakınca, Central Park oldukça büyük ve karanlık görünmüştü. Sokak lambaları zemine vuruyordu. Göletin üzerinde bir yay gibi uzanan Gapstow Köprüsü şehir ışıkların yansıtıyordu etrafa. Patenciler, Wollman Paten Alanı'nda fırıl fırıl dönüyorlardı. Danny o kadar uzun süre dışarıyı izledi ki, Catherine konuşmaya cesaret edemediğini düşünmeye başladı.

"Kız kardeşimle ilgili" dedi sonunda. Gözlerinin içine bakınca, gördüğü duygu yoğunluğu Catherine'i çok sarsmıştı. Sesi titriyordu ve Danny'nin ağlamamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydı. Danny'yi daha önce hiç böyle görmemişti.

"Onu özlüyorsun değil mi?" diye sordu Catherine.

Başını hızla kaçırdı, "Bana bunu bir daha sorma."

"Danny, babanın tezgahına gidebilirsin. Bunu isteseydin, ben de seninle gelirdim." Ağaç satan adamı sevmese de oğlunun nerede olduğunu bilmediği için ona üzülüyordu.

"Onun hakkında konuşma artık" dedi Danny aceleyle. "Yoksa gideceğim."

Catherine şefkatle gülümsedi. Genç adam tehdit eder gibi konuşmuştu; ailesine bir mektup yazmasını, telefon açmasını ya da onları Danny'den haberdar etmek için kendisine izin vermesini istediği zamanlarda bütün bir sene boyunca yaptığı gibi onu tehdit etmişti. Ailesinden hiç söz etmemişti. Babası onu dövmüş müydü, ona haksızlık mı yapmıştı; yoksa Danny, kuzeyde bulunan bu kadar uzak bir çiftlikte yaşamaktan nefret mi ediyordu, bilmiyordu. Bu yaşta bir çocuk için yaşanan her şey oldukça zor olmuştur ve kendini çok yalnız hissetmiştir. Tek bildiği Danny'nin bir planı olduğuydu ve onu kimse vazgeçiremezdi.

"Tamam, artık onlardan bahsetmeyeceğim."

"Tamam öyleyse" deyip bir nefes aldı Danny. "Yapmak zorunda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değilsin, ama mahsuru yoksa cuma gecesi senden bir şey isteyeceğim."

Sonra kadından ne istediğini söyledi.

***

Christy ağaç tezgahının başında beklerken her şeyi planlamıştı. Bridget'e en sevdiği, hem tatlı hem ekşi Çin karideslerinden alacak ve onunla birlikte yiyecekti. Sonra ona masal okuyup erkenden uyumasını bekleyecekti. İhmal edildiğini ya da unutulduğunu düşünmesini istemiyordu. Ama sokaklara çıkıp Danny'yi aramalıydı.

Bugün bayağı para kazanmıştı. Birkaç kişi ağaç almıştı ve başkaları da çelenk. Ayaklarını yere vurup ısınmaya çalıştı. Birkaç dakika daha bekleyip tezgahı kapatacaktı. Kulakları ve yanakları sızlıyordu. Oğlunu nerede arayacağını düşünerek soğuğun etkisinden sıyrılmaya çalıştı. Bir anda, karda ilerleyen ayak seslerini duydu. Kafasını kaldırdı ve siyahlar içindeki utangaç kadının caddenin aşağısına doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü.

"İyi akşamlar bayan" dedi ona her zamanki tebessümüyle.

"Merhaba" dedi kadın ve hemen yanında durarak onu şaşırttı. Yaklaşık 1.55 boyundaydı. Siyah uzun mantosunun içinde incecik görünüyordu. Atkısını çenesine kadar çekmişti. Gecenin karanlığına rağmen gri gözleri gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardından parlıyordu. Buğday rengi düz saçları omzuna kadar iniyordu. Kadının küçük aytaşı küpeleri dikkatini çekti. Tıpkı, Pleasant Körfezi'nin kıyılarına vuran dalgaların beraberinde taşıdıklarına benziyordu.

"Ağaç almak ister misiniz?"

"Hayır."

"O zaman bir çelenk?" Nedendir bilinmez o her zamanki satıcı tavırlarına girmemişti bu sefer. Belki de yorgundu. Belki de, bir an önce Danny'i aramaya çıkmak istiyordu. Ya da, belki de onun hakkında yargıya varmaya çalışırcasına bakan kadının gri gözlerinin ifadesi onu etkilemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızınızı yarın gece bana ve arkadaşlarıma katılması için davet etmek istiyorum."

"Bridget mi? Kızım Bridget'i arkadaşlarınızın yanına mı davet ediyorsunuz?" diye sordu. Bu davet onu o kadar mutlu etmişti ki, yüreği yerinden kanatlanıp uçacaktı sanki.

"Evet" dedi. "Rockefeller Merkezi'nde ağaç ışıklandırmasına davet ediyorum onu."

"Bu harika," dedi Christy. "Bu çok hoşuna gidecek. Ağaç ışıklandırmalarını görmek onun hayaliydi. Hem onun hem ağabeyinin..." Christy durakladı. Ona mı öyle gelmişti yoksa kadın ürkmüş müydü? Konuşmasına devam etti. Bunu umursayacak kadar mutluydu. "Büyük bir Norveç ladini olduğunu söyledi bana. Yirmi dört metre uzunluğunda! Televizyondan izlemiş."

"Sizce Bridget bizimle gelmek ister mi?"

"Bana sorarsanız çok hoşuna gider. En güzel elbiselerini giyeceğine eminim."

Kadın gülümsedi. "O gün hava soğuk olacak."

Christy güldü. Yine gereğinden fazla heyecanlanmıştı. Mary bu yüzden her zaman onunla alay ederdi. Güçlü duygular hissettiğinde kendini tutamazdı. Ve Bridget'in haberi duyunca yüzünün alacağı şekli düşündüğünde... Kızının tepkisini hayalinde canlandırınca gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim" dedi. "Bridget çok sevinecek. Bu arada adı Bridget... Aa, bunu biliyorsunuz zaten. Az önce adını söylediniz." dedi. Bir aptal gibi geveleyip duruyordu. "Hem neden bilmeyeceksiniz ki? Senelerdir birbirimizi yeterince görüyoruz. Ben Christopher Byrne. Christy!"

"Catherine Tierney" dedi kadın, el sıkıştılar.

"Güzel bir İrlandalı ismi" dedi Christy.

"Kocamın soyadı" dedi. "Brian'la tanışmadan ve evlenmeden önce O'Toole'du."

"Sevimli bir İrlandalıya gönlünü kaptırmış" dedi Christy.

"İkimiz de birbirimize aşık olmuştuk" dedi Catherine. Duraksa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Christy gözlerinde onun acı çektiğini ve yasta olduğunu belli eden bakışları yakaladı.

"Kocanız öldü mü?" diye sordu Christy. Tanrım! Kendisine neler olduğunu bilmiyordu. Ne söyleyeceğini düşünemeden, sözcükler ağzından fırlayıp çıkıyordu. Catherine'in gözlerini kırpıştırdığını, yere baktığını fark etti. Duygularına hakim olamıyordu.

"Evet, öldü" dedi kadın kuvvetli görünmeye çalışarak.

Kadının titrediğini fark edebiliyordu. Ona Mary'yi, bir eşi kaybetmenin acısını yok etmenin ne kadar zor olduğunu, neler yaşadığını anlayabildiğini anlatmak istedi. Fakat dili tutulmuştu." Üzgünüm" diyebildi sadece.

Kadın başını salladı. Başını öne doğru eğerken gözlerindeki yaşların parıldadığını gördü. Catherine başını kaldırdığında, önceki sıcaklığı ve enerjisi yok olmuştu. Tekrar kendi kabuğuna çekilmiş, kendinden geçmişti. Cuma günü için planlar yaptılar. Bridget saat beşte burada olacaktı. Catherine, Lizzie ve Lucy onunla buluşacak ve daha sonra ağaç ışıklandırmasını izlemeye gideceklerdi.

Birbirleriyle vedalaştılar. Christy gidişini izledi. Onu üzdüğü için kendine lanet etti. Bir an için, sanki acısı biraz olsun dinmişçesine daha mutlu görünmüştü. Christy'nin de ona anlatmak istediği buydu. Aslında, hisleri o kadar yoğundu ki tezgahını öylece bıraktı ve yürüdüğü caddede onu takip etmeye başladı.

Her şeyin daha iyiye gittiğini anlatmak istiyordu ona. Bazen yaşamı felç eder gibi görünen bu keder, zamanla hafifliyordu. Bu fark edilmiyordu bile. Bir gün bu ağırlığın altında ezildiğini hissederek yürürken, birden bire kendini güneşe gülümserken buluyordun. Ya da, yediğin bir elmanın tadına varıyordun. Elbette, kendi karanlığına geri dönüyordun, ama bir kere kederin hafiflemeye başladı mı içine büründüğün karalar hiçbir zaman eskisi gibi korkunç olmuyordu. Christy bunları anlatmak istiyordu Catherine'e. Mary'den sonra aynı şeyleri yaşadığını söylemek istiyordu.

Ona doğru yaklaştıkça, Yirminci Cadde'ye girdiğinde aniden durduğunu gördü. İçinden bir ses ona kenara çekilip izlemesini söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ledi. Catherine çok sakin duruyordu. Bir an için soluklandı. Sonra yukarıya baktı. Christy bakışlarını takip etti. Tuğladan yapılmış sevimli sıra evlerden birinin küçük camına yoğunlaştığına yemin edebilirdi.

Catherine yavaşça bir adım attı, sonra diğerini. Christy, kadının sanki sokağın perili olmasından korkuyormuş gibi ürkek göründüğünü düşündü. Catherine eve yaklaştıktan sonra demir tırabzana uzandı ve kum taşından yapılmış merdivenleri çıkmaya başladı. Basamakların sonunda duraksadığını görünce, Christy'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Sanki içeri girmek istemiyordu. Birazdan anahtarını kilide soktuğunu ve binaya girdikten sonra süslü, demir kapıyı arkasından kapattığını gördü.

Christy aklından geçenleri kadına söyleyememişti: Her şey kötüye gittiğinde inanca dayanmak gerekirdi. Mary'yi kaybetmenin acısını böyle atlatmıştı…

Tezgahını kapatıp daha sonra Bridget'i bu muhteşem davetten haberdar etmek için yürürken, keşke Danny'nin özlemini de böyle altlatabilse diye düşündü. Fakat bu farklıydı. Oğlu yalnızca on yedi yaşındaydı ve New York'un sokaklarında kaybolup gitmişti. Danny adına hissettiği ve onu adeta ezen bu korku, keder, Mary'yi kaybetmesinden sonra hissettiklerinden daha kötüydü.

Dünyadaki her şeyden daha kötü!

BELONGS TO KAKTUS TEAM

5

Cuma gecesi Lizzie herkese şapkalar getirmişti. Catherine Christy'nin ağaç tezgahına giderken çoktan karanlık bastırmıştı. Şehrin bütün ışıkları yanıyordu. Kar yağacağa benziyordu. Bu, her Noel ağaç ışıklandırması sırasında umut edilen bir şeydi. Bridget babasının yanında duruyordu. Lizzie ve Lucy, gür kızıl saçlarına elle örülmüş yeşil şapkayı takmaya çalışıyordu.

"Senin için de beyaz bir şapka getirdik, Catherine" dedi Lucy şapkayı ona uzatırken.

"Catherine Tierney, sizi kızım Bridget'le tanıştırayım" dedi Christy. Catherine Bridget'le tokalaşırken Danny'ye ne kadar benzediğini düşündü.

"Tanıştığımıza sevindim" dedi Bridget'e tebessüm ederek. "Seni zaten tanıyor gibiyim. Yıllardır buraya her gelişinde nasıl büyüdüğünü görüyorum."

"Hepimiz aynı şeyi hissediyoruz" dedi Lizzie arkadaşını onaylayarak.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi Bridget. Sesi al-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çak ve utangaçtı ama gözleri canlı ve neşeli.

"Akıllı bir kızdır" dedi Christy. Yorgun ve kesinlikle sitresli geçen geceden daha az heyecanlı görünüyordu. Soğuk rüzgardan kurumuş yüzü çizgi çizgi olmuştu ve sanki bütün gece hiç uyumamış gibi gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. "Uygunsuz bir biçimde davranır mı diye düşünmene gerek yok."

Catherin'in yüzü kızardı. Danny'i mi kastediyordu? Gözlerini çevirip Christy'e bakmaya cesaret edemedi.

"Yanlış bir şey yapmayacağım, babacığım." dedi Bridget, babasına güven vererek.

Kızlar oradan uzaklaşırken bir müşteri tezgaha yaklaşmıştı. Metroya giderlerken Lizzie'nin şapkalarıyla festival havasına girmişlerdi bile. Aynı kişi tarafından yapılmalarına rağmen, bütün şapkalar farklı şekilde süslenmişti. Bridget'in şapkasında bir şeker kamışı deseni vardı, Lucy'ninkisinde bir Noel çelengi, Lizzie'ninkisinde bir şamdan ve Catherine'in şapkasında bir Noel ağacı.

"Neden Catherine'in ağacında hiç ışık ya da süsleme yok?" diye sordu Lucy, beyaz şapkaya bakarak.

"Bilmiyorum" dedi Lizzy'e. "Şapkayı yapan kişi hiçbir şey işlememiş üzerine."

"Bazı insanlar üzerinde süs olmayan ağaçların daha güzel göründüğüne inanır" dedi Bridget. "Yalnızca çam kozalakları, çiçek dalları ya da bazen dallarda kuş yuvaları ya da tüylerini tercih ederler."

"Gerçekten mi? Noel ağacında bir kuş yuvası mı?" diye sordu Lucy. Böylesine büyülü bir görünümü olan bir şey karşısında çok şaşırmıştı şehirli kız.

"Evet" dedi Bridget. "Nova Scotia'da hep böyle yaparlar." Bridget, geçen sene ağabeyinin mavi ladin ağacının arasında daha çatlamamış iki benekli yumurtasıyla nasıl bir kuş yuvası bulduğunu anlatırken Lucy onun yanına geçti. Catherine ve Lizzie arkadan yürümeye devam ettiler.

"Neler oluyor? Danny ne söyledi?" diye fısıldadı Lizzie.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ellinci Cadde'deki paten alanının hemen üzerinde uzanan demir yolunda durmamızı istiyor."

"Biz ve New York'taki herkes! O kalabalıkta bizi bulmaya mı çalışacak? Kız kardeşini görmek istemesi hakkında ne söyledi? Kızı kaçırmak gibi çılgınca şeyler yapmayacak değil mi?"

"Hayır. Bana dediğine göre..."

"Burada bulunmak istemesinin sebebi ne olursa olsun ve babasıyla Danny her ne sebepten dolayı anlaşamıyor olursa olsun, Bridget yalnızca on iki yaşında. Onun yaptıklarına katlanamayacak kadar küçük."

"Danny de bunu biliyor" dedi Catherine. "Böyle bir şeyi yapmamızı kız kardeşi için istiyor. Onu görsün diye değil."

"Kız kardeşi için mi?"

Catherine başını salladı. "Danny bana kız kardeşinin küçüklüğünden beri ağaç ışıklandırmasını görmeyi hayal ettiğini söylemişti. Bunu televizyondan izliyormuş. Babaları hep çalışmakla meşgul."

"Kız kardeşine iyi vakit geçirtmemizi istiyor. Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Sanırım, bunu başarabiliriz" dedi Lizzie.

***

Rockfeller Merkezi'ne gitmek, Lizzie adına bir çok yönden gezi niteliği taşıyordu. Muazzam bir kalabalık vardı. Vitrinler, Broadway müzikalleri gibi özenle süslenmişti. İnsanların üzerinde kürk mantoları vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar giymekse burada bir kural sayılırdı. Herkesin elinde en azından beş torba vardı. Noel'in kapitalist ruhu tüm canlılığıyla su yüzüne çıkmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bulundukları yer Manhattan'ın ortasıydı; fakat Yirmi Üçüncü Cadde'nin kuzeyinde olması burayı Lizzie için bir yerleşim merkezi kılıyordu.

New Yorklular, genellikle kent merkezinde ve yerleşim merkezinde oturanlar diye ikiye ayrılmıştı. Şimdilerde, kimi insanlar Ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nal Caddesi'nin kent merkezi olduğunu ve buranın güneyi gösterdiğini iddia ediyorlardı; fakat New York'un yerlisi olarak Lizzie bütün bunların emlakçılar tarafından icat edildiğinin farkındaydı. Lizzie kent merkezinde davranışların önemli olduğunu biliyordu. Yerleşim merkezindeyse dikkat edilen şey insanların cüzdanlarının Prada ya da Fendi etiketi taşımasıydı. Lincoln Merkezi'ne limuzinleriyle giderlerdi. Yerleşim merkezinde saçlar her zaman adını bildiğiniz birisi tarafından yapılırdı. Buradaki bir çok apartmanda evcil hayvan beslemek yasaklanmıştı. Yerleşim merkezinde oturanlar Barney's ve Bargdof Goodman alışveriş merkezleri arasındaki ayrıma dikkat ederlerdi. Burada bir sürü para harcanır, sabah erkenden kalkılır ve stok malların fiyatları kontrol edilirdi.

Birinci sınıfa giden çocukları olmadığı sürece, kent merkezinde kimse erken uyanmazdı. Burası yaratıcılık anlamına gelirdi. Evde hayvan beslemek hoş görülürdü. Kent merkezi Chelsea Oteli'yle aynı havayı solurdu ve gecenin ortasında aşk ateşiyle alev alev yanan odaların pencerelere yansıması bu atmosferin bir parçasıydı. Burada yaşayanların çoğu gitaristti ya da gitar dersleri alırdı. Kent merkezi şapkaların ve Chez Liz'den gelen çay takımlarının diğer adıydı.

Lizzie kesinlikle kent merkezinde yaşayan insanlardandı. Yirmi Üçüncü Cadde'nin biraz yukarısına gitse burnunun kanadığını iddia ederdi. Yerleşim merkezinde oturan erkeklerle yaşadığı hiçbir ilişkisi dışarıda beraberce yenilen yemeklerin ötesine geçmemişti. Aslında, bu gece buraya gelmesinin, Rockfeller Merkezi'yle yüz yüze gelmesinin tek sebebi Catherine'di.

Çay içmek için, Rheinbeck Kulesi'nin hemen yanında bulunan Miss Rumpte's kafeteryasına girdiler. Lizzie, Lucy'yle Bridget'i Catherine'le beraber mönüyü gözden geçirirken izledi. Catherine, janbon ve peynirden ya da yer fıstığı ezmesi ve kayısı reçelinden yapılmış küçük sandviçler arasında tercih yapmaları için onlara yardım ediyordu. Darjeeling ve kekik çayı arasında da bir seçim yapmak için onlarla ilgilenmişti Catherine. Danny'ye verdiği söze sadık kalarak kız kardeşinin mükemmel zaman geçirmesini sağlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garson kendini beğenmiş birisine benziyordu; fakat Catherine bunun üstesinden kolayca geldi. Yerleşim merkezinde yaşayan sürülerle kolayca iletişim kurabiliyordu. Aslında, o da bu insanlardan birisiyle evlenmişti. Lizzie, başlangıçta en iyi arkadaşı onu Brian'la tanıştırdığında çok şaşırmıştı. Brian Carnigie Hill'de bulunan iş adamlarını andırıyordu. Madison Caddesi'nde ve Doksan Birinci Cadde'de bir kooperatife sahipti. Ayrıca, Harvard ve Birleşmiş Dernekler'de de üyeliği vardı. O zamanlar, Wall Street Hukuk Şirketi'nde çalışıyordu. Lizzie bir an için arkadaşını şeytan kovma törenlerine bile götürmeyi düşünmüştü. Bir avukata aşık olmak! Aman Tanrım!

Fakat, Brian gerçekten olağanüstü bir avukat ve insan olduğunu ispatlamıştı. Mağdur insanları çok önemsiyordu. Büyük şirketleri temsil etmesine rağmen Uluslararası Genel Af, New York City Audubon ve Toplum Hakları gibi derneklere hem zamanını hem de parasını ayırıyordu. Catherine'le tanıştıklarında, St. Ignatus Layola Aşevi'nde gönüllü olarak çalışıyor ve Doğu Harlem'de yaşayan bir çocuğun danışmanlığını yapıyordu.

Çalıştığı hukuk firması Rheinbeck şirketini temsil ediyordu ve Catherine'i de asansörde görmüştü. Elli dördüncü kata kadar beraber çıkmışlardı. Catherine ona dönüp, "Burası kütüphane katı. Sanırım buradaki ofislerden birine girmek istiyorsunuz" demişti.

"Hayır!" demişti Brian, "Size bu akşam dışarıda yemek yemeyi teklif etmek istiyorum." Catherine bu teklifi kabul etmişti ve Aureola'ya gitmişlerdi. Ertesi alşam Le Bernadin'de daha sonra Café des Aristes'te zaman geçirmişlerdi. Gittikleri yerler New York'un en iyi restoranlarıydı. "Harika biri, gerçekten dünyayı değiştirmek istiyor. Fakat onu takım elbisesiz hiç görmedim. Ve beni götürdüğü yerler... Belki yılda bir gidilse harika olurdu ama her gece gitmek..."

"Ona pizza istediğini söyle" diye sıkıştırmıştı Lizzie. "Bu onu denemek için bir test olur. Eğer burun kıvırırsa işe yaramaz züppelerden biridir."

Catherine de öyle yapmıştı. Bir gece, Brian'a kot pantolonları içinde dışarıda pizza yemeği önermişti. Brian denemeden başarıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıyrılıp, gülerek onu özel yerlere götürmek istediğini çünkü Catherine'in çok mükemmel olduğunu ve onu etkilemek istediğini söylemişti. Catherine de bunun üzerine gülümseyerek, gerçekten onu etkilemek istiyorsa kendisini Black Caddesi'nin aşağısında bulunan John's restoranına götürmesi gerektiğini anlatmıştı. İkisi de oraya gitmiş ve sade pizza sevdiklerini keşfetmişlerdi. İşte tam orada beraber rahatça zaman geçirirlerken, Brian'ı ilk defa kot pantolonuyla gören Catherine ona aşık olmaya başlamıştı.

Brian, Catherine'in Chelsea'de yetiştiğini öğrenmişti. Fakir değildi, fakat bir New York polisinin kızı olarak da çok zengin sayılmazdı. Catherine St. Lucy's Okulu'na giderken Yirminci Batı Sokağı'ndan geçince hep Cushman Caddesi'nin üzerinde bulunan cazibeli konaklarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdi. Bir gece ayın aydınlattığı loş sokakta yürürlerken ona bu evleri göstermişti ve evlendiklerinde de Brian ona bu konakların birisini satın almıştı.

Brian, Catherine'le geçirdiği hayatının her dakikasını ona tapmakla geçirdi. Beraber altı sene geçirmişlerdi. Deri kanseri ölüme giden hızlı bir yol olmuştu onun için. Bedeninde çıkan bene baktırmak için doktora gitmiş ve sekiz hafta sonra ölmüştü. Bazen, Lizzie en iyi arkadaşıyla aynı şeyi düşünürdü. Brian'ı ondan aldığı için Tanrı'ya sırt çevirmek yapılabilecek en mantıklı şey görünürdü. Bazı günler, Liz'in duaları Tanrı'ya ulaşan bağırışlara dönüşürdü. Yalnızca Brian için değil Catherine'in acısı için de yakarırdı.

Lizzie arkadaşının acı çekmesine katlanamıyordu. Brian'ın öldüğü Noel'den önceki haftalar en kötüsüydü. Catherine onu her yerde arıyordu. Havadaki sisi görür ve bunun kocasının ruhu olduğunu hayal ederdi. Lizzie, Catherine'in kocasıyla birlikte her zaman çocuklarının odası olarak planladıkları çatıdaki küçük odada aralık ayı boyunca birçok geceyi Brian'ın ruhunu bekleyerek geçirdiğinden emindi.

Catherine'in çocuk odası vardı ama çocuğu yoktu. Lizzie, arkadaşının bu yüzden Danny'ye böylesine duygusal olarak yaklaştığını biliyordu. Brian evsizleri ve açları, tehlikede olan çocukları, bir ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya gelemeyen aileleri çok önemserdi. Her zaman cebinde bir sürü dolarla dolaşır ve bunları dilencilere verirdi.

"Onlara bu parayla ne yapacaklarını soramazsın" demişti Brian. "Onları yargılayamazsın. Onlara para veriyorsan ve onlar da hemen dönüp bununla bir şişe içki alıyorlarsa bile bu onların tercihi. İnsanların saygı gösterilmeye ihtiyacı var."

Lizzie, Catherine'in de Danny için yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu biliyordu. Evi araması için onu ikna etmeye çalışmıştı ve Danny bunu reddedince onun için elinden gelen her şeyi yapmıştı. İlk önce, Danny için Aile Bahçesi Yardım Derneği'ne daha sonra da onun haberi olmadan çocuk kuruluşlarına bahsetmişti.

"Daha sadece on altı yaşında" demişti Lizzie'e Catherine geçen sene. Onu eve gitmeye zorlayamazlar; ama belki de sokaklarda yaşamaktan vazgeçirebilirler."

Fakat, Danny "Harry" Byrne onları her girişimlerinde atlatmayı başarmıştı. Danny, Kanada kıyılarında yetişmiş, avcı becerilerini ve izci hilelerini bilen bir kasaba çocuğuydu. Ne zaman çocuk kuruluşları yaklaşsa o ortadan kaybolurdu. Lizzie, birkaç kere Catherine'in ofisinde, birkaç yaz gecesi de Central Park'ta yattığını biliyordu. Bunun dışında, nerede olduğu bir gizemdi.

Catherine, Danny'nin nedenlerini ve nerede olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. Durumu değiştirmeye ya da kontrol altına almaya çalışmayı bırakmış ve Brian'ın soru sormadan verme yöntemini uygulamaya koymuştu.

Lizzie bunun zor olduğunu biliyordu. Fakat, kekinin üzerine biraz Devon kreması koymak için Bridget'e yardım etmek üzere eğilen arkadaşını görmek Lizzie'i duygulandırmıştı. Catherine'in ruhu capcanlıydı bu gece. Bu da, istemeyerek de olsa geldiği yerleşim merkezini biraz daha dayanılır kılıyordu.

***

Rockfeller Merkezi'nde durmuş büyük ağacı izleyen insan selinin arasında Bridget'in nefesi kesilmişti adeta. Güzel patenciler da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ha aşağıda, Danny'le beraber kendi kasabalarında üzerinde kaydıkları engebeli basit göletlerin tersine, mavi-beyaz buz alanının etrafında kayıp duruyorlardı. Bir müzik topluluğu Noel şarkıları çalıyordu ve fotoğraf makinelerinin flaşları durmadan patlıyordu. Bu büyülü manzaranın etrafında gökyüzü kadar uzun binalar yükseliyordu. Her pencere ışıklarla pırıl pırıl yansıyordu etrafa.

"Şu altın heykeli görüyor musun?" diye sordu Lucy, paten pistinin hemen arkasındaki neredeyse çırılçıplak adam heykelini işaret ederek." O Prometeus... Titanların* en bilgesiydi. İnsanlara ateş verdi.

"Vay be! Ne çok şey biliyorsun" dedi Bridget kendinden yaşça küçük kıza gözlerini dikerek. Lucy yalnızca dokuz yaşındaydı. Ondan dört yaş küçüktü; tıpkı Danny'le aralarında olan yaş farkı gibi.

"Okulda mitoloji dersi alıyoruz. Nasıl oluyor da sen gitmiyorsun?"

"Nereye gitmiyorum?"

"Okula."

"Aa, gidiyorum. Ama, babam ağaçlarını satabilsin diye aralık ayında buraya geliriz. Bizim geçim kaynağımız bu."

"Biz mi?" diye sordu Lucy kaşlarını kaldırarak.

"Ağabeyim" dedi Bridget.

"Harry!" dedi Lucy.

"Hayır, adı Danny" dedi Bridget düzelterek. Lucy'nin kıpkırmızı olduğunu gördü. Annesine ve Catherine'e bakarken kırmızılık boynuna, yanaklarına kadar yayılmıştı. "Önemli değil" dedi Bridget, çünkü küçük kız çok utanmıştı.

"Onu özlüyor musun? diye sordu Lucy.

Bridget başını salladı. Lucy'nin ya da başka birisinin bunun ne anlama geldiğini ne kadar kavrayabileceğini düşündü. Başını kaldırıp muazzam büyüklükteki mavi ladine baktı. Bu ağacın, Nova Scotia'da, çiftlikteki bir yamaçta doğudan gelen deniz rüzgarlarına karşı sapasağlam ayakta durarak büyüdüğünü getirdi gözlerinin önüne.

* Yunan mitolojisinde, Olympian tanrıları tarafından yenilen Uranüs ve Gaea'nın çocukları olan dev tanrıların ırkından gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hem de çok" dedi Bridget. "Herşeyden çok. Babam da özlüyor. Her gece onu aramaya çıkıyor."

"Baban da özlüyor mu? Her gece onu aramaya mı çıkıyor?"

"Keşke babam da bizimle gelseydi, çünkü Danny burada" diye mırıldandı kalabalığın ve müziğin sesleri arasında.

"Şu anda burada olduğunu mu kastediyorsun?" diye sordu Lucy.

Bridget başını salladı. "Onu hissediyorum" dedi. "O... o ağaca göz kulak oluyor. Işıklar yanıncaya kadar."

"Ondan sonra ne olacak?" diye sordu Lucy, büyülenmiş bir şekilde.

"Ağaç tekrar canlanıyor... yeni bir şekilde. Işıklar yanınca, herkesin yüreğinde yeniden can buluyor. Tıpkı, şey, büyük bir ihtimalle bu garip geliyor... Fakat tıpkı Noel sabahı hissettiğin duygulara benziyor bu. Bu ağaç... bunu açıklamıyorum, ama bu ağaç boşuna kesilmedi. Bir sebebi var. Onu gören herkesin bu döneme inanması için kesiliyor."

"Bu dönemin nesine inanmaları için?" diye sordu Catherine.

Bridget irkilerek baktı. Catherine'in dinlediğini fark etmemişti. Boğazını temizledi. Bunu Lucy'e anlatmak kolaydı. Çocuklar bu tür şeylere doğal olarak inanırlardı, hatta Lucy gibi şehir kızları bile.

"Bu dönemin iyiliğine inanmaları için" dedi Bridget. Hem bu düşüncelerini dile getirirken heyecanlandığı için hem de geçen sene Danny kaçtığında Noel dönemine olan inancı sınandığı için sesi kesik kesik çıkıyordu.

"Sihirli bir şey gibi" dedi Lucy, annesine sinsi sinsi bakarak. "Harry Houdini gibi."

"Şşşş! Sus tatlım" dedi Lizzie.

Birazdan, spikerler konuşmaya başladı. Sesleri hoparlörden yankılanıyordu. Kalabalık en iyi görüntüyü yakalamak için daha çok birbirine yaklaşmıştı. Bridget'in kalbi hızla atıyordu. Birkaç saniye içinde ışıklar yanacaktı. Danny'nin nerede olduğunu bilmeyi ve böylesine muhteşem bir anı görmesi için babasının o anda orada olmasını diledi. New York'ta hiç bulunmamış olan annesini özledi.

Birinin elini tuttuğunu hissetti. Bu Catherine'di. Her nasılsa, ak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lından geçenleri okumuştu. Catherine'de, Bridget'e onun da bu büyüyü anladığını inandıran bir hal vardı. Catherine onu buraya ağacın aydınlatılmasını izlemek için davet etmişti. Siyah elbiseler giyinmişti. İnce gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardında hüzünlü görünüyordu. Kalabalığın arasından birisi saymaya başlarken, Bridget'in elini daha sıkı tuttu.

"Dört-üç-iki-bir."

Ve birdenbire iki şey gerçekleşti: Muazzam büyüklükteki ağaç binlerce ışıkla alev alev yanmış ve birisi Bridget'in şapkasını başından çekmişti.

"Şapkam!" diye bağırdı Bridget kafasını yoklayarak.

Kalabalığın arasından sıyrılıp koşan çocuğu görmek için tam zamanında dönmüştü. Üzerinde farklı bir ceket vardı ve kahverengi saçı şimdi uzamıştı, ama şapkasını çalan kişinin ağabeyi olduğunu biliyordu. Bridget bağırdı: "Danny!"

Fakat Danny gitmişti. Lucy, şapkasını geri alan Bridget'in yanına çömeldi. Şapkasını geri aldığı için üzülmüştü. Ağabeyinin şapkasını aldığını düşünmek hoşuna gitmişti. Ama, Lucy elle örülmüş yeşil şapkayı ona verdiğinde içine konulmuş beyaz bir kağıt gördü. Lucy bunu fark etmediği için, Bridget yalnız kalacağı bir anı beklemeye karar verdi. Kağıdı avucunun içinde saklayarak gözlerini ağaca yükseltti.

Herkes yukarı doğru bakıyordu. Ağacın ışıkları Nova Scotia yıldızları kadar parlaktı. Ağabeyi başından beri burada durmuş olan biteni izliyordu. Bridget bunu hissetmişti; onun ağacı koruyacağını biliyordu. Eve koşup babasına anlatmak istedi. Soluklanmaya çalışırken, kimsenin neler olduğunu anlamamasını umut etti.

"Babacığım" diye mırıldandı kendini toparlamadan önce.

Herkesin parlak ışıklara baktığını umut ederek yukarı baktığında, Catherine'in ağaç yerine onu izlediğini gördü. Cetherine'in gözleri ışıl ışıldı. Sanki ağaçtaki ışıkların yıldızlara döndüğünü görmüştü; sanki bir anda Noel döneminin ruhuna tanıklık etmişti.

"İyilik" diye fısıldadı Bridget, Catherine'in gözlerine bakarak.

"İyilik" dedi Catherine ona cevap vererek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Catherine, cumartesi sabahı yorgan çenesine kadar çekilmiş bir vaziyette yatağında uzanıyordu. Hudson rüzgarlarının etkisiyle sürüklenen kar camlara vuruyordu. Geçen geceyi düşünmeye devam etti. Bridget, ağaç ışıklarının yandığı anda nasıl da "Babacığım" diye fısıldamıştı. Babasının hem bu muhteşem anı hem de…

Catherine yatağından kalktı. Çıplak ayakları parke zeminde üşümüştü. Her gün gittiği çatıdaki odaya çıkmak için merdivenlere geçti. Sallanan koltuğa oturarak battaniyeye sarındı ve küçük pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Beyaz karlar şiddetle yere düşüyordu. Danny'nin sıcak bir yerde olmasını umut etti.

Danny'yi düşünmek onu rahatsız etmişti. Her nasılsa, ona yardım etmeye çalışırken ailesinin onu ne kadar özlediğini fark etmişti. Neden kaçtığını hiç anlatmamıştı. İlk bakışta, Catherine babasının ona zalimce davrandığını zannetmişti. Fakat, ona bunu sorduğu bir anda Danny başını sallamış ve "Kesinlikle böyle bir şey yok" demişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Geçen gece, kalabalığın arasından Kurnaz Madrabaz* gibi kaçışını izlemişti. Dahası, ona bıraktığı notu sıkıca tutarken Bridget'in gözlerindeki delice sevinci görmüştü. Kardeşine ne söylemişti? Catherine bunu bilmeyi arzuladı.

"Bana ne yapacağımı söyle, Brian" dedi

Bir şeyler duyabilir umuduyla dinledi, fakat camlara çarpan ağaç dalları ve ısıtma sisteminin borularında şıngırdayan sıcak su dışında, her tarafta sessizlik hakimdi. Brian çok iyi ve akıllıydı. İnsanlara nasıl yardım edileceğini her zaman bilirdi. Şimdi, Catherine kendisine yol göstermesini, en iyisinin ne olacağını anlamak için yardım etmesini istiyordu. Bir aileyi yeniden bir araya getirmesi mi bekleniyordu ondan yoksa sokaklarda saklanarak yaşayan bir çocuğa yardım etmesi mi? Danny'nin notunu kavrarken Bridget'in gözlerinin nasıl parladığını, ışıklar yanarken "iyilik" diye mırıldanışını unutamıyordu.

Brian'ın öldüğü geceyi, üç sene öncesini düşündü. Catherine, kocasının kısa, korkunç hastalığı boyunca ona bakmıştı. Brian'ı çok seviyor ve onu kaybetmekten müthiş derecede korkuyordu.

"Sakın korkma" demişti kocası o gece. "Birbirimizi kaybetmeyeceğiz."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Hem nereden biliyorsun?" demişti Catherine. Sesi korkudan kısılmıştı.

"Sadece biliyorum" demişti Brian, yatağında zayıf ve bitkin yatarken. Fakat, gözlerindeki sevgi öylesine büyüktü ki herhangi bir ölüm ihtimaline meydan okuyacak gibi görünüyordu. Her ne kadar yüzündeki sarılık bütünüyle yanaklarını kaplamış olsa da gülüşü ışıl ışıldı ve yanına oturması için Catherine'i çekmişti.

"Nasıl olacağını anlat bana" dedi Catherine. Kocasının elini tutarken titriyordu. Güçlü olmak istiyordu, ama maalesef bunu başaramıyordu. Ondan Brian'a bakması bekleniyordu ve o da karısına güvence vermek zorundaydı.

---

* Charles Dickens'ın "Oliver Twist" adlı romanında, kapkaççı ve tehlikelerden ustaca sıyrılan özellikleriyle tasvir edilen karakter.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Açıklayamam, aşkım" dedi Brian, sesi kayboluyordu. "Ama tüm kalbimle biliyorum, seni bırakmayacağım."

"Seni nasıl bulacağım? Burada olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Sadece bileceksin."

"Ama nasıl?" diye bastırdı Catherine. Kocasının göz kapaklarının titrediğini gördükçe çılgına dönüyordu. Odaya sessizlik çökmüştü. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı ve kar taneleri camları yalayıp geçiyordu. Nefesi yavaşlamaya başlamıştı. Catherine, kocasının göz pınarındaki göz yaşını fark etti. Birlikte geçirdikleri vakit çok kısaydı ve bu hiç adil değildi. Başka hiçbir yere bakmadan birbirlerinin yüzünü hafızalarına kazımaya çalışarak karşılıklı bakıştılar.

"Brian söyle bana."

"Noel'de benim için etrafını dinle," dedi fısıldayarak. "Seni her yıl selamlamaya geleceğim."

"Ama nasıl?"

"Ben iyiliğe inanıyorum, Cath" demişti. "...ve yaşadığımız her şey çok özel. Ben ölemem... Buna inanmayı reddediyorum. Buna izin verme! Nasıl olursa olsun aşkımızı canlı tut. Vermeye devam et, Cath. Mümkün olduğu kadar çok!"

"Ve sen bana geri geleceksin? Nasıl olursa olsun? Burada olduğunu bana bildireceksin."

Kocası cevap vermedi. Bunun yerine doğrularak oturdu. Gözleri parlak, şeffaf bir hal almıştı. Catherine kocasının yatağın dışına çıkmak istediğini hissediyordu. Elini bırakarak yatağın parmaklıklarını indirmeye başladı. Tekrar başını kaldırdığında Brian ölmüştü.

Bir daha hiç geriye gelmemişti.

Bu, Catherine'in kabullenmekte zorlandığı bir gerçekti. Bir daha onun sesini duymamış, yüzünü görmemişti... Gökyüzündeki sise bakıp onun ruhunu görmek istemişti, rüzgarı dinleyip onun fısıldamalarını duymayı arzulamıştı.

Kocasının uğradığı yer onun kalbiydi, hepsi bu. Çocuklarının oyun oynayacaklarını umut ettikleri bu odaya hep geldi. Onu görmek, duymak için dua etti. Tanrı'ya onunla bir daha konuşması için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakardı. Ama duaları karşılıksız kalmıştı.

Catherine'in bütün yapabildiği Brian'ın sözlerini hatırlamak ve mümkün olduğunca "vermeye" devam etmekti. Bu, Danny'ye yardım etmesinin ve şimdi de Bridget'in bu kadar önemli olmasının sebebiydi.

Karın hızlandığını fark etti. Sanki onu dışarıya çağırıyordu. Gözlerini kapatarak Brian'a bir öpücük gönderdi. Daha sonra, battaniyesini bir kenara bırakıp aşağıya inerek havayla kucaklaşmak için üstünü değiştirdi.

"Baba" dedi Bridget. En sıcak elbiselerini, çizmelerini ve geçen gece Lizzie'in ona verdiği yeşil şapkayı giyinmişti. "Bugün kimse ağaç almayacak. Tipi var."

"Ağaç almak için en güzel günler" dedi Christy, sesi şiddetli rüzgara karışarak. "Ağacı sürükleyip eve götürürsün ve süslemesini yaparak güzel bir vakit geçirirsin."

"Ama baba, ağaçların üstünde şu anda on santim kar var ve daha da yağacak. Bütün New Yorklular evlerinde. Bir düşünsene! Bugün tepeler ne kadar eğlenceli, muhteşem ve boştur! Bu güzelliğin keyfine biz varacağız."

"Biliyorum tatlım" dedi Christy, kızına bakarak. Kızakla kaymak için onu tepelere götürmesini istiyordu babasından.

Bu isteği dün gece Christy oğlunu aramaktan dönünce başlamıştı. Hâlâ uyanıktı. Geç saatlere kadar uyumadan başında yeşil şapkasıyla heyecandan yerinde duramayarak oturmuştu. Christy, kızının yeni arkadaşlarıyla geçirdiği muhteşem saatleri duymuştu. İçtikleri çay, yedikleri kek, Norveç ladini, ışıkların yanışını izlerken Catherine'in kızının elini tutuşu...

"Ağaç hayata döndü baba" demişti. "Gerçekten de canlandı! Işıklar dalların arasından görünen yıldızlara benziyordu. Binlerce ufacık takım yıldızları gibi! Tekrar canlandığını bilmek beni çok mutlu etti. Ve ağacı görünce..." Bridget susmuştu. Dudaklarını ısırıp gözlerini kaçırdı. Christy bunun mümkün olmadığını biliyordu, ama kızı kaçamaklı konuşuyordu. Sanki yalan söylüyordu ona.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ağacın aydınlandığını görünce kızakla kaymak istedim, baba. Bir keresinde bizi götürdüğün o yerde, hatırlıyor musun? Seninle New York'a geldiğimiz ilk sene, hani. Nerede olduğunu bilmiyorum, ama sen... Sen hatırlıyorsun, değil mi babacığım? Yarın oraya gitmeliyiz. O tepeye! Yarın!"

"Bridget" dedi Christy, Mary'nin yaptığı gibi kızının saçını okşayarak. Neden bu kadar aceleci davrandığını merak ediyordu. "Uyumaya git, şimdi. Yarın sabah konuşuruz."

Ve sabah olmuştu. Ağaç tezgahının başında duruyorlardı. O kadar çok kar yağıyordu ki, Christy Dokuzuncu Cadde'nin ötesini göremiyordu. Bridget yine ısrar etmeye başlamıştı.

"Bir düşünsene ne kadar eğlenceli olacak" diye babasının etrafında dönüyordu. "Tepenin yamacı karlarla kaplıdır, kızak uçacak."

Christy etrafına bakındı. Bridget bir konuda haklıydı: Bütün şehirliler evlerine çekilmişti. Sokaklarda kar temizleme aracı, zımpara ve ara sıra geçen sarı taksilerden başka bir şey yoktu.

"Tepe buraya çok uzak. Belki de daha yakın bir yere gitmeliyiz" dedi Christy. Battery Park'ın buna benzer bir yamacı olup olmadığını hatırlamaya çalışarak kızına baktı. Kar taneleri sarı kirpiklerine yapışıyordu. Danny'ye o kadar yağunlaşmıştı ki bu hafta onu çok ihmal etmişti. "Bir iki saate kadar gideriz. Kar azalıncaya kadar."

"Hayır baba" dedi Bridget endişelenerek. "Yeni bir yere gitmek istemiyorum. Daha önce gittiğimiz yere gidelim. Buraya gelişimizin ilk yılında beni ve Danny'yi götürdüğün yere. Oraya gitmeliyiz."

"Orası, Central Park'ın yukarısında" dedi Christy.

Birazdan karın oluşturduğu perdenin arasından bir gölge sıyrıldı. Christy siyahlar içindeki gölgeye baktı. Karların beyazlığı arasında belli olan tek şey siyah mantosu ve çizmeleriydi. Gölge yaklaştığında Christy gelen kişinin gözlerinin gümüş gibi ışıl ışıl parladığını fark etti. Şimdiye kadar hiç görmediği kadar gözlüklerin ardından kocaman bir gülümsemeyle ışıldıyorlardı. Christy'nin yüreğini yerinden hoplatan bakışlar tamamıyla ona yönelmişti.

"Selam Catherine" dedi Bridget.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba Bridget, selam Christy" dedi kadın.

"Hayal gibisin" dedi Christy gülümseyerek. "Bu sabah sokakta gördüğüm ilk kişi sensin. Beyaz karların arasında siyahlara bürünmüş bir melek. Dün gece Bridget'le ilgilendiğin için sağol."

"Catherine, botların ayağında mı?" diye sordu Bridget kadının ayaklarına bakarak. "Güzel o halde bizimle kızağa binmeye gel. Central Park'a gidiyoruz."

Catherine durakladı. Christy, gözlerindeki karmaşayı gördü. Hem utangaç hem de kederliydi. Şimdiye kadar her sabah ağaç tezgahının önünden geçmiş ve sadece merhaba demişti. Fakat, dün gece kızını çok eğlendirmiş ve şimdi de kendi aile gezilerine katılması için davet ediliyordu. Christy "evet" demesini isterken, nefesinin tutulduğunu fark etti.

Catherine'in gözleri Bridget'le babası arasında gidip geliyordu. Birazdan gökyüzüne baktı. Sanki, kış fırtınasını geçerek yağan karın arasından cevap alabileceği bir yere bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Gri gözleri ciddi ve parlak görünüyordu. Gelmeyi kabul etti.

Catherine bir maceraya gider gibi heyecanlıydı. Babası küçükken onu Central Park'a kızakla kaymak için götürürdü. Neredeyse otuz yıldır yapmamıştı bunu. Şehirde hayat durmuştu sanki. Gelen giden ne bir araba ne bir insan vardı. Kar bütün sesleri yumuşatmıştı adeta. Binalar bile gökyüzüyle kaynaşıp birleşmişti. Fakat tek sebep bu değildi. Catherine'in kalbi hızla atıyordu. Çünkü kısa bir süre sonra bir şeylerin gerçekleşeceğini biliyordu.

Bayan Quinn's Pansiyonu'nun bodrumundan iki tane kızak aldılar. Bunlar, Bayan Quinn'in oğullarının genç olduğu döneme dayanan eski Esnek Uçaklardı. Catherine, Chelsea'de Quinn ailesinin erkek çocuklarıyla büyümüştü. St. Lucy's Okulu'na giderken John onun sınıf arkadaşıydı. Patrick'in isminin baş harflerinin kızağa kazılı olduğunu göreceğini düşününce içinde bir sızı hissetti, ama bir şey söylemedi.

Onları Elli Birinci Cadde'deki istasyona götürecek E trenine bindiler. Oradan Altı numaralı trene bineceklerdi. Altmış Yedinci

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cadde'de inerek kızaklarını çekip neredeyse terk edilmiş olan Beşinci Cadde'ye doğru yürüdüler. Caddede sürüklenen tek bir otobüs ve açık arazide kayak yapan iki kişiden başka kimse yoktu. Trafik ışığı değişince, Christy Bridget'in elini tuttu ve Central Park'a geçtiler.

Christy bir an hangi yoldan gideceklerini çıkaramadı.

"Buraya dört yıl önce gelmiştik. Hangi tepeydi hatırlamıyorum."

"Aynı tepeye gitmeliyiz" dedi Bridget. Sesi telaşlıydı.

Catherine'in yüreği sıkıştı. O anda anladı. Aynı tepe... Danny'nin de hatırlayacağı aynı tepe... Catherine heyecanlandı. Bu, Danny'nin notunda yazdığı şeydi. Babasını ve kardeşini buraya, Central Park'a getiriyordu.

"Tepenin başında bir heykel vardı" dedi Christy. "Komik şapkalı bir adam heykeli."

"Hacı" dedi Catherine. "Hacı Tepesi!" Kayıklarla gezinti yapılan gölcüğün civarında bulunan parka doğru ilerledi. Catherine, Beşinci Cadde'nin karşısında duran mükemmel binayı gösterdi. Burada, Soluk Benizli Adam, kırmızı kuyruklu doğan, on seneyi aşkın bir süredir yaşıyordu ve on yediden fazla yavru yetiştirmişti. Christy güldü.

"Bir düşünsene!" Onu bekleyen kocaman kırlar dururken doğan burada, New York'ta yaşamayı tercih ediyor... Nova Scotia'da uçup her gün bir ziyafet çekebilecekken burada uçuyor..."

"Danny'ye benziyor" dedi Bridget kızağını çekerken. "Kırsal yaşamdan sıkılmış."

Christy bir anda gülümsemeyi kesti. Catherine, kaşlarını çatıp omuzlarını yükselttiğini fark etti. Öfkeli olmaktan öte şaşırmışa benziyordu. Umutsuz olduğunu düşündü Catherine üzülerek.

Tepeye vardıklarında New Yorkluların nerede olduklarını anladılar. Tepe kızak kayan insanlarla dolmuştu. Christy iki kızağı da tepenin başına kadar koşarak çekti, Bridget ve Catherine peşindeydi.

"Kızakların üzerine harfler kazınmış" dedi Bridget: "JQ ve PQ."

"Quinn kardeşler" dedi Catherine.

"Onları tanır mıydın?" diye sordu Bridget.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet tanırdım, okuldan. İkisi de... farklı yollardan gittiler" dedi Catherine. Catherine'in ses tonu karşısında Christy bakışlarını ona doğrulttu. Birbirlerine baktılar ve Catherine, Bridget'in önünde Quinn kardeşlerden bahsetmemeye karar verdi. Christy kızıyla beraber binmeye hazırlanarak Patrick'in kızağını kurdu.

İpi tutarak "Atla haydi" dedi.

"Baba, ben yalnız bineceğim."

"İlk turda beraber kaymak istemez misin?"

"Artık çok büyüdüm."

"Elbette" dedi Christy, "Aklım nerede benim?"

Kızını ittirip hız verdi ve Catherine'le beraber tepeden aşağı kayışını seyrettiler. Çıplak ağaçların altında bulunan hacı heykelinin yanında durdular.

"Geçen sene onu ve ağabeyini karlarla oynarken izlediğim ana benziyor" dedi Christy. "İkisi de çok büyüdü."

Catherine, Christy'nin kendini zaptettiğini fark etti. Bir senedir oğlunu görmemişti.

"Ne demek istedin" diye sordu Christy, konuyu değiştirerek. "Quinn kardeşler kendi yollarına gitti derken."

"John hâlâ aynı mahallede oturuyor. Babasının hırdavat dükkanını işletiyor. Üç çocuğu oldu." Christy başını salladı bunu bildiğini belli etmek için. "Fakat Patrick, Chelsea ve Hell's Kitchen'ın belası Westies Çetesi gibi olmak isteyen Harps grubuna katıldı. Patrick uyuşturucu haplar sattı ve düzenbazın teki olup çıktı. Önce, Rikers'taki hapishaneye düştü sonra Sing Sing'e yollandı.

"Bayan Quinn Patrick'ten hiç bahstemedi" dedi Christy. "Tek bir kelime dahi! Ben bile Patrick adında bir oğlu olduğunu bilmiyordum. Ondan utanıyor olmalı."

"Annesinin kalbini kırdı" dedi Catherine. Bu sırada Christy irkildi. Catherine, Christy'nin kalbinin paramparça olduğunu anlayabiliyordu. Gözleri morarmış görünüyordu. Sanki birisi onu dövmüştü. Bridget nefes nefese yukarı doğru koşuyor, tekrar kaymak istediğini söylüyordu. Sanki birisini arıyormuş gibi etrafına bakındığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fark ettiler. Birazdan, Patrick'in kızağına atlayıp tekrar kaymaya başladı.

"Harika bir kız" dedi Catherine dikkatle.

"Evet öyle. Ve Danny'yi çok özlüyor."

Danny de onu özlüyor demek istedi Catherine. Onun yerine "New York'a gelmek senin için zor olmalı" demekle yetindi.

"Genel olarak mı?" diye sordu Christy, Catherin'e masmavi gözlerini dikerek. "Yoksa Danny kaçtıktan sonra mı?"

"Sanırım ikisi de."

"Eskiden buraya gelmekten nefret ederdim" dedi. "Eşim Mary hayattayken, aralık ayından korkardım. Ailemi, Nova Scotia'yı terk etmek! Buraya, bu şehre gelmekten korkardım. Bütün bu büyük binalar, taksiler, çığlıkları andıran kornalar... İçlerine benim de dahil olduğum para kazanmak için koşturan insanlar..."

"Artık böyle düşünmüyor musun?"

Christy omuz silkti. "Chelsea'yi seviyorum. Ama sadece bir aylığına. Fazlası beni tüketirdi."

"Şimdi de.." diye başladı Catherine, gözlerinin altında oluşan mor halkalara bakarak. "Biraz tükenmiş görünüyorsun."

"Danny yüzünden" dedi Christy. "Tanrım. Onu bulmazsam çıldıracağım. Her gece onu aramaya çıkıyorum. Köprü altlarına, parklara, arka sokaklara... Polis onu bulamadı ve çocuk bakım yurtlarına da gitmemiş." Sesi yitiyordu. Gözlerini kırpıştırarak kirpiklerine oturan kar tanelerini silkeledi. "En azından, Bayan Quinn oğlunun hapishanede olduğunu biliyor. Ben ise ondan yalnızca bir kartpostal aldım. Hâlâ hayatta mı, onu bile bilmiyorum."

"Hayatta," dedi Catherine ağzından kaçırarak.

Christy dönüp sertçe baktı kadına, kolundan tutup "Nereden biliyorsun?" dedi.

Catherine'in ağzı açık kalmıştı. Ona her şeyi, Danny'yi geçen gece gördüğünü anlatmak istedi. Fakat, kendini tuttu. Danny'ye nasıl ihanet edebilirdi? Ama babasının bakışlarına katlanamıyordu. Yüz yüze gelmiştiler. Christy'nin sıcak nefesini teninde hissediyor,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlarından başka bir yere bakamıyordu.

O an Bridget kızakla beraber tekrar tepeye çıkmıştı. Merakla sağa sola bakıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Christy Catherine'in kolunu bırakarak.

"Bilmiyorum. Sadece... Sanmıştım ki."

"Üşüdün mü, eve dönmek ister misin?"

Bridget başını salladı. "Hayır. Bir kez daha kaymak istiyorum." Kızağına tırmanarak tepenin aşağısına doğru kaydı.

Catherine'in kalbi biraz yavaşlamıştı, ama hâlâ heyecanla atıyordu. Kurumuş dudaklarını yaladı. Christy bir daha bunu nereden bildiğini sorduğunda ona her şeyi anlatacağını biliyordu. Ama sormamıştı. Bu defa koluna kibarca dokunmuştu.

"Danny'nin hayatta olduğunu biliyorum" dedi kendi sorusunu cevaplayarak. "Çünkü öyle olmak zorunda. Oğlum hayatta olmalı. Yaşadığını biliyorum. İçime doğuyor. Bundan adım gibi eminim. Danny ölmüş olsaydı, bilirdim."

"Sevdiğin birisi öldüğünde" dedi Catherine gözlerini kapatarak. Sanki küçük bir ağaçmış gibi rüzgarda sallanıyordu: "Sadece hissedersin."

"Kocan" dediğini duydu Christy'nin. Gözleri sımsıkı kapalıydı, ama adamın parmaklarını yanaklarında hissetti.

"Evli olduğun insanın ölmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum" dedi adam. "Kalbinin bir kısmı da onunla beraber gömülüyor. Nefes almaya devam edemeyeceğini sanıyorsun. Ya da kalbinin atmayacağını... ve hâlâ nefes aldığını, kalbinin attığını görmek sana garip geliyor."

"Bu acıyı tattığına üzüldüm" dedi Catherine. Daha sonra gözlerini açtı ve Christy'nin mavi gözlerinin onunkilere derinlemesine baktığını görünce yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti" Ve Danny için de üzgünüm. O..." diye başladı.

Birazdan, şiddetli bir rüzgar tepedeki ağaçlara vurdu. Dallardaki kar taneleri silkelenerek yuvarlanmaya başladı. Rüzgar binlerce küçük buz saçağını yerinden söküp, gümüş çanlar gibi çınlatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım bizim de kızakla kayma zamanımız geldi" dedi Christy. "Çanların sesini duydun mu?"

"Onlar saçakların sesiydi" dedi Catherine. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Siz New Yorkluların hayal gücü çok az" diye güldü adam. "Noel ağaçları yetiştirmekle geçen bir ömrün sana vereceği bir şey varsa, o da senin karlı bir yamaçta ilerleyen büyülü kızak çanlarından zevk almanı sağlamasıdır. Haydi!"

Christy diğer kızağı sürükledi. Bir koluyla Catherine'i sararak rahatça kızağa yerleşmesini sağladı. Catherine, Christy'nin arka tarafa bindiğini hissetti. Bacakları Catherine'in kalçalarının etrafında tutunmuştu. Öne doğru eğilerek kadının ayaklarını uygun pozisyona getridi. Christy'nin göğsü sırtına yapışmış ve Catherine bunun karşısında çok heyecanlanmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Christy ağzını Catherine'in kulaklarına dayayarak.

"Hazırım" dedi, kendi sözlerine şaşarak.

"Tamam o zaman."

Catherine, Christy'nin bir eliyle kızağı çektiğini diğeriyle kendisini tuttuğunu hissetti. İnsanlarla dolu tarafa ulaşana kadar kızak yoğun karın arasından yavaş yavaş ilerledi. Tepenin zirvesine vardıktan sonra hız kazanıp uçmaya başladılar. Kızağın metal ayakları çatur çutur sesler çıkarıyordu. Yeryüzüne düşen kar taneleri Catherine'in yanaklarını sızlatıyor, gözlük camlarına vuruyordu. Ciğerleri temiz havayla dolmuştu. Catherine, neşenin verdiği zevkle bağırdı. Christy'nin kolları arkadan onu sarmalamıştı ve şimdiyse onu daha sıkı tutuyordu.

Babasının ve Catherine'in hızla geçtiğini gördüğünde, Bridget üçüncü turundan sonra tepeye ağır ağır tırmanıyordu. Babasının bir senedir görmediği gülüşünü görmek Bridget'e bir anda mutluluk verdi. Fakat hemen mutsuzluğuna geri dönmüştü. Danny'nin talimatlarını harfi harfine uygulamış, babasının bir gün çalışmasına sebep olmuş, buraya kadar gelmiş ama Danny'yi bulamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hacı heykeline yaslanarak derin derin nefes aldı. Ağabeyini görmeyi bu kadar çok istemeseydi, şu anda ona çok kızacaktı. Kar fırtınası her şeyi görmeyi engelliyordu, fakat Bridget her şeye rağmen orada bulunan ailelere baktı. Ebeveynler, çocukları, kız kardeşler, erkek kardeşler... Gözleri yaşlarla doldu.

"Göz kapakların donacak" dedi arkasından gelen bir ses.

Bridget çevresine bakındı. İşte Danny oradaydı, heykel kaidesinin hemen arkasında.

"İşte buradasın. Tam söylediğin yerde" dedi Bridget. Kendini Danny'nin kollarına atınca daha çok ağlamaya başladı.

"Dur yapma" dedi Danny ama kızı durdurmaya da çalışmadı. Aslında o da sıkıca sarıldı kıza. Orada bir dakika boyunca sarıldılar birbirlerine. Bridget'in gözleri kapalıydı. Yüzünü ağabeyinin ceketine yaslamış, onun tanıdık kokusunu içine çektikçe durmak bilmeyen hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de Bridey."

"Babam da tepede" dedi Bridget Danny en sonunda kendisini geri çekince. Tepede kayanlar arasında babasını aradı.

"Biliyorum. Catherine'le birlikteler, o yüzden acelem var."

"Onu görmelisin Danny" dedi Bridget. Bir taraftan Catherine'in adını nasıl bildiğini merak ederken öbür taraftan da tekrar telaşlanmaya başlamıştı. "Her gece işten sonra seni aramaya çıkıyor. Seni aramak onu yaşlandırdı. Gerçekten! Senin yüzünden saçları ağardı, yüzünde kırışıklar oluştu."

"Daha önceden de ağarmışlardı" dedi Danny, ama sesi tereddütlüydü.

"Bu seferkiler farklı. O... o acı çekiyor, Danny. Senin yüzünden ağlıyor."

"Babam ağlamaz."

Bridget dudaklarını bastırdı. Geçen sene bu zamanlar neler yaşadıklarını anlatmaya başlasaydı öfkeden bağırabilirdi. Üstelik, Danny'nin tekrar kaçacağını biliyordu. Bu nedenle, yalnızca sessizce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durarak konuşmasını bekledi.

"Bak, şu anda bir görevim var Bridey. Bu benim planladığım bir görev. Yapmam gereken bir şey var. Babam beni burada görürse beni durdurmaya çalışacak ve çiftliğe geri götürecek. Çiftlik ne alemde?"

"Her zamanki gibi! Ama bahsettiğin görev de ne?" Bridget bu kelimeyi sevmişti. Soylu bir şey gibi geliyordu kulağa. Misyonerlerin yoksulluk ve cehaletle dolu köylere gidip yiyecek ve okul kitapları götürmeleri gibi! Ya da Danny belki de bu günahkar şehre duacıların mesajını taşıyordu. Fakat sigara ve bira aşıran, kiliseyi asan, uzun kış günlerinde ona "Güzel Tanrım, beni bu cehennemden kurtar" diye söylediği gözde duasını okuyan günahkar ağabeyini düşününce Bridget bu fikre güldü. Gerçi, Danny'nin bu duayı okurken ciddi olmadığını biliyordu. Nova Scotia tıpkı kendisininkinde olduğu gibi ağabeyinin de kanında vardı.

"Sana söyleyemem, şimdi olmaz, bitmeden olmaz."

"Fakat bu gerçekleşinceye kadar, babamız... Onunla konuşmayacaksan neden onu buraya, kızak kaymaya getirttin?"

Danny tepenin aşağısına baktı. Bridget ağabeyinin bakışlarını takip etti. Babası ve Catherine tepenin sonuna yaklaşmışlardı. Göletin yanına gitmek üzereydiler. Kar nedeniyle uzaktan belli olmuyorlardı, fakat Bridget babasının uzunluğunu, geniş omuzlarını ve Catherine'in siyah mantosunu gördü. Onların olduğunu anlamıştı.

Başını kaldırıp ağabeyine baktı. Yüzü, bir yıl boyunca yeterince beslenmemiş gibi zayıf ve sivri görünüyordu. Kumral saçları uzamış boynundan aşağı dökülüyordu ve yanağında belli belirsiz sakal vardı. Bridget Danny'nin sakalıyla dalga geçmek istemişti ama daha sonra gözlerindeki yaşı fark etti. Kız kardeşinden babasını buraya getirmesini istemişti, çünkü onu yeterince yakından görmesinin tek yolu buydu. Danny da babasını özlüyordu.

"Peki şimdi kimin göz kapakları donacak?" dedi Bridget sessizce.

Danny omuz silkti. Kız kardeşinin alnına bir öpücük kondurup şapkasını aşağı çekti. Bridget şapkasını kaldırdığında Danny gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

"Ona söylemeliyim" dedi Catherine. "Biliyorum söylemeliyim."

"Biraz sakinleş. Bunu bir düşünelim" dedi Lizzie.

Soğuk bir pazar günüydü. Catherine'in evinde şöminenin önündeki kilime oturmuşlardı. The Sunday Times gazetesi her tarafa yayılmıştı. Dün yağan kar tutmuş ve caddenin karşısındaki kolejin zemini beyazlara bürünmüştü. Lucy ve Bridget yukarıdaki müzik odasında piyano çalmaya çalışıyorlardı.

"İşte bunu seviyorum" dedi Catherine. "Seslerini duymak çok güzel. Bu ev bir kişi için çok büyük. Çocuklara ihtiyacı var."

"Danny'nin burada kalmasını isterdin değil mi?"

"Evet, keşke şu anda burada olsaydı. Babasına her şeyi anlatmak daha kolay olurdu. Keşke Christy'ye oğlunun bir yeri olduğunu, onun güvende olduğunu söyleyebilseydim."

"Buna mecburum Lizzie. Bu Danny'ye yardım etmek için bir başlangıç olur. Eskiden ailesini tanımıyordum, o zamanlar adeta soyuttular benim için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lizzie onayladı başıyla.

"Şimdi ise Christy ile vakit geçirdim. Çok acı çekiyor. Lucy'nin nerede olduğunu bilmeseydin sen ne hissederdin?" diye sordu Catherine. Bakışları Lizzie'yi delip geçmişti. Bu sorunun içine işleyeceğini biliyordu.

"Tamam, ne demek istediğini anladım" dedi Lizzie bu korkunç düşünce karşısında ürpererek. "Ama Danny ne olacak? Benim asıl endişem onun için. Eğer ona ihanet edersen bu sefer gerçekten kaybolur. Bu şekilde ona göz kulak olabiliyoruz. Şimdi en azından aşevine geliyor, verdiğimiz kıyafetleri kabul ediyor, senin cebine para sıkıştırmana izin veriyor..."

"Ve kütüphanemi kullanıyor" dedi Catherine sessizce, bütün meselenin daha kolay olmasını arzulayarak. Lizzie güzel bir konuya değinmişti. Evden kaçmış bir çocuğun en büyük isteğinin neden kitaplara ulaşmak olduğunu merak ediyordu.

"Orada ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Lizzie. "Sınavı için mi çalışıyor? Sokaklardaki yaşamla ilgili bir tez mi yazıyor?"

"Ben..." diye başladı Catherine ama sözünü bitiremedi. Bu konuda bir fikri vardı. Dört gece önce, Danny en son kütüphanesini ziyaret ettiğinde iki tane kitabı yerine koymamıştı. Belki de çok yorulmuştu ya da ailesi tekrar şehre geldiği için çok heyecanlıydı. Yoksa, normalde böyle bir hata yapmazdı. Bunu Lizzie'ye söylemek istedi, fakat bu da Danny'nin saklaması gereken sırlarından biriydi. "Bilmiyorum" diye sözünü bitirdi.

Lizzie kilime uzandı. Altın gibi parıldayan kahverengi gözlerinde şüpheci bir bakış vardı. "Mmm" dedi bir kaşını kaldırarak. "Peki şimdi ne yapacaksın? Onu ele verecek misin?"

"Karar vermeye çalışıyorum."

"Bu arada ağaç satan adamla takılmak nasıldı?" diye sordu Lizzie.

Catherine şömineye daldı. Tepeden aşağıya doğru kayarken Christy'nin güçlü kollarının onu sarışını hatırladı. Çok kuvvetli görünüyorlardı, ama bir o kadar şefkatli. Sanki onu korumak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi vakit geçirdim" dedi sessizce. İçinde fırtınalar kopuyordu. Çok eğlenmişti. Christy'nin güçlü kolları bu duygusal yakınlaşmayı hissettirecek kadar şefkatliydi. Karda kayarken kahkahalar atmış ve çok eğlenmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu günler Brian'ın ölüm yıl dönümüydü.

"Onunla konuşacak mısın?" diye sordu Lizzie.

"Brian'la mı?"

Lizzie'nin yüzünde hem ciddi hem de tahammülsüz bir ifade vardı. "Christy!"

Catherine iç geçirdi. Christy'ye en azından Danny'nin hayatta olduğunu söyleyebilmişti. Oğlunun nerede olduğunu söylemek zorunda değildi. "Kendi kendime Brian bu durumda ne yapardı diye soruyorum. Şimdi Noel zamanı. Onun bana en yakın olduğu zaman. Bana..."

"Catherine" dedi Lizzie arkadaşının ellerini tutup, şefkatle sallayarak. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "Hepimiz Brian'ı çok sevdik, ama o artık burada değil tatlım. Sana ne yapman gerektiğini söylemek için de gelmeyecek..."

"Sus! Böyle konuşma, Lizzie. Onun bana ne söylediğini bilmiyorsun. Bana söz verdi..."

"Üç yıl oldu. Seni çok seviyorum ve her aralık ayında senin kayboluşunu izliyorum. Brian öldüğünden beri seni ilk kez canlanmış gördüm bu kış. Gözlerine tekrar ışıltı geldi Cath ve ben bunun sürmesini istiyorum."

"Ama Brian'ın ruhu."

"Catherine, bu evin ruhu Brian değil, sensin."

Catherine dudaklarını ısırdı. Sanki en iyi arkadaşı ona bir tokat patlatmıştı. Bütün bedeni titriyordu ve Lizzie'nin gözlerine bakamıyordu. Yukarıdaysa kızlar gülüyor, piyanoda "Jingle Bells"i çalıyorlardı.

"Gerçekten kendini çok zorluyorsun" dedi Lizzie yattığı yerden doğrularak. "Birkaç saatliğine St. Lucy'de bulunmak zorunda değ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lim. Kızları yemeğe götüreyim. Böylece sen de konuştuklarımızı düşünürsün biraz."

"Bu harika bir fikir" Catherine Lizzie'in gitmesini ne kadar çok istediğine şaşırmıştı. Lizzie ayağa kalkarak Lucy ve Bridget'i çağırmak için merdivenlerin ayağına gitti. Koşarak aşağıya indiler. Catherine, Lizzie'in onlara dışarı çıkıp çıkmak istemediklerini sorduğunu duydu. Daha sonra büyük bir heyecanla montlarını giyinmeye gittiler.

"Sen bizimle gelmeyecek misin?" diye sordu Bridget şaşırmış gözlerle Catherine'e bakarak.

"Hayır" dedi gülümsemeye çalışarak. "Yapmam gereken birkaç şey var."

"Yapman gereken şey onunla mı..." diye sordu Bridget, ama cümlesini tamamlamadı. Dile getirmediği ağabeyinin adı ikisinin arasında öylece duruyordu. Catherine, Bridget'in gözlerine baktı. Gözleri dizginlenemez bir umut, sevgi ve kaygıyla doluydu. "Onları çok seviyorum" dedi Bridget. "Babamı ve ağabeyimi. Neden birbirleriyle konuşamıyorlar? Neden bu şekilde olması gerektiğini anlayamıyorum."

"Neden böyle?" dedi Lucy. "Ben annemle konuşabiliyorum."

"Her şey çiftlikte daha farklı. Babam erken kalkar. Güneş doğmadan dışarıya çıkar. Daha sonra eve geldiğinde bize yemek hazırlamak zorunda. Çiftlikteki araç-gereçlerden... Okuldan, ağaçlardan konuşuruz. Danny hava haritalarını çıkarıp bir dahaki fırtınanın nerede olacağını gösterirdi. Arktika'nın yukarısını, Kuzey Atlantik'in üzerinde toplanan buharları anlatırdı. Bunu seviyordum, çünkü her zaman babamı olacaklara karşı uyarırdı."

"Bu çok önemli görünüyor" dedi Catherine.

"Öyleydi" dedi Bridget özlemle.

"Ama ben hâlâ anlamıyorum" dedi Lucy inatla. "Ağabeyin babana New York'ta kalmak istediğini neden söylemiyordu?"

Bridget başını salladı. "Danny kendi problemlerinizi kendimi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zin çözmesi gerektiğini söylerdi. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Keşke, Danny babamla hava dışında başka şeyler hakkında da konuşabilseydi. Keşke, ah, keşke ailem tekrar bir araya gelseydi."

"Sen ikisini de sevmeye devam et," dedi Catherine. Lizzie ve Lucy de yanında duruyordu. Sözcükler yetersizdi. Bridget'e sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini, ailesinin bir araya geleceğini söylemek istedi. Fakat, biliyordu ki sebebi ne olursa olsun insanlar bir kere birbirinden koptu mu daha önce aralarında olan yakınlık daha çok yoğunlaşıyordu.

Lizzie onu öptüğünde Catherine ona doğru yakınlaştı. Söyleyemedikleri sözcükler havada asılı kalmıştı. Daha sonra Lizzie ve Lucy hemen Bridget'i dışarı çıkardılar ve kapıyı kapattılar. Holde yapayalnız kalan Catherine merdivenlere oturdu. Titriyordu. Kollarıyla kendini sardı. Tıpkı bir türbe gibi evi soğuk ve boştu. Lizzie haklıydı. Burada hayat yoktu. Hiçbir işaret görmeden üç yıl geçmişti ve Catherine hâlâ bekliyordu. Christy kuzeyde, üç blok ötede ağaçlarını satıyordu. Bütün yapması gereken mantosunu giyinip onu görmeye gitmekti. Ona gerçeği anlatmalıydı.

Ama gidemedi. Belki de bu işe karışmakla hata yapmıştı. Yüreği ağırlaşmıştı. Bir şeyler onu yukarıya, çatıdaki odaya giden merdivenleri çıkmaya sürüklüyordu. Odanın ne kadar soğuk ve yalnız olduğunu biliyordu. Ama daha burayı terk etmeye hazır değildi.

Hiçbir zaman terk edemeyecekti.

***

Son birkaç günde ağaç satışları artmıştı. Aralığın sonuna yaklaştıkça her zaman işler artardı. Kar yağar ve her gece kar temizleme makineleri sokaklarda tangur tungur sesler çıkarır, caddedeki buzları kazıdıkça uçuşan kıvılcımlarıyla ateş püskürtmeli dragon araçları yollarda görülürdü. İnsanlar bunu görünce Noel havasına girer ve Christy'nin tezgahında dizilirlerdi.

Müşteriler bakmak istedikleri ağaçları işaret eder ve Christy ağaçları birbirine bağlayan sicimi kesip dalları silkeleyerek biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

canlı görünmelerini sağlardı. Bir keresinde aynı şeyi beyaz bir ladine yaptı ve gecenin karanlığında bir anda havaya uçan baykuşu gördü. El kadar hayvan ağaca sıkışmış ve ta Nova Scotia'dan bunca yolu gelmişti. Christy kuşun uçuşunu izlemiş ve onu görmesi için Danny'nin de burada olmasını istemişti.

İnsanlar paralarını ödeyip Noel ağaçlarını eve taşıyorlardı. Christy her seferinde ağaç sattıktan sonra kendini caddenin aşağısına ve yukarısına bakarken buluyordu. Danny'yi aradığını söylüyordu kendi kendine.

Hâlâ bekliyordu... Ama artık Catherine'in geçmesini de gözlüyordu.

Birkaç gündür onu görememişti. Ve, Central Park'a kızakla kaymaya gittiklerinden beri onunla konuşmamıştı. Yalnızca, birkaç gün sonra tezgahının yanından geçmiş ve o muhteşem, sıcacık gülümseyişinin eşliğinde ona el sallamıştı. Gülüşü Christy'yi sarsıyordu. Bu da neydi böyle? Her defasında aynı şeyi hissediyordu. Tüm teni elektriğe tutulmuş gibi sızlıyordu. Kızakta onun üzerine nasıl kıvrıldığını, ona nasıl sarıldığını; Catherine'in arkasına yaslanarak ona nasıl tutunduğunu, saçlarının yüzünü nasıl okşadığını anımsadı. Hissetikleri çok şaşırtıcıydı ve bütün bunlar onun bir gülüşüyle oluyordu.

Birden ortadan kayboluvermişti. Acaba hasta mıydı? İşe gidiş yolunu mu değiştirmişti?

Christy geceleri gezmeye çıkıyordu. Komik, ama her zaman kolej sokağından başlıyordu gezmeye. Birkaç hafta önce, gece Catherine'i eve dönerken gördüğü Yirminci Batı Caddesi'ydi burası. Ayrıca gece gezmesine hep geç saatte çıkıyordu. Tezgahını kapatıyor, Bridget'e yemek hazırlayıp uyuttuktan sonra dışarıya gidiyordu.

Gece turuna Catherine'in sokağından başlamak alışkanlık haline gelmişti. Soğuk havayı içine çekerek günün yoğunluğunu üzerinden atmaya çalıştı. Sanki Catherine dışarıya çıkmış basamakta duruyor gibi onun varlığını hissedebiliyordu. Orada, yakınlarda olduğunu bilmek bile Christy'yi rahatlatmıştı.

Bütün evler sıcacık görünüyordu. Hepsinin bacası tütüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christy kasaba adamıydı, ama Catherine'in sokağına gelince şehrin cazibesini az çok anlayabilmişti. Konaklarda yaşayan, karşı tarafta kolejin bahçesindeki küçük oyun alanlarında oynayan aileleri hayal edebiliyordu.

Bu gece Catherine'in sokağından geçerken kendini yorgun hissetti. Uzun bir gece onu bekliyordu. Danny'yi arayıp bulamadıkça daha çok cesareti kırılıyordu. Günler Danny'siz geçip gidiyordu.

Sokağın ortasına geldiğinde şiddetli bir rüzgar esmeye başladı. Hudson Nehri'nden esen rüzgar o kadar şiddetliydi ki bir an durmak zorunda kaldı. Christy şiddetli rüzgarın estiği yöne doğru dönüp öne eğilerek ayakta durmaya çalıştı. Ağaç dalları sallanıp çatır çutur sesler çıkarıyorlardı. Küçük bir kiremit çatıdan fırladı ve ayaklarının dibinde parçalandı.

Bir anda rüzgar yavaşlamış ama sıcaklık da beraberinde birkaç derece düşmüştü. Neredeyse hava ısısı sıfır olmuştu. Christy o anda caddenin karşısında duran Catherine'in evine baktı. Üst katta yanan ışıktan başka ev tamamıyla karanlığa bürünmüştü.

Catherine küçük pencere camlarından göründü. Christy'nin bütün görebildiği kadının yüzüydü. Rüzgarın sesini duyup dışarıyı izlemek için kolunu kaldırdı, fakat sonra vazgeçti. Catherine yolun ötesine bakıyordu. Caddenin çok uzaklarına... Catherine'in sahip olamadığı bir şey için büyük bir özlem duyduğunu hissetti.

Aynı özlemi kendisi de yaşıyordu ama bunu sözlere dökemiyordu. Catherine'e bakınca, kuzey rüzgarından daha kuvvetli bir şeyin onu sarstığını hissetti. Ayakta durmaya devam etti. Yerine yapışmıştı sanki, hareket edemiyordu. Fakat önünde uzun bir gece vardı ve bütün şehri aramak zorundaydı. Artık kullanılmayan, terk edilmiş demiryolunun silüeti oluşmuştu sokak ışıklarının etkisiyle. Eski demir kemikler diye düşündü Christy, hayalet görmüş gibi.

Daha sonra yoluna devam etmek üzere kendine söz geçirdi.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine'in işe konsantre olması neredeyse imkansızdı. Danny'yi görüp onu doğru şeyi yapmaya, babasıyla konuşmaya ikna etmeyi çok istiyordu. Birkaç gündür Christy'nin tezgahından geçmemek için sokağın etrafından giderek onu tamamıyla atlatmıştı. Şimdiyse, Bay Rheinbeck masasının başında durmuş, hazırladıkları projeye getirdiği son ekleri gözden geçiriyordu.

"İşte bu çekici" dedi yaşlı adam, parmağıyla siyah beyaz bir fotoğraftaki taştan çanları göstererek. "Nereden buldun bunları?"

"Hmm..." dedi Catherine yüzü kızararak.

"Çanları severim. Simgesel bir anlam taşırlar. İnsanları sadakate, kutlamalara çağırırlar... Çanlar güçlüdür. İnsan ruhunun anahtarıdır! Yağmacılar ibadethanelere saldırdıklarında her zaman çanları yok ederler. Çünkü çanlar güzel haberleri müjdeler. Anlıyorsun değil mi? Bu görüntü harika. Projemiz için çok iyi! Şehrin neresindeler acaba?"

Catherine notlarına bakar gibi yaptı. Bu sırada beynini zorluyordu. Bu çanları Danny bulmuştu. Danny'ye para vermesinin yollarından biri oluk ağızlarını, melekleri ve taş oymaları bulmak üzere onu "kiralamasıydı." Kullanması için ona bir fotoğraf makinesi vermiş ve o da birkaç hafta önce bu fotoğrafı göndermişti.

"Hatırlayamıyorum, Bay Rheinbeck. Dosyalarımı gözden geçirsem iyi olur."

"Bir kiliseden olabilir mi?" diye sordu resme Catherine'in büyüteciyle yakından bakarken. "Çok enteresan. Toplu dualarda kullanılmış olabilirler. Soldaki çanın kenarında bulunan şeridi görüyor musun? Yazı var orada ve görünüşe göre bakılırsa Latince."

Bir ara Bay Rheinbeck'in oğlu -Sylvester- kütüphaneden içeri girdi. Duruşu ve bakışları köpekbalığına benziyordu, bakımlı ve öldürmeye hazır. Bütün şirket Sylvester'ın babasının projesinden hoşlanmadığını biliyordu. Dünyayı her zaman üzerine bir şeyler koyulacak bir yer olarak görmüştü ve gökyüzünü de doldurulacak bir boşluk. Para kazanılmak, saklanmak ve yeri gelince yatırım yapmak için vardı, bu şehirde yaşayan insanların hayalperest olmalarına yar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dım edecek komik projeler için değil.

"Merhaba Bayan Tierney, merhaba baba" diye selam verdi.

"Şu çanlara baksana" dedi büyüteci oğluna uzatarak.

Sylvester ilgilenmedi. Onun yerine Catherine'e dönüp "Geçen gece Fındıkkıran balesinden dönerken kütüphanenin ışıklarını açık gördüm" dedi.

"Fındıkkıran nasıldı?" diye sordu yaşlı Rheinbeck. "Annenin seni baleye ilk götürdüğü zamanı hatırlıyorum. Çok heyecanlanmıştı."

Catherine heyecanlanmıştı, ama gözünü Sylvester'ın yüzündeki hareketlerden alamıyordu. Anılardan sıyrılmaya çalişıyordu. Catherine, yüz ifadesininin böyle olması bu anının yalnızca annesini içeriyor olmasından mı kaynaklanıyor diye merak etti. Büyük iş dünyası onu babasından uzaklaştırmıştı.

"Petronia Boulanger periyi oynuyordu" dedi Sylvester. "O ve kocası, Sutton Place Kulesi'ndeki çatı kat için teklifte bulundular. Biletleri bana o verdi. Ne yapsaydım yani? Kabul etmese miydim? halkla ilişkiler için büyük bir adım. Koltuklar da çok rahattı. Tıpkı evdekiler gibi. Şimdi..."

"Sylvester, ara sıra kendini eğlendirmeyi düşünebilirsin. Her şeyi halkla ilişkiler adına yapmak zorunda değilsin. Bale aydınlanmak, neşelenmek ve zevki uyandırmak içindir. Bu doğru değil mi, Catherine?"

"Kesinlikle. Babamın beni Fındıkkıran'a götürdüğü zamanı hatırlıyorum" dedi ucuz atlattığını düşünerek.

"Baba, sanırım Catherine'i baleyle ilgili tartışmamıza sürüklemeye lüzum yok. Şimdi! Işıklara gelecek olursak..." Sylvester öfkeyle konuştu. Bu konuşmalardan rahatsız olduğu belliydi. Babasını dışlayan bir bakışla gözlerini Catherine'e dikti.

"Geç saate kadar çalışmıştım herhalde" dedi. Suçunu gizlemek için telaş içindeydi ama bir yandan da anlaşamayan bir baba oğul daha gördüğüne üzülmüştü. Senelerdir aynı şeye tanık oluyordu.

Sylvester başını salladı. "Şoförümü durdurup, güvenlik defterini kontrol ettim. Sen imzalamıştın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim" dedi Catherine yanakları kızararak. Geçmiş yıllarda güvenlik artırılmıştı. Tehlikede olduğunun farkındaydı. "Sanırım ışıkları kazara açık bırakmışım."

"Yukarıda başka kimse yoktu değil mi?" diye sordu Sylvester şüpheyle.

"Gece vakti kütüphanede kim kalır" dedi yalanını uzatarak.

"Muazzam bir görüntü" diye araya girdi yaşlı Rheinbeck fotoğrafı oğlunun eline tutuşturarak. "Bu şehir için yapmaya çalıştıklarımızı özetliyor gerçekten, değil mi? Hayatın kısa olduğunu ve kendimizi koşuşturmaya kaptırarak onu boşuna harcadığımızı anlatıyor. Bu çanların nerede olduğunu hatırlamaya çalış, Catherine. Bunları bizzat görmeliyim."

Baba-oğul kütüphaneden çıktılar. Catherine terlemişti. Öyle görünüyordu ki, Sylvester amacını anlamıştı. Bir şey biliyor muydu, acaba? Danny'nin geçen hafta meteoroloji kitaplarının yanında buruşmuş halde bıraktığı deneme yazılarını hatırladı. Catherine kağıtları rafa kaldıracağını düşünerek masada bırakmıştı. Bay Rheinbeck burayı ziyarete geldiği günün sabahında kağıtlara doğru yürümüş ve parmağıyla işaret ederek, "Ancak zeki bir çocuk cevapların gökyüzünde olduğunu bilir" demişti.

Catherine bunlara hiçbir anlam veremeyerek titredi. En kısa zamanda, Danny'nin ortaya çıkması için dua etti. Babasının ondan habersiz bir gün daha geçirmesine katlanamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Danny Yirmi Üçüncü ve Dokuzuncu caddelerin köşesinde durmuş otobüs bekler gibi yapıyordu. Kafasında Lizzie'in ona verdiği melon şapka vardı. "Gizemli Danny, Harry Houdini Byrne için" demişti Lizzie, bu şapkanın ona Magritte'in bir tablosunu ve bu tabloda bulutların önünde duran, yüzü kocaman yeşil bir elmayla gizlenmiş melon şapkalı adamı hatırlattığını ekleyerek. Danny gizlice babasını izlerken saklanıyordu. Taktığı şapkanın buna yardımcı olduğunu düşündü, bir an.

Babası çok çalışıyordu. Kar yavaş yavaş atıştırıyordu ve gece yarısı olmadan on santim kadar daha yağmıştı. Havada yüzde elli sekiz oranında nem vardı. Dondurucu bir soğuk olmasına rağmen babası terliyordu. Danny babasının yüzündeki parıltıyı görebiliyordu. İnsanlara ağaçları gösteriyor, alt kısımdaki dalları kesiyor, ağaçları el arabalarına ya da araçların tepelerine taşıyordu. Danny'nin de ona yardım etmesi gerekiyordu. Babası böyle yapmasını isterdi. Danny yardım etmek istiyordu... ama babasının planladığı şekilde değil.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nova Scotia'da büyürken geleceği belliydi: Büyüdüğünde ağaç işini devralacak yine aynı kasabada yaşayacaktı. Cape Breton engebeli bir araziye sahipti ve burada hayat hava koşullarına göre yön buluyordu. Ağaç çiftçileri gökyüzünü izlemeyi, fırtınalara, doğudan esen rüzgarlara, kasırgalara, tipilere ve kuraklıklara hazırlanmayı öğrenmişlerdi. Kurak bir yaz gelecek on yılın mahsülünü mahvedebilirdi.

Danny okula gitmişti ama çiftlik daima öncelikliydi. İki haziran önce bir yıldırım, çamlardan birini devirmiş bütün koru tutuşmuştu. Danny yangını okul otobüsünden görmüş ve hemen otobüsten inip babasına yardıma koşmuştu. Yangını söndürmeleri tam bir günlerini almıştı; Danny iki final sınavını kaçırmıştı. Kırık notlarını yazın düzeltebilirdi ama bu aynı zamanda çiftliğin en meşgul zamanıydı.

Babası yangının dindiğini düşünmüştü. Fakat, Danny elinde bir almanak ve Kanada Doğal Kaynaklarını Uzaktan Saptama Merkezi'nden aldığı bazı kağıtlarla etrafta dolaşmıştı. Yangın saptama algoritmalarıyla dolaşıp bunların sonuçlarını almanağın tahminleriyle birleştirmiş ve babasına bu yazın son on beş yılın en kurak yazı olacağını söylemişti. Üstelik en yüksek yangın tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Ve öyle de oldu. Haziran boyunca tek damla yağmur düşmedi. Babasının çalılarda çıkan yangınları söndürmek ve ağaçları sulamak için yardıma ihtiyacı vardı. İki dersten kalmıştı ve Danny her yenilgiyi hayallerinin tabutuna çakılan bir çivi olarak görüyordu. Babasına hiçbir şey anlatmazdı, fakat çiftlikteki yaşam ruhunun bir parçasını öldürüyordu.

Babası da bunun farkındaydı; biliyordu. Bu ikisinin arasında konuşulmayan bir gerçekti. Önceki yıl Danny'nin sınıf öğretmeni Bayan Harwood veli toplantısı için babasını aramıştı. Toplantı orman yangınından sonra olmuştu. Belki de kötü notlar aldığı ya da okulu astığı için onu kovacaklarını düşündü. O kadar heyecanlıydı ki sınıfın dışında dört dönüyor, konuşulanlara kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

"Oğlunuz harika bir öğrenci" dedi öğretmen. "Sınavlardan hep

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en yüksek notları alıyor ve derslerine çok hakim. Çoğunlukla fen konularında yetenekli. Soğuk alçak basınçlar hakkındaki projesi o kadar başarılıydı ki okul gazetesinde yayınlandı."

"Biliyorum" dedi babası"Onunla gurur duyuyorum."

"Onun geleceğini düşünmeliyiz" dedi Bayan Harwood.

"Onun geleceği çiftlik."

"Olabilir. Ama ya üniversite? Zaten önemli bazı testleri ve sınavları kaçırdı. Bunları telafi edebilir, fakat ilerlemesi için daha dikkatli olmalı. Danny'nin McGill'e başvurmasını istiyoruz. Sanırım burs kazanmak için iyi bir şansı var ve..."

"McGill ya da başka bir okula gitmeyecek. Zeki olduğunun farkındayım; istediği her yere ulaşabilir. Ama biz bir çiftlik işletiyoruz. Ona bir günlüğüne izin verebilirim, dört yıllığına değil. Anladınız mı?"

"Hayır Bay Byrne anlamadım. Dahası siz de anlamamışsınız. Belki şimdi değil ama gelecek yıllarda ona engel olduğunuzu fark ettiğinde sizce ne hissedecek? Onun harika bir zekası ve ruhu var, bir şansı hak ediyor."

Babası o anda kapıya baktı ve Danny'nin içeriye baktığını gördü. Danny'yle gözgöze geldiler. Babasının gözleri öfkeden ve bir öğretmenin onunla bu şekilde konuşmasının verdiği utançtan alev alevdi. Bir yanıyla içeri koşup babasını Bayan Harwood'a karşı savunmak istedi. Ama kendine hakim oldu. Öğretmeninin sözleri kulağında çınlıyordu. Bu şansa sahip olmayı istiyordu.

Birkaç dakika birbirlerine bakmışlardı ve daha sonra babası bakışlarını başka tarafa çevirmişti. Danny, babasının Bayan Harwood'la olan konuşmasını gündeme getirmesini istemişti, ama hiçbir zaman Christy bunu yapmamıştı. Şimdiyse bu Danny'nin yüreğinde kabuk tutmuş bir yara gibiydi. Babası, Danny'nin senede bir kez New York'a gittikleri an için, o ay için yaşadığını fark edemiyordu.

Danny ayrıca aşık olacağını da hiç hesaba katmamıştı.

Bir kıza değil –bu Penelope'den önceydi- şehrin ışıklarına; temsil ettikleri her şeye, umuda ve ona verebilecekleri vaatlere aşık ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muştu. New York hayallerin şehriydi.

Dört yıl önce New York'a ilk geleceklerinde Danny onu neyin beklediğini bilmiyordu. Annesi her zaman bu şehir için insanın ruhunu ve kalbini öldürür derdi. "Orada insanlar başları yerde yürürler" demişti. "Altın halkayı elde etmek için o kadar meşguller ki atlıkarıncaya binmeyi unutuyorlar. Güzelliği aramayı unutuyorlar."

Şaşılacak şey ki Danny New York'ta pek çok güzellik buldu. Geldiği ilk sene buraya aşık oldu: yeraltı metrosuna binip parka, yıldız evine ya da yolun sonunda Atlantik Okyanusu'nun yanındaki tahta yola gitmek; cadde boyunca yürüyüp pizza, bagel, soslu pilav, sosisli sandviç ya da papaya içeceği arasında seçim yapabilmek; büyük binaların tepesinde süzülen bulutların muhteşem görüntüsü, camlara vuran gölgeleri, kendini dünyanın kralıymış gibi hissettiren güzel kızların gülüşleri...

New York'ta, Danny dünyanın kralı olabileceğini hissederdi. Burası güneş ışığıyla, çamların kokusuyla, tenine vuran meltemin ılık dokunuşuyla ve kulaklarını okşayan dalgaların sesiyle mutlu olduğu kasabası gibi değildi. Bütün bunları çok sevse de aynı şeyleri burada bulabileceğini biliyordu. Central Park'a gitseydi, Staten Adası feribotuna ya da Far Rockaway'e giden A trenine binseydi benzer şeyleri yaşayabilirdi.

Fakat, bu şehirde ona hitap eden başka şeyler de vardı. Adam gibi ve sıkıca çalışsaydı, karşılaştığı kızlara –özellikle de Penelope'ye- kendini kaptırmasaydı hayallerinin peşinden gidebilir, bunları gerçekleştirebilirdi. New York'ta iki dersten kalmış olmasının, mezuniyete uzak kalmasının önemi olmayabilirdi. Danny amacına ulaşmasının başka yolları olduğunu biliyordu.

Bazen sadece bulutları takip ederdi; park boyunca onlarla yarış eder, uzaklıklarını ya da rüzgarın hızını ölçmeye çalışırdı. Bunlar yüksek bölgelerde bulunan; küçük, ince, uzun kıvrık kuyruklu saçak bulutları mıydı yoksa beraberinde hafif yağış getiren parçalı ve dağınık bulut kümeleri miydi? Alçak bulutlar takip edilmesi en kolay bulutlardı. Büyük, hacimli kümeler gökyüzünde gülen bebekler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi dolanırlardı. Bulutlar ağaçların büyümesini sağlayan yağmuru getiriyordu. Danny, bu yüzden hepsini öğreniyordu.

Catherine'in Rheinbeck Kulesi'ndeki kütüphanesinin görüş alanında olan gizli yeri havayı izlemek için muhteşem bir yerdi. Keşke Catherine burada olduğunu bilseydi. Birbirleriyle haberleşebilirlerdi! Fakat, Danny onu kendi oyununa dahil ederek hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemiyordu. Hayır, sessiz ve gizli olmak daha iyiydi. Burada, "horoz kafesi"nde oturup ağaç selini, yaklaşıp uzaklaşan bulut sistemlerini gözleyebiliyordu. New York heyecanını bastırabilirdi. GED sınavı için çalışıp, bunu geçecek ve planındaki diğer adıma geçmek için formları dolduracaktı.

Plan, görev, hayal: Aynı şeyi anlatan farklı kelimeler. Danny macera ve araştırma sözcüklerini de listeye ekleyebilirdi. Bu yük oldukça ağırdı onun için. Tanıştığı New York çocuklarının bazılarını kıskanırdı. Penelope, mesela. Hayatları onunkisinden çok farklıydı. Tamamıyla eğitime, geleceklerine odaklanmışlardı. Danny'nin çiftlikteki hayatıysa hep şimdi üzerine, toprağı sürmeye, fundaları dikmeye, ağaç dizilerini gübrelemeye, böcekleri ilaçlamaya kurulmuştu.

Sırtın kırılacakmış gibi ağrırken ve rüzgar tozu gözlerine üflerken geleceği düşünmek çok zordu. Güneş başına vurup susuzluktan yere düşeceğini düşündüğünde bile mataran aklına gelmezdi. Çiftliğin tam olarak bir dönümünü gübrelerken kokudan hasta olurdun. Şimdiye o kadar saplanmışken, geleceği düşünmek çok zordu.

New York çocukları farklıydı. Hayatlarının onunkinden daha iyi olduğu söylenemez. Onların temiz, berrak havaları, fecirleri, sonsuz mavilikteki semaları yoktu; ama farklıydılar. Ebeveynleri evi terk edip üniversiteye gitmelerini hoş görüyordu. Nasıl güneşin doğuşu hayatın bir parçasıysa eğitime devam etmek de öyleydi onlar için. Penelope hangi koleje gideceğini ailesiyle konuşmadığı tek gün geçmediğini söylemişti.

Danny için işler bunun tam tersiydi. Gelecek beklentileriyle babasının üzerine gitmek istememişti. Kolej çok pahalıydı. Dahası onu çiftlikten uzaklaştıracaktı. Babası yaşlanıyordu ve Danny

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christy'nin, oğlunun işe devam edeceğini hesapladığını biliyordu. Birkaç sefer konuyu açmak istemişti ama her seferinde babasının omuzlarının düştüğünü görmüştü. İlk kez konuşmayı denediğinde uzun bir çalışma gününün sonuydu. İkincisinde sabahtı ve babası koruya gitmek için acele ediyordu.

Üçüncüsü korudaki yangından bir hafta önceydi. Ve o kıvılcım herşeyi bitirdi. Danny şehre geldiğinde artık konuyu açmaktan vazgeçmişti: herşeyi kendisi yapacaktı. Başardığında ise babasının yanına geri dönecekti, onu gururlandırmaya. Böylece saklandığı yerde ya da Catherine'in kütüphanesinde kalmış ve elinden geldiğince sıkı çalışmıştı.

Sorun şuydu ki sokağın cazibesine dayanamıyordu çoğu zaman. Şehrin ışıkları sanki onu adıyla çağırıyordu. Fotoğraf makinesini yanına alıp bina süslemelerinin izini sürüyordu. Danny Times Meydanı'ndaki kalabalığa, annesinin yalnızca televizyondan ve dergilerden gördüğü muhteşem kıyafetleri içinde tiyatroya giden insanların arasına karışmaya bayılırdı. Doğal Tarih Müzesi'nin önündeki kaldırımda bir aşağıya bir yukarıya yürümeyi severdi. Müzeden çıkan insanların düşürdüğü biletleri arar, içeri girmek için bunları kullanırdı.

Bazen eline biraz para geçince Penelope'yi dışarıdan arıyordu, dışarı gelip onunla buluşması için. Penelope'nin ailesi varlıklıydı ve hesabı ödemek için her zaman teklifte bulunurdu. Danny ise Catherine'den sosyal ve yiyecek yardımı kabul etmeyi istemediği gibi bunu da istemiyordu. Bulduğu biletleri Penelope'yi müzeye sokmak için kullanır, onunla birlikte mavi balinanın altında durur ve kulağına beraber büyüdüğü, Cabot Boğazı'nda oyunlar oynadığı balinaları anlatırdı.

Ve şimdi ailesi tekrar şehirdeydi. Chelsea'den uzak duramıyordu. Onları mümkün olduğunca çok görmeliydi. Sorun şuydu ki babasıyla konuşmak istemiyordu: Babasının onu esir tutacağını, ona "mavi ladin" demesinden bile daha hızlı bir şekilde eve, Kanada'ya sürükleyeceğini biliyordu. Danny babasını ve işlerini yüzüstü bıraktığı için çok üzgündü. Uzaktan bakıp Bridget'in ve Catherine'in on-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan uzaklaşmaması için dua etti.

Catherine ona bir yıldır yardım ediyordu. Fazla soru sormamıştı ve bu Danny'nin hoşuna gitmişti. Kadının ona güvendiğini hissediyordu, kendi bildiği yoldan gitmesine izin verecekti. Rheinbeck kütüphanesindeki kitapları kullanmasına izin vermişti, böylece çalışabiliyordu. Ve kızkardeşini Rockfeller'daki ağaca getirmişti. Hiçbir şey Danny'yi Bridget'in sonunda bu büyük ağacı gördüğünü bilmek kadar sevindiremezdi.

Geldikleri yerde Noel ağaçlarının anlamı çok büyüktü. Bu onların geçim kaynağıydı. Danny'nin babası yetiştirdiği ağaçların her zaman aileleri bir araya getirdiğini söylerdi. "İnsanların çılgın hayallerinin peşinden gittiği, para biriktirdiği bu kötü şehirde, New York'ta bile insanlar senede bir bizim ağaçlarımızı evlerine götürür ve ailelerini bir araya toplarlar."

Danny bundan gurur duyardı. Işıl ışıl Beşinci Coast Caddesi'nin yukarısında bulunan Penelope'nin evinin camında bile parıldayan bir Noel ağacı vardı. Avukatlık yapan babası bir geceliğine işini bir kenara atar, evde kalarak içki içip ağacı süslerdi. Noel ağacının onun için çok değerli olduğunu itiraf etmişti Danny'ye. Babasının önemi ve iş programı nedeniyle, onu evde görebildiği birkaç geceden biriydi Noel.

Planından sadece Penelope'ye bahsetmişti Danny. Babasına, kız kardeşine, Lizzie'e, Lucy'ye ve hatta Catherine'e bile anlatmamıştı. Sadece Pen'e. O anı hatırladı. Yazdan kalma bir eylül günüydü. Belvedere Kalesi'nin terasında duruyorlardı. Bir kolunu Penelope'nin omzuna atmış, incecik bir tülbent gibi mavi gökyüzünü örten yüksek bulutları göstermişti ona.

"Nedir onlar?" diye sormuştu kız.

"Sirostratüs" dedi. "Yüksek bulutlar. Yaklaşık on sekiz bin fit yükseklikteler ve genellikle buz kristallerinden oluşurlar. Sivri kenarları olmadığını görebiliyor musun? Bu bulutlar ağaçlar için iyidir. Keskin güneş ışıklarının ağaçların iğnelerini yakmasını engeller."

"Daha eylüldeyiz, ama sen şimdiden Noel ağaçlarını düşünüyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her zaman düşünüyorum" dedi sessizce. "Bu yüzden meteorolog olmak istiyorum"

"Dan, hava adamı Dan" diye eğlendi kız.

Danny yalnızca gülümsedi. Çünkü, Penelope'nin şakalarına rağmen havanın hayatı anlamına geldiğini biliyordu. Danny'nin bu dünyadaki tek amacı buydu.

Şimdi babası bir dakikalığına çalışmayı bırakmıştı. Etrafa bakınıyordu. Trafik ışığı kırmızıydı ve Dokuzuncu caddeden geçen hiç bir araba yoktu. Caddenin karşısına bakarken, Danny babasının onu fark ettiğini gördü. Babası öne doğru eğilerek yağan karın arasından bakıyordu. Şapkası onu gizliyor olmalıydı, ama bir anda göz göze geldiler. Danny'nin kalbi atmaya başlamıştı. Işıklara yakalanan bir geyik gibi olduğu yerde donmuştu.

"Danny!" diye seslendi, ona doğru gelirken.

Bir an için babasının onu yakalamasını istedi, onu sıkıca sarmasını ve eve götürmesini. Olan biteni babasına açıklamak, onu sevdiğini söylemek ve bütün bunları aslında onun için, çiftlik için yaptığını söylemek istedi. Ama derdini düzgün anlatabileceğine inanmıyordu.

Hemen o anda otobüs geldi ve Danny kapıdan içeri atladı. Otobüse binerken şapkası da düşmüştü. Otobüs camından son baktığında gördüğü şey babasının Dokuzuncu Cadde'de arkasından bağırırken siyah melon şapkayı kaldırıp göğsüne bastırmasıydı.

Danny'nin kalbi parçalanıyordu. Diğer durakta inip yapabileceği en iyi şeyi yaptı: şehre karışıp dar bir sokakta, bir binanın arkasında, bir tahta perdenin ardında izini kaybettirmek... Tıpkı gökyüzündeki bir bulut gibi, tıpkı beyaz bir ladinin dallarına konan ince bir buğu gibi... Onu görebilirsiniz, hatta tutabileceğinizi bile düşünebilirsiniz, ama denemeleriniz hep sonuçsuz kalacaktır, çünkü bir anda gözden kaybolup gidecektir.

Bu bulutların her zaman yaptığı şeydi.

Ona boşuna Harry Houdini demiyorlardı.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece Catherine kütüphaneden geç saatte ayrılmıştı. Danny'nin ortaya çıkacağını umuyordu ama gelmemişti. Karlara rağmen metroya yürüyerek zaman geçirdi. Chelsea treninden indiğinde Yirmi Üçüncü Sokak boyunca yavaşça yürüdü, Christy'nin tezgahına yaklaştıkça yavaşladı. Yürüyüşüne zıt bir şekilde hızlı atıyordu kalbi. Birbirlerini gördüklerinde durdu.

"Onu gördüm" dedi Christy.

Lizzie'in Danny'ye verdiği şapkayı adamın elinde görünce kekeledi. "Onu nereden buldun?"

"Kaçarken düşürdü. Beni görmek istemiyor. Otobüse yetişmek için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Otobüs mü?" diye sordu Catherine, şapkayı elinde nasıl bir kuvvetle tuttuğunu fark ederek. Sanki bütün gücüyle şapkanın kenarını yokluyordu.

"Orada" dedi Christy kar perdesinin arasından, Dokuzuncu Cadde'nin karşısındaki otobüz durağını işaret ederek.

"Benimle gelebilir misin?" diye sordu Catherine. Cevap alamayınca -çünkü adam ayakta rüya görür gibiydi- adamın elini kibarca tutup onu götürmeye başladı.

"Adam onu takip etmeye başladı, ağaç tezgahını olduğu gibi bırakmıştı, ışık demetleri soğuk gecede parıldıyordu. Dokuzuncu Cadde'den Yirminci Sokağa çıktılar. Catherine'in kalbi artık çatlayacak gibi olmuştu, ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği adamın çok acı çektiğiydi ve onun yanında olmalıydı.

Ayaklarının altındaki kar buza dönüşüyordu. Catherine'in ayağı kaydı ve Christy onu yakaladı. Orada, bir sokak lambasının altında durup beklediler. Koluyla kadını sarmıştı adam. Yürümeye başladıklarında elini çekmedi. Danny'nin şapkası diğer elindeydi.

Evin merdivenlerine çıktılar. Catherine kapıyı ve ışıkları açtı. İçerisi sıcaktı ve yerdeki tahta parkeler parlıyordu. Christy kapıdan içeri baktı, şapka hâlâ elindeydi.

"Onu bırakabilirsin" dedi Catherine ama adamın bırakmaya niyeti yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan kalan tek şey bu."

Catherine başını salladı dertle "Bu doğru değil, sen de biliyorsun."

Christy şapkaya baktı. "Danny bebekken ateşlenmişti. Gittikçe kötüleşiyordu. Yaptığımız hiçbir şey işe yaramamıştı. Hastane evimize çok uzaktı ama ben annesini ve onu elimden geldiğince çabuk yetiştirmeye çalışmıştım. Doktorlar ne hastalığı olduğuna karar verememişlerdi. Bu yüzden geceyi hastanede geçirecekti. Mary orada kaldı. Ben eve döndüm, orada oyuncak ayısını bulmuştum. Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm ve o oyuncak ondan kalan son şeydi bana."

"Ve şimdi de bu şapka için aynı şeyleri hissediyorsun."

Christy başını salladı. Catherine'in ona doğru yaklaşıp, yanında durmasına rağmen hâlâ gözlerini şapkadan ayıramıyordu.

"Ondan kalan tek şey bu şapka" dedi tekrar, bu sefer sesi boğulmuştu.

Catherine şapkayı kibarca adamın elinden aldı ve koridordaki masaya bıraktı. Christy titriyordu. Catherine, adamın üzerine giydiği deri yakalı, kalın ceketinden titrediğini anlayabiliyordu. Catherine yukarı uzanıp ceketinin fermuarını açtı ve adamın sırtından sıyırarak çıkardı. Üzerindeki karı silkip askıya kendi ceketini üzerine astı.

"Sana söylemek istediğim bir şey var" dedi Catherine.

Başını kaldırıp kadına baktı Christy. Mavi gözleri umutsuzlukla kısılmıştı. Kadın bu duyguyu iyi biliyordu. Sanki acısı ruhunu kaplamıştı, bütün hayatını ters düz etmişti. Catherine bir adım daha attı. Bir şeyler onu Christy'ye sarılmaya itiyordu. Kendi kendine gözlerinin içine dosdoğru bakmak ve onu bütün gücüyle desteklemek istediğini söyledi.

Artık kalpleri üstüsteydi, adamın göğsünün üstünden kalbinin atışını hissediyordu. Christy'nin gözleri onunkilere işlemişti. Yaşadıkları o dakika o kadar yoğun ve duygu yüklüydü ki Catherine nefes alamıyordu. Sonra yüzüne dokundu. Adamın teni buz gibiydi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bütün o karın altında gün boyu dikilmişti. Onu ısıtması gerektiğini söyledi kendine: Her şey bitti diye düşündü kendi, kendine parmak uçlarında durup onu öperken.

Christy kadını öptü. Dudakları onun dudaklarına değdi. Yumuşacık, sevgi dolu bir öpücük... Parmakları Catherine'in yüzünde, boynunda dolaşıyordu. Dudakları tutku doluydu. Her öpüşüyle, Catherine biraz daha eriyordu kollarında. Kar taneleri pencerelere vuruyor, turuncu sokak ışıkları camlardan içeri giriyordu, fakat Catherine yıldızlara bakıyordu.

"Üç Noel" diye fısıldadı kadın.

"Ne dedin?" diye sordu adam.

"Ben... Ben..." diye başladı kadın, hâlâ sıkıca sarılıyorlardı.

"Tamam" dedi Christy saçını okşarken. "Neyse ne!"

Ve kadın adamın sözünü dinledi. Sorun olmadığını çok uzun zamandır duymamıştı. Adam çam, kar ve deri kokuyordu. Adamın boynuna yüzünü bastırdığında kuzey ormanlarının kokusunu çekti içine. Christy'nin kokusunda ve bedeninde kaybolurken ağaç dallarından ve yıldızlardan başka bir şey hayal edemiyordu.

"Hep umutla bekledim" diye başladı kadın tekrar. "Kocamın ruhunu görmeyi."

"Peki görebildin mi?"

Kadın başını salladı.

"Belki de görmemeliydin, belki de burada ayakların üzerinde durabilmen gerekiyordu. Sen nefes alan, yaşayan bir kadınsın Catherine Tierney. Kocanın ruhunu görseydin onunla gitmek isteyecektin."

Nefes alan, yaşayan bir kadın... Catherine'in zihni hayallerle doldu: Bridget'in elini Rockfeller merkezinde tutuşu, Danny'ye Rheinbeck kütüphanesinde sarılışı, Hacı Tepesi'nden Christy'ye sarılarak kayışı. Bir ölü gibi hissediyordu kendini, bir hayaletten daha kötüydü. Yeryüzünde, acıya gömülmüş bir ölü! Kendini Bridget'in Noel ağaçlarından biri gibi hissetmişti. Kesilmiş, ormandan koparılmış ama hiçbir beklentisi olmayan ve ışıksız bir ağaç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christy sanki kendine yaşayan, nefes alan bir adam olduğunu hatırlatırcasına onu tekrar öptü. Dudakları aralanmıştı. Ağzı ve dili öylesine ateşliydi ki Catherine'e onun tutkularına eşit bir arzuyla dokunuyordu. Uzun zamandır bu duyguyu yaşamıyordu. Catherine tüm vücuduna yayılan bir ürperme hissetti. Teni, tıpkı bir kedinin mırlarken tüylerinin elektriklenmesi gibi dalgalanıyordu.

Yaşadıkları an öylesine sarmıştı ki onları, Catherine gözlerini açıp bunun doğru olup olmadığından emin olmak istedi. Christy hâlâ onu tutarken arkaya yaslandı. Birbirlerine gülümsediler. Catherine onun kollarından sıyrılmak istemiyordu. Onu bıraktığı anda bütün büyü bozulacaktı. Christy'nin de kalbi onunki kadar hızlı atıyor muydu? Catherine eline onun kalbine bastırdı ve Christy de aynı şeyi yaptı.

"Bana kalp krizi geçirteceksin" dedi Christy.

"Bunu yapmak istemem" dedi kadın geri çekilerek.

"Ben yapmanı istiyorum" diye fısıldadı tekrar onu öperken. Dudakları sevgi doluydu. Kolları onu öylesine sarmalamıştı ki, Catherine kendisini hiç ama hiç bırakmasın istiyordu. Fakat daha sonra Danny'nin şapkasını gördü ve ilk önce kendisi konuşmaya çalıştı.

"Catherine."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Catherine'in saçlarını gözlerinden çekerken başını salladı. Bütün bu yaşadıkları boyunca gözlükleri takılıydı. Christy onları da düzeltti. Yaptığı bu hareketler öylesine kibardı ki Catherine nefes alamıyordu.

"Pekala" dedi Christy. "Bana anlatman gereken bir şey olduğunu söyledin."

Catherine yutkundu. Sandalyeye doğru gidip şapkayı aldı. İçine bakarken beyaz saten astarı ve kırmızı parlak işlemeyi gördü. Danny'nin kafasından düştüğü yerde, kumdan ve tozdan kirlenmişti. Lizzie bazen Altıncı Cadde'deki bit pazarından ilginç eski şapkalar alırdı. Bu melon şapka çok eskiydi ve onu ilk yapan kişinin adını taşıyordu: Motsch et Fils, Paris.

Catherine, Christy'ye oğlunun şapkasını vererek içine bakması-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı işaret etti. Alın şeritini ve etiketini inceledi.

"Fransız şapkası" dedi Christy. "Danny'nin kafasında böyle şık birşey olmasına şaşırdım. İlk gördüğümde onu tanıyamadım."

"Nakış" dedi Catherine dudakları kurumuş bir şekilde. Zarif, fes rengi işlemeyi işaret etti sonra. Kalbi heyecandan öylesine hızlı çarpıyordu ki, konuşabileceğinden emin değildi.

"CL" dedi Christy, kırmızı harfleri okuyup ona mavi gözlerini dikerek. Catherine şaşıracağını düşünmüştü, ama öyle bir durum yoktu ortada. Christy ona çok güvenmişti. Sanki Catherine ona ne anlatırsa anlatsın Danny'yi bulmaya yardım edeceğini düşünüyordu.

"Chez Liz" dedi Catherine.

Adamın kafası karışmıştı. "Anlayamıyorum" dedi.

"Lizzie bit pazarından eski şapkalar alır. Orjinal etiketlerini asla sökmez ama kendi işaretini de ekler. Kırmızı onun işaretinin rengi ve her zaman şapkalara 'CL' işler. Yani Chez Liz."

"Danny bu şapkayı arkadaşın Lizzie'den mi satın almış?" diye sordu Christy, birden ümitlenmişti. "Belki Liz bir şeyler biliyordur. Belki de onu hatırlayabilir; uzun boylu ve zeki bir çocuktu, haydi hemen arayalım onu.."

"Christy" diye durdurdu adamı "Şapkayı ona Lizzie verdi."

"Ama" diye başladı adam, gözleri bulutlanmıştı. "Eğer Danny olduğunu bilseydi bana ya da sana haber verirdi, ve sen de bana..."

"Bizden kimseye söylemememizi istedi" dedi Catherine sessizce.

"Eve sessizlik çökmüştü. Christy'ye bakarken bütün kanın yüzünden çekildiğini gördü. Suratı bembeyaz olmuştu ve nefes almadığı açıktı.

"Sen?"

"Ben de onu gördüm" dedi kadın.

"Adam durakladı, gözleri aniden kararmıştı, sanki buzlu bir göle gece çökmüş gibi.

"Ona geçen sene yardım ettik, seninle kavga ettikten sonra. Polis seni alıp götürmüştü ve geri döndüğünde Bridget'i de alıp gittin. Danny geride yapayalnız kalmıştı."

"Bunu kendi istemişti."

"Öyleydi zaten ama o..." diye başladı Catherine. Christy'ye oğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lunu Moore's ya da köşedeki restoranın çöpünü karıştırırken gördüğünü söylemek istemiyordu. "Açtı ve biz karnını doyurmasına yardım ettik."

"Demek açtı." dedi Christy ürpererek. Başını salladı. Sanki artık bu yük katlanılamaz bir hale gelmişti. "Ben aç kalmasına asla izin vermezdim. Benden aç kalmaya razı olacak kadar mı nefret ediyor?" Christy ceketini alıp giyindikten sonra şapkayı kolunun altına koydu. Gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. Catherine onu tutarken bir elini kapı koluna koymuştu.

"Sandığın gibi değil" dedi Catherine adamı yakalayarak. "Senden nefret etmiyor."

"O zaman seninle konuşuyor olmalı."

"Hayır benimle nadiren konuşuyor. Ama biliyorum. Bundan eminim. Lütfen dinle beni, yardım etmek istiyorum."

"Yardım mı?" diye sordu adam. Söylediklerine hakim olamıyordu. Bu sırada Catherine, Christy'nin umutsuzluğunun geri geldiğini hissetti. Christy ona güvenmişti. "Onca zaman zannetmiştim ki..."

Catherine bekledi.

"Senin bir melek olduğunu düşünmüştüm" dedi adam sonunda. Gözlerindeki bütün sıcaklık gitmişti. Sanki Catherine'in ruhlara inanması kadar o da meleklere inanmıştı. Christy kapıyı açtı. Dışarıda rüzgar şiddetle esiyor, kar yağmaya devam ediyordu.

"Bu son yüzyılın en soğuk kışı" dedi kadın birden.

Omuzunun üstünden kadına bir bakış attı, sanki Catherine'in delirdiğini düşünüyordu, sanki bu söylediklerinin hissettiği acıyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi baktı. Catherine bunları Danny'nin kendi eliyle yazdığı denemesinden okuduğunu söylemedi.

"Kesinlikle soğuk" dedi Christy, Catherine'in gözlerinin içine bakarak. Kendine hakim olamayarak, yanaklarına dokundu. "Senin sıcaklığını hissettiğimden beri daha soğuk."

Arkasını dönüp yağan karların arasında kayboldu, tıpkı oğlu gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Christy koşmaya başladı. Kar fırtınasının arasında Dokuzuncu Cadde boyunca yürüyordu. Yüreği küçük bir göldeki ince bir buz parçası gibi çatırdıyordu. Şehir bütün azametiyle, ışıklarının şöleniyle üstüne üstüne gidiyordu. Sokağın her köşesinde botları kara, çamura batıyordu. Bu karlı havada bayram neşesine girmiş insanlar taşıdıkları alışveriş poşetleriyle yanından geçiyorlardı. Christy duyduğu gerçeğin etkisiyle körleştiğini hissediyordu.

Çok az tanıdığı bir kadının yaptıkları nasıl ona ihanet gibi geliyordu? Daha hızlı koşmaya başladı. Her nefes alışında ciğerleri yanıyordu. Omuzları ve kolları ağrıyordu. Kasları Catherine'i tutmaktan, onun gitmesine izin vermekten dolayı alev alev yanıyordu. Onu kollarıyla, ruhuyla sarmıştı. Onun ihtiyacını hissetmiş ve ona fazlasını vermek istemişti. O ise karşısında durmuş oğlunu gördüğünü, ona yardım ettiğini söylemişti.

Christy oğlunun... Ne düşünmüştü ki onun için? Kayıp, kaçmış ya da ölmüş! Catherine bunu anlayamıyor muydu? Siyahlar içinde bir kadın. Onun hüzünlü arkadaşı. Hayatını kocasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruhunu görmek umuduyla tüketiyordu. Hayattan saklanıyordu, hatıraların arasına siniyordu. Ama bu gece...

Christy, Catherine'e ulaştığını düşünmüştü. Onu tutmak, güzel bedenini hissetmek, bütün gece onunla konuşmak, bundan sonra New York'ta geçireceği hayatını anlatmak... Bütün bunlar onun hissettikleriydi. Saçlarını okşamış, ona hayatta olduğunu, yaşadığını, nefes aldığını ve yaşamayı seçmeye ihtiyacı olduğunu hatırlamıştı. Evet, bütün bunlar hissettiği şeylerdi. Belki de bunları yaptığı için deliydi; ama ona tutunmaya, onu sevmeye yönelik delice bir arzu duymuştu içinde. Bu gece ve sonsuza kadar değişecek olan neydi ki?

Birbirlerini anladıklarını; hayatın kısa, değerli ve çok ama çok acımasız olduğunu kabullendiklerini sanmıştı. Hayat böyle olmasaydı genç bir eş Noel zamanında nasıl ölebilirdi? Babasının gözünün nuru, kardeşinin her şeyi genç bir çocuk bir daha görülmemek üzere nasıl gecenin karanlığına kaçabilirdi?

Bulunması çok zor olan aşka ve umuda yönelik yakaladığı şansı neden değerlendirmesindi? Catherine'le bir şans yakalaması zordu. Christy bunu biliyordu. Catherine lüks bir hayatı olan ve Christy'nin bir ömür boyunca satın alamayacağı bir konağa sahip gerçek bir hanımefendiydi. O ise elleri bir zımpara kağıdından daha sert, tırnaklarının içi kir ve pisliklerle dolu Kanadalı bir ağaç çiftçisiydi. Fakat, o kısacık anda...

Aynı duyguyu onun gözlerinde yakaladığını düşünmüştü. O da bunu hissediyordu. Catherine O'Toole Tierney, güzel Chelsea kızı Christopher X. Byrene'ı öpmüştü. Onu kollarına aldığında titrediğini hissetmişti. Gözlerine Christy'nin de derinlerde duyduğu çılgınca bir umutla bakmıştı. Ama sonra ona gerçeği anlatmıştı.

Danny hakkındaki gerçek! Acaba Catherine ve arkadaşı arkasından ona gülmüşler miydi? Christy bunun önemli olmadığını biliyordu diğer konunun yanında. Önemli olan Danny hayattaydı ve Catherine bunu biliyordu. Christy en azından haberin ilk kısmına sevinmeliydi. İkinci bölüm çok dert olmamıştı, Danny'nin iyi olduğunu bildikten sonra...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Maritime Oteli'nin önünden geçerken yolda Noel partisine gelen limuzinleri gördü. Hızı kesildi ve arabalarından inen insanları izlemeye daldı. New York gerçekten ilginç bir yerdi. Uzun zamandır Chelsea'de ağaçlarını satıyordu. Bu şehrin artık yaşlı denizcilerin evi olmaktan öte evden kaçmış çocukların barınağı olduğunu görmüştü. Muhteşem oteller ve restoranlar!

Danny'nin istediği bu muydu? Oğlu Manhattan yolculuğuna bu partiler ve şatafatlı hayatlar için mi başlamıştı? Babasının ağaç sattığı bu insanları izleyip onlardan biri olmaya mı karar vermişti?

Partiye çıkan insanları seyrederken, Christy gölgelere çekilmişti. Hepsi sihaylara bürünmüştü. Siyah takımlar, siyah paltolar, siyah kadife pelerinler, siyah ayakkabılar... Gözlerini insanların botlarından alamıyordu. Caddenin bütün karına, çamuruna rağmen o ayakkabılar ışıl ışıldı. Christy görkemli apartmanlardan çıkıp limuzine binen ve oradan otel basamaklarına geçen insanları hayal etti. Buradaki insanların ayakları hiç ıslanmazdı.

Danny bunları mı istiyordu? Nova Scotia'daki hayatı çok mu korkunçtu? Christy Danny'nin çiftlikte giydiği botları düşündü. Yürümeye başladığı ilk günden itibaren babasınınki gibi ağır işlerde kullanılan botlardan istemişti. Christy oğlunu kucağına oturturdu botlarını giyerken. Christy'nin zihni şimdi botlarla meşguldü. Danny'nin bebeklik botları, on yaşında giydiği botlar, ergenlik çağında çamura, gübreye, çam iğnelerine, besi suyuna, tuza, samana, kuruma batan botları...

Aklına çalılarda çıkan yangınlar geldi. Yıldırım düşmüş ve yarım dönümü kül etmişti. Danny yardım etmek için okulu asmıştı. Önce bir gün, sonra diğeri ve sonra da bütünleme dönemi... Christy kendi kendine Danny'nin derslerini geçecek kadar akıllı olduğunu söyleyip durmuştu. Sonra ateşlerin hâlâ tüttüğü dumanlı bir yaz gecesi, onun orada olmadığını düşünen çocuklarının konuşmalarını dinlemişti.

Çocuklar kapı girişine oturmuş, uzun çimenlerin arasından uçan ateşböceklerini izliyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim için birkaç tane yakalar mısın?" diye sordu Bridget ağabeyine.

"Çok yorgunum, Bridey" dedi Danny.

"Bütün ateşböceklerini kavonoza koyup denize atmak istiyorum" dedi kardeşi.

"Neden?"

"Onları ağaçtan uzak tutmak için. Yangından nefret ediyorum."

Christy dinlediğini fark ettirmemek için ağzını kapayıp kahkahasını durdurdu. Büyük bir kahkaha patlatarak, "İyi fikir" demişti Danny. "Sen benim kardeşim olamazsın. Buna gerçekten inanmıyorum."

"Yangına sebep olan bir şey var!"

"Bridey, ateş böcekleri lusiferin diye bir madde salgılar, oksijenle birleşince ışık çıkar. Buna soğuk ateş denir, endişelenecek bir şey yok."

"Emin misin?"

"Elbette, bunu fen dersinde öğrenmiştim."

"Peki o zaman neden yangın çıkıyor?"

"Yıldırım, ısı, kuraklık. İlkbaharın ilk günlerinde okuldaki bilgisayarı kullanarak NOAA uydusuna yerleştirilen yeni sezici aygıtı inceliyordum. Bak, orman yangını araştırma grubu AVHRR/3 ileticisine birkaç tane yeni duman saptama algoritması yerleştirmiş. Yemin ederim, buraya girebilseydim babamı yangın tehlikesi konusunda uyarabilirdim. Burada kızıl ötesi bir kanal var ki..."

"Danny, ne diyorsun sen?"

Christy arkasına yaslanmış hem çok şaşırmış hem de etkilenmişti. Danny neyden bahsediyordu. Ona öğrettiği tek şey çiftliğin bilimsel bilgi gerektirdiğiydi, fakat tek şey için: Ağaç yetiştirmek! Böylece iyi bir paraya satılabilirdi. Danny bilimden farklı bir şekilde, öğrenmeye ve keşfetmeye olan bir tutkuyla bahsediyordu.

Christy uyuyamadığı kendiyle baş başa kaldığı gecelerde, içten içe bu gerçeği kabulleniyor, oğluna engel olduğuna üzülüyordu. Böyle güzel bir beyni olan bir çocuktan nasıl balta ve gübreyle yaşa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masını beklerdi? Bu soru şimdi de aklına gelmişti, içten içe oğluna engel olduğunu biliyordu.

Caddenin karşısında otele akın eden insanlar siyah kıyafetleri içinde çok şık görünüyordu. Christy'nin aklı şimdi tekrar utangaç kederli kadına gitmişti. O da çok şıktı ama hiçbir zaman yas tutmaktan öte başka bir şey için siyah giyinmemişti. Bu gece ona Brian'dan bahsetmişti.

Çok kibar ve içten konuşmuştu. Christy Catherine'in konuşmakta, ona Brian'ın ruhunu görmek istediğini itiraf etmekte zorlandığını hissediyordu. Bu hali Christy'de onu tutmak, ona hayatın devam edeceğini ve devam etmesi gerektiğini, acısının onu harap etmek zorunda olmadığını söyleme isteği uyandırdı.

Şimdi ise bu hisler Christy'yi parçalıyordu. İnsanları anlayamıyordu. Mary gittiğinden beri çocukları için her şeyi yapmıştı. Hiç aksatmadan her yıl şehre gelip varlıklı insanlara ağaç satıyordu çocuklarına bakmak için. Çocuklarına iyi huylar aşıladığını düşünüyordu. Ve arkadaş seçiminin de doğru olduğunu.

Catherine'e gelince....

Tam bunları düşünürken bir devriye arabası caddenin kenarında durdu. Christy içindeki polislerin ona doğru baktığını gördü. İçlerinden biri Rip Collins'ti ve kafasını pencereden dışarı uzatmıştı.

"Nasıl gidiyor Christy?" diye sordu Rip.

"Yürüyüşe çıktım" dedi Christy.

"Bunun için harika bir gece, tabii Kanada'dan geliyorsan" dedi Rip gülümseyerek. Christy gülümsemeye çalıştı, Rip'in hakaret etmek istemediğini biliyordu.

"Hâlâ oğlunu arıyor musun?"

Christy duygularını gizlemek için omuz silkti. Danny'nin otobüse koşuşunu hatırlamak yüreğine tutan bir buz parçası gibiydi.

"Yılın bu zamanı hava çok sert oluyor" dedi Rip.

"Her yıl bu zamanda" diye cevap vermek istedi Christy. Kocasının ruhunu bekleyen Catherine'i düşündü. Böyle bir şey yapan bir kadın nasıl olur da Christy'nin Danny için hissettiklerini anlamazdı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet" dedi Christy bunun yerine.

"Geceleri dolaş" diye öneride bulundu Rip. "Ağaç tezgahını açık bırakmışsın ve ışıkların hepsi açık."

Christy afalladı. Bu mümkün müydü? Danny'yi gördüğünden ve Catherine geldiğinden beri o kadar dalgındı ki tezgahının yanından resmen süzülerek uzaklaşmıştı. Aklını kaçırmış olmalıydı. Para kutusu oradaydı.

"Teşekkürler" dedi Christy ve arkasını dönüp tezgahına doğru koşmaya başladı. Sokağın köşesine geldiğinde kar iyice hızlanmıştı ve ağaçları neredeyse tamamen kar altındaydı. Christy para kutusunu koyduğu yere koştu.

Gitmişti.

Küçük beyaz bir ladinin en alttaki dallarının altında, karların arasında açılmış olan gediği gördü. Parasını yanlışlıkla içeriye doğru ittiğini düşünerek elini daha derinlere soktu. Başını ve boynunu tırmalayan dalların, iğnelerin etrafında elini gezdirdikçe kutunun orada olmadığını fark etti. En son ne zaman boşaltmıştı kutuyu? Danny'ye üzülürken ve Catherine yüzünden beyninde şimşekler çakarken, bir haftalık gelirini orada unutmuştu.

Yetmiş dolar büyük mavi ladin için, seksen dolar Fraser ve İskoç çamları için, doksan dolar Douglas köknarları için, elli dolar büyük pelesenkler için, kırk dolar beyaz çamlar için, otuz dolar küçük ağaçlar için... Binlerce dolar kaybetmişti.

Kutuyu oraya sakladığını kim bilebilirdi? Hayır, Danny olamazdı. Ama Christy hep çok dikkatli olmuştu. Müşterilerden aldığı parayı cebine koyar sonra kimse bakmazken kutuya bırakırdı.

Kafası karman çorman olmuştu. Aklına birden Quinn kardeşler geldi. Kızaklarına kazılan isimlerin ilk harfleri: JQ ve PQ. John ve Patrick. Biri doğru yolu seçmişti, diğeri ise yanlış olanı.

Christy çocuklarını düşündü. Bridget oteldeydi, odasında oturuyordu. Danny ise Tanrı bilir neredeydi. Christy karısını mezarı üzerine yemin etmişti çocuklarının kötü insanlar olarak büyümesine izin vermeyeceğine. Çocuklarının dürüst ve mutlu olması için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

elinden gelen her şeyi yapacaktı; oğlunun parlak zekasına rağmen o ve Danny bu dünyadaki son gününe kadar ağaç yetiştireceklerdi.

Fakat Christy Byrne şu anda oğluna hiç güvenmiyordu. Oğlu olmadan geçireceği bir seneyi düşünemezdi. Hâlâ da düşünemiyordu.

Parayı kaybetmenin acısı hiçbir şeye benzemiyordu; fakat ya o muhteşem zeki oğlu yanlış yolu seçmişse? Ya Christy'nin oğlunu anlamama kabiliyetsizliği onu kötü bir yöne sürüklediyse? Çocuklar uyuşturucu için para çalıyorlardı, kendi kasabalarında bile benzer olaylar duymuştu. Tanrım! Danny ne yapıyordu? Sokaklardaki hayat berbat olmalıydı. Yemek ve kalacak bir yeri nasıl bulmuştu? Yaşamak için ne yapıyordu?

Rip sokağın etrafında bir tur atmış olmalıydı. Christy başını kaldırıp onun polis arabasını görünce utançtan yerin dibine girecekti. Polis memurları durup arabadan indiler. Christy'nin bakışlarından paranın çalındığını anlamışlardı. Rip defterini çıkardı ve Christy'nin gerçeği anlatmaktan başka bir çaresi yoktu.

"Sorun nedir baba?" giye sordu Bridget içeri girdiği gibi. Bayan Quinn'in oturma odasında, kucağında Murphy'le kanepeye kıvrılmıştı. Murphy kucağındaydı. İri yeşil gözleri tedirgindi sanki babasının başına gelenleri biliyor gibi.

"Pencereden bakmadın mı?" diye sordu onu polislerle görebileceğini bilerek. Bu gece oldukça olaylı geçmiş olmalıydı, çünkü yalnızca Rip ve arkadaşı değil üç dört tane daha polis arabası etrafta geziniyordu. Çeşitli haber gruplarını ve olup biten her şeyi izleyen mahalle sakinlerini söylemeye gerek yoktu.

"Hayır" dedi küçük kız, gözleri korku doluydu. "Neden? Ne oldu?"

Christy gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Oturma odası evin arka tarafına bakıyordu, o yüzden görmemişti. Parasının çalınması önemli değildi, bütün mahalleli oraya toplanmış, teselli etmeye çalışmıştı, ona yemek ısmarlamayı teklif edenler olmuştu. Polisler paranın yerini kimlerin bildiğini sormuştu, hiç kimse diye cevap vermişti Christy. Danny'nin bahsini açmamıştı. Babasına selam ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meyecekse neden bütün gün Chelsea'de kalmıştı? Tüm gün bu hırsızlığı mı planlamıştı? Bunların hepsi Christy'ye gerçek üstü görünüyordu. Bedeni hâlâ Catherine'e dokunmanın etkisindeydi. Ona Danny hakkında anlattıklarından sonra beyni tamamen boşalmıştı.

"Sorun yok" dedi Christy. "Dışarıda çok kar var."

"Elindeki ne?" diye sordu Bridget melon şapkayı kastederek.

"Danny'nin şapkası"

"Yoksa onu gördün mü?"

Christy başını salladı. Çok yorgundu. Ceketini çıkarıp kapının arkasındaki askıya astı. Daha sonra şapkayı kitaplığın üzerine koydu. "Onu gördüm."

"Nerede? Ne oldu? Sana ne dedi?"

"Benden kaçtı." dedi Christy. Biraz duraksadı duygularını dizginlemek için.

Bridget konuşmadı, yalnızca babasına baktı. Christy neden şaşırmadığını merak etmişti. Kızının yanakları kızarmıştı, yüzünü Murphy'nin tüylerine bastırıp gizlenmeye çalıştı.

"Onu sen de gördün değil mi?" diye sordu Christy kuşkuyla.

"Hımmm..." dedi Bridget yüzünü köpeğinin sırtına bastırarak.

"Ve Lucy" dedi Bridget daha da utanarak.

"Ama neden?" diye sordu Christy kendini koltuğa halsizce bırakarak. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü Danny istemedi."

"Ben canavar mıyım?" diye sordu Christy. Bütün bedeni uyuşmuştu. Kızının gözlerine bakarken sandalyenin kollarını kavramıştı.

"Öyle deme baba" dedi Bridget yalvararak.

"Ama öyle olmalı, herkes benden korkuyor, kendi oğlum bile..."

"Seni endişelendirmek istemedik baba, çok çalışıyordun."

"İkiniz için çalışıyorum, bunun farkında değil misin?"

"Danny de işte bu yüzden sana yüklenmek istemedi baba."

"Tanrım! Bridget, sence siz benim sırtımda yük müsünüz?" Danny'yi otobüse kaçarken hayal etti. Christy bunun doğru olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu biliyordu. Evet, doğruydu! İki çocuğun kapı girişindeki konuşmalarını duymuştu ve Danny'nin hayattan istedikleri karşısında korkmuştu. Danny'nin çiftliği terk etmek istemesinden korkmuştu. Danny de bu korkuyu hissetmiş olmalıydı.

"Onun planları var" dedi Bridget.

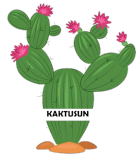
"Ya planları..." devamını getiremedi. Ya Danny'nin planları para çalmayı içeriyorsa?.. Belki uyuşturucu için değil ama okul için. Belki de asıl mesele buydu.

"Sabırlı olmalıyız baba. Kendini hazır hissetiğinde bize her şeyi anlatacak."

Christy dinledi. Kızı zekice, olgunca ve mantıklı bir şekilde konuşuyordu. Fakat, şu anda mantık Christy Byrne'ın çok uzağındaydı. Bu gece dünyası ikiye bölünmüştü.

"Ne zaman hazır olacak?" diye sordu Christy ağzının kenarına süzülen gözyaşlarını tadarken. "Ağabeyin yalnızca on yedi yaşında, Bridget. Sabırlı olamam. Söz konusu sen ve Danny olunca sabırlı olamam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

Gazetelerin başlıkları aynıydı. Bütün gazete başlıkları aynı konuyu ele almıştı. The Post Gazetesi'nin başlığında "Hırsızlar Chelsea'ye Saldırdı" ve The Daily News'ündekinde ise "Dokuzuncu Cadde'de Beş Parasız" yer alıyordu. Fotoğraflar bilinçsizce etrafına bakan Christy'yi gösteriyordu. Yüzünün profili sert görünüyordu; gözlerindeyse yitirilmişliğin, baba sevgisinin umutsuzluğunun resmi vardı. Gazete ekinin hemen başında Danny'nin geçen sene çektirdiği yıllık fotoğrafı yer alıyordu.

Catherine ve Lizzie haberleri Moonstruck'ta okudular. İki gazete de yaşanan hırsızlığı ve geçen sene yaşanan olayları konu edinmişti. Christy'nin tutuklanması, Danny'nin kaçması, reddedilen suçlamalar... The Post Gazetesi ergenlik dönemindeki çocukların evden kaçmalarını yazmıştı; The Daily News ise Danny'nin hikayesini kullanarak evsizler hakkında bir yazı dizisi hazırlamıştı.

"Onu canavar gibi göstermişler" dedi Catherine, Christy ile ilgili haberi okurken. "Sanki geçen sene oğlunu dövmüş, sanki yalnızca parayı düşünüyormuş gibi göstermişler onu. Şunu bir dinle! 'Şu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda on yedi yaşında olan Danny Byrne geçen aralık ayının yirmi yedisinde kaçtı. Noel'den önceki ayda her zaman okuldan alınan Danny, babasının Dokuzuncu Cadde'deki ağaç tezgahında çalışıyordu. Şehirde ağaç satan adamlar bir senelik geliri bir ay içinde kazanmak istiyor. Mahalle sakinleri bazı günler bu gencin gece yarılarına kadar çalıştığını gördüklerini bildirdiler.'"

Catherine başını salladı ve Lizzie okumaya devam etti. "Kuzey Breton Lisesi'nin yönetimi açıklamada bulunmayı reddetti. Fakat, Danny'nin sınıf arkadaşlarından biri, Jay LeClair "Ebeveynler kesinlikle çocuklarını okuldan alıyorlar. Öğretmenler bu öğrencilerin derslerini daha sonra telafi etmesine izin veriyor. Ama orman yangınından sonra, Danny çok geride kaldı. Hepimiz geri kaldık bu yıl. Her şeye rağmen, Danny çok zeki birisi. Ya da öyleydi. New York'ta ona ne oldu bilmiyoruz. Hepimiz onun bir meteoroloji uzmanı olacağını düşünürdük. Ağaç çiftçilerine yardım etmek için yangınları ve fırtınaları araştırmak isiyordu. Şimdi kaybolduğuna göre bunu gerçekleştiremeyecek, sanırım."

"Boşver bunları" dedi Lizzie, gazeteleri bir kenara koyarken. "Bana Christy'yle neler olduğunu anlat."

Catherine irkildi. Gazetedeki resimlere baktı tekrar. Christy'nin yüzündeki gerginlik korkunçtu. "Ona söyledim."

"Hangi kısmını?"

"Danny'ye yardım ettiğimizi. Şapkasının içinde senin işaretini gördü."

"Kızdı mı?"

"Kızdı, üzüldü, hayal kırıklığına uğradı... Hepsi işte! Ben yalnızca..." diye başladı söze Catherine. Lizzie gazeteleri bir kenara itti. Catherine tekrar kendine doğru çekti, Christy'nin yüzünü göreceği bir açıyla. Resme bakarak "Keşke onu incitmeseydim" dedi.

"Danny'nin ne yaptığını ya da ne istediğini kontrol edemezsin" dedi Lizzie. "Bu onun ailesi, onun sorunu."

Catherine arkadaşına baktı. "Ona söylediğimde Christy'nin yüzündeki şaşkınlığı görmeliydin. Bana güvenmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Danny de güveniyor."

"Birbirine bu kadar bağlı iki insanın farklı yollardan gitmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Christy ve Danny'den mi bahsediyorsun?"

Başını salladı Catherine. Başka kimden bahsedecekti ki.

"Aile içinde böyle şeyler olur" dedi Lizzie. "Ben ve Lucy'ye günde on sefer oluyor. Ben yulaf ezmesi yapıyorum, o mısır gevreği istiyor. Mavi çoraplarını giymek istiyor ama ben yıkamayı unutmuş oluyorum. O parka gitmek istiyor, ben ise film izlemek ve patlamış mısır yemek istiyorum. Bu paylaşılan sevginin kabuslarından biri."

"Burada mesele yulaf ezmesi ya da mısır gevreği değil."

"Biliyorum, ağaç çiftliğinin geleceği. Babasından kaçan bir çocuğun meselesi. Muhtemelen gün içinde çocuklarıyla on kelimeden fazla konuşmaya gerek duymayan güçlü, sessiz bir çiftçinin meselesi. Benim söylemek istediğim bu bütün ailelerde olur, farklı şekillerde."

"Neden her şey Noel zamanı daha da zorlaşıyor" diye sordu Catherine. Aynanın etrafında ona göz kırpan rengarenk ışıklara, capcanlı renklerle boyanmış Noel Baba'ya ve camları süsleyen Noel ağaçlarına baktı.

"Çünkü o zaman bahisler büyüyor" dedi Lizzie.

"Bahisler, üzerine para koyduğumuz bir oyunmuş gibi bahsediyorsun bundan."

"Tam olarak öyle yapıyoruz. Sevgi ve mutluluk üzerine bahse giriyoruz ve bizim için en önemli insanların üzerine. Her şeyi kavradığımızı sanıyoruz, ama bütün kalbimizle sevdiğimiz birisi bizi hayal kırıklığına uğrattığında bahsi kaybediyoruz. Bana ve Lucy'nin babasına baksana!"

Catherine arkadaşının elini sıkarak, dediklerini onaylar tarzda başını salladı. Lizzie bu çevrede yaşayan bir adama aşık olmuştu; Wall Caddesi'nde yaşayan banker: Richard Thorndike. Brian'dan etkilenerek yüreğini bir ticaret adamına açmıştı. Richard, On Dördüncü Cadde'de bulunan bir çatı katını yenilemiş ve birden çok yeteneğe sahip Lizzie de buranın dekorasyonunu yapmıştı. Ona delice bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutkuyla bağlanan Lizzie, her şeyini vermişti. Hamile kaldığında sevinçten havalara uçuyordu.

Richard o kadar memnun olmamıştı; çalıştığı şirketten Londra Bürosu'na tayinini istedi ve o zamandan beri de dönmedi.

"Ben bahsi gerçekten kaybettim" dedi Lizzie. "Resmen Atlantic City'ye gidip herşeyimi şanslı yediye yatırmıştım. Tabii karşılığında Lucy'yi kazandım."

"Öyleyse kazancın büyük."

"Evet, ama hâlâ aşkın beni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyorum. Sanki bu dünyada bir salağın rolünü üstlenmiştim."

Catherine başını pencereye doğru çevirdi. Kar durmuştu ve hızla dönen bulutların arasından mavi gökyüzüne baktı. Isı sıfır dereceye yakındı. Biraz eğilerek Christy'yi görmeye çalıştı. Tezgahının başında durmuş, sabırla işi için koşturuyordu. Hırsızlık sonucu kaybettiği parayı tekrar kazanmaya çalışıyordu.

"Brian öldüğünde böyle hissetmiştin değil mi? Ve her Noel onu görmeye çalışıp başaramadığında böyle hissediyorsun" diye bastırdı Lizzie.

Catherine Christy'nin söylediklerini hatırladı. "Belki de onu görmemem gerekiyor" diye mırıldandı. "Onu görürsem onunla beraber gitmek isteyeceğim."

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum" dedi Lizzie, şaşırmıştı.

"Ben de öyle sanıyordum." dedi Catherine, dışarıyı izlerken.

***

Danny gizli yerine çıkıp parkın çevresine bakındı.

Şu anda hava açıktı ama yeni bir fırtınanın yaklaştığını biliyordu. Havanın, moleküllerin çarpışmasından öte başka bir şey olmadığını düşündü. Birçok aile gibi! Mavi gökyüzü her zaman iyi bir deniz yolculuğu anlamına gelmediği gibi beyaz bulutlar da her zaman yağış anlamına gelmiyordu.

Penelope, Danny'nin bağladığı halatı çekti ve çan çalmaya baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ladı. Danny onu içeri almak için aşağıya indi ve beraberce dar sokakta ve taş merdivenlerde yürümeye başladılar.

"Bugünkü gazeteleri gördün mü?" diye sordu Penelope.

"Nasıl görmem?"

"Babam deliye döndü. Fena halde ceza aldım."

"Gerçekten mi?"

Kız başını salladı. "Şu anda evde olmam gerekiyor ama sana söylemeliydim. Eminim çoktan polisleri aramıştır. Danny, her an burada olabilirler. Yakalanmak istemiyorsan kaçmalısın."

Danny derin bir nefes aldı, kollarını kıza dolayıp ona doğru eğildi. "İstemezsem yakalayamazlar."

"Babam seni kovduracak. Farklı bir isimle işe başvurarak onu ve çevre koruma kurulunu aldattığını iddia ediyor."

"Onlara gerçek soyadımı söyledim."

"Evet ama senin adını Harry zannediyorlar."

Danny sırıttı, Catherine bunu duysa hoşuna giderdi.

"Tek sorun ismin değil. Onlara kaldığın yerin adresi diye Chelsea'de bir yeri göstermişsin. Babam Central Park idaresinde biliyorsun. Evden kaçtığını bilseydi sana asla iş vermezdi."

"Ama sen biliyordun" dedi Danny daha sıkı sarılarak.

"Biliyordum" diye gülümsedi Penelope. "Ben kapalı bir ortamda büyüdüm. Dramalara bayılırım. Senin de talihsiz ve uzun bir hikayen vardı."

Danny'nin gülüşü soldu. "Talihsizlik değil. Muhteşem bir çocukluğum vardı. Ve ailem harika insanlardır. Yalnızca... Birbirimize çarpan moleküller gibiyiz.

"Danny, insanlar bulut değildir. Ben de fen dersi gördüm. Ne sen ne de baban buluttan yapılmadı."

"Yalnızca 'talihsizlik' demen hoşuma gitmedi. Sanki... Bilmiyorum, sanki babam bana kötü davranmış gibi ya da buna benzer bir şey. Bana kötü davranmadı. Dünyada yapamayacağı tek şey budur" dedi Danny babasının dünkü acı çeken, korkunç, sızılı bakışlarını hatırlayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak, talihsizlik derken kötü muameleyi kastetmedim. Demek istedim ki... Sen anneni kaybettin. Çok soğuk bir yer olduğunu tahmin ettiğim kuzeyden geliyorsun. Çok miktarda çamur ve gübre anlamına gelen bir çiftlikte ve taksilerin bile olmadığı bir yerde büyüdün. İşte bu talihsizlik!"

"Evet, taksi yok" dedi Danny sarı saçlarını okşayıp, yaptığı şakaya gülerken. Danny, Penelope'nin parfümünü kokladı. Adını bilmiyordu, ama dizlerinin bağı çözülmüştü.

Birden yakınlardan siren sesleri gelmeye başladı. Danny irkilmişti. Penelope neler olduğuna bakmak için koştu. Danny de arkasından kulenin penceresine yanaştı. Park onlara siper olmuştu. Ağaçlar ve kırlardan bir korunak...

Danny ne Penelope'ye ne de babasına yeterince teşekkür edebilmişti. Geçen yılın büyük bölümünü bir çocuğun hayallerini süsleyecek bir işle geçirmişti. Belvedere Kalesi'ni temizlemişti. Çoğunlukla bu görev New York'ta okuyan öğrencilerden birine verilirdi, ama Danny'nin nitelikleri ve GED hazırlığında olması sayesinde işi almıştı.

İki haftada bir iki yüz dolar alıyordu yaptığı iş için. Karşılığında broşür kutusunu dolduruyor, oraya gelen insanların çöplerini temizliyor, yerleri süpürüp çöpleri boşaltıyordu.

Belvedere Kalesi on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Frederick Law Olmsted ve Calvert Vaux tarafından tasarlanmıştı. Kemerleri, küçük kuleleri, harika sergi alanı ve tepesinde bayrak duran uzun kulesiyle minyatür gotik bir kaleye benziyordu. Parktaki herhangi bir binadan -buna Penelope'nin evi ve Catherine'in kütüphanesi de dahildi- rahatça göründüğünü keşfetmişti Danny.

Kale Turtle Gölü'ne inen Vista Kayası'ndan itibaren yükseliyordu. Buranın terası içinde kuşseverlerin de bulunduğu birçok insanın dikkatini çekiyordu. Danny bütün bir yaz ve sonbahar mevsimi boyunca göç eden hayvanları izlemek için ekim ayı boyunca her gün gelen doğan izleyicilerinin yanında takılarak, bunun keyfini çıkarıyordu. Yanındakilerden dürbün ödünç alıp yukarı bakar ve dikkati-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni şahinlere, kerkenezlere, kırmızı kuyruklulara yönlendirirdi. Bunları izlerken, Danny'nin yüreğine bir sancı girer hangisinin Cape Breton'dan geldiğini merak ederdi.

Bu kuşlar kışın habercileriydi; yola koyuldularsa babası ve kız kardeşi de yakında gelecekti.

Kendini işine vererek bu fikirlerden uzaklaşmaya çalışmıştı. Gizli yerinden, Belvedere Kalesi'nin tepesindeki Vista Kayası'ndan parktaki bütün ağaçları gözlüyordu. Buradan Ramples, Taş Kemeri, Tupelo Çimenliği'ni izleyebiliyordu. Karanlık bulutların Hudson üzerinden gelişini görebiliyordu, doğu yakasından doğan altın rengi güneşi. Hava olaylarını herhangi bir meteorolog gibi gözlemleyebiliyordu. Belvedere Kalesi Danny'nin hazine adasıydı.

New York'ta yaşayan herkes sık sık "Central Park'taki sıcaklık" sözünü duymuştu; çünkü Birleşik Devletler Hava Tahmin Bürosu'nun burada, Belvedere Kalesi'nde karakolu vardı. 1869'da ilk bilgi toplamaya başladıklarında birisi sonuçları alır ve telgrafla Smithsonian'a gönderirdi. Danny aynı sistemin şimdi de geçerli olmasını istedi! Sıcaklığı, rüzgar hızını, yönünü, görüş açısını, hava basıncını, yağışı ve nemi okuyan kişi olmak için her şeyini verirdi.

Şimdilerde ölçümler elle değil elektronik cihazlarla yapılıyordu. Kalenin güney yakasındaki kuleye kurulmuş bilgisayar ölçümleri doğrudan Brookhaven'daki Birleşmiş Milletler Hava Tahmin Bürosu'na gönderiliyordu.

Danny eylül ayının sonunda Long Island Rail trenine binip oraya gitmişti. Büroya, Central Park'taki aletlerin gözlemlenmesi için ona iş vermelerini önermek istiyordu. Sonuçlarına kendi bilgilerini de ekleyecekti. Resepsiyonist formu verirken ona gülümsemişti.

Büronun personel departmanında Bay Grant Jones'la konuşmuştu. Bay Jones meteorologların artık görünmediğini genellikle otomatik hava istasyonu kullandıklarını söylemişti. Danny, Kanada ulusal parklarında kullandıkları gibi Central Park'ta yangın gözetleyicisi olmayı teklif etmişti; ama Bay Grant ona teşekkür etmiş ve bu işin alıcılarla ve bilgisayar monitörü FDNY ve park bekçileri tarafın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan yapıldığını söylemişti. Danny trenle Penn İstasyonu'na geri dönerek bilgisayarlar hakkında her şeyi öğrenmesi gerektiğini düşünmüştü.

Aniden sirenler daha yakından duyulmaya başladı. Danny kalenin penceresinden polis arabalarının parka girdiğini gördü. Yine de çok uzaktaydılar. Kalesinin varlığına minnettardı. Zaten "Belvedere" sözcüğü "güzel görüş" anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım" dedi Penelope. "Babam gerçekten de polisi aramış."

"Beni bulamayacaklar" dedi Danny. "Tek bildikleri burada çalıştığım. Merdivenleri çıkmayacaklardır."

"Çıkacaklar" dedi Penelope, sesi üzgündü. "Babam nerede uyuduğunu sordu. Söylemek istemedim ama..."

"Biliyorum, mecburdun" Danny'nin kalbi hızla çarpıyordu, ama kızı üzmek istemedi.

"Çoktan burada kaldığını anlamıştı, Danny. Yoksa..."

"Gitmem gerekiyor" dedi Danny. Sırt çantasını ve Catherine'in makinesiyle onun için çektiği fotoğrafları kaptı hemen. Tam o sırada, dosya yere düştü ve bir sürü fotoğraf yere yayıldı. Catherine'in ondan çekmesini istediği ve Bay Rheinbeck'in çok ilgi gösterdiği oymalı taş çanların fotoğraflarıydı bunlar. Danny bu çanların birkaç fotoğrafını daha çekmişti. Şimdi de bu fotoğrafları Catherine'e vermek istediği için bunları toplamakla zaman geçirdi.

"Git, haydi" dedi Penelope pencereden dışarı bakarak. "Yakalanacaksın."

"Asla" dedi Danny. Kızı kolundan yakalayıp bir daha görmeyecekmiş gibi öptü.

Kulenin en üstündeki gizli odadaydılar. Danny aylardır burada uyuyordu. Şimdi çok sessiz kalırsa polisi atlatacağını hissediyordu. Catherine'in projesinin amacı insanların yukarı bakmasaydı. Danny ve ailesi gibi kasaba insanları için yukarı bakmak doğal bir refleksti. Şehirlilerinse bunu yaptığını pek sanmıyordu. Her ihtimale karşı kalenin çatısına çıkan eski merdivene tırmandı.

1869'daki hava gözlemcisi de böyle yapardı herhalde. Çatıya çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Merdivenin basamakları karla kaplıydı ve kayıyorlardı. Tek yapması gereken kayalardaki çıkıntılara tutunup hareket etmemekti, tıpkı evlerindeyken yamaçlara tırmandığı gibi. Şu anda yaptığı şeyi geçen sonbahar dolunayın aydınlattığı bir gecede, iki bekçi bir şahini kovalarken onlara yakalanmamak için yapmıştı. Tabii, o zaman kar yoktu…

Birdenbire onu heyecanlandıran sesler ve polis telsizlerinin cızırtılarını duydu. Mümkün olduğunca merdivene sıkıca tutunarak bir ağaca tırmandığını hayal etti. Nova Scotia'da daldan dala atlardı. Herhangi bir kuşun ağaçlarda yaşaması gibi o da ağaçlarda geçirirdi yaşamını. Ağaçlara olan sevgisi ona babasından geçmişti.

Havaya olan merakını doğuran babasının ona aşıladığı ağaç sevgisini düşününce durdu. Babasının dünkü yüz ifadesini düşündü. Keder doluydu. Kendi rüyalarının babasını öldürdüğünü fark etti.

Daha sonra aşağıdan bir ses duydu. Aşağıya baktı. Sallanırken parkın döndüğünü hissetti. Bu kadar yüksek bir ağaç ya da tepeye tırmanmış mıydı, daha önce? Normalde korkusuz olan Danny'nin o anda yüreği sıkıştı. Böylesine soğuk bir günde parka gelen çok az kişi olurdu, fakat bir araya gelmiş ve onu işaret eden bir kalabalık gördü.

"Sakın atlama" diye bir ses duydu.

Kendini öldüreceğini mi sanmıştılar? Halbuki tam tersiydi. Onlara bağırmak istedi: "Hayatı sevin!"

Tam bu sırada dengesini kaybetti. Kardan kayarken tutunacak bir yer aradı. Levhaların sivri ucundan düşerken ellerini hareket ettiriyor, senderelere tutunmaya çalışıyordu. Ayakları boşluktaydı, ama parmak uçlarıyla çatıya tutturulmuş eski paslı bir desteği yakalayabilmişti. Bu, kayış hızını durdurmuştu.

Bacakları havada sallanırken Danny tutunmaya devam etti. Her şey yolundaydı, her şey çok güzel olacaktı… Sırt çantasını aşağıya attı ve birkaç dakika sonra yere düştüğünü gördü. Desteğe tutunurken omuzları ağrımıştı. Biraz bedenini yükseltmeye çalıştı. Bacaklarını çatıya atabilseydi tekrar tepeye tırmanabilecekti. Bunu başarmalıydı. O Harry Houdini'ydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat birazdan paslı destek çatırdamaya başladı ve kırıldı. Çatının başka bir desteğini yakalamaya çalışırken Danny bağırıyordu. Ama, kar çok kaygandı ve her şey bir anda olmuştu. Belvedere Kalesi'nin tepesinden düşüp yuvarlanırken Penelope'nin çığlıklarını duyuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Belvedere Kalesi'nden atlamak üzere olan bir çocukla ilgili 911'e 12 arama yapılmıştı. Başka bir ihtimali düşünemiyorlardı. Noel'den bir hafta önce, güpegündüz karlarla kaplı kalenin kulesinde ayakta durmaya çalışan bir çocuk için başka açıklama getirmek fazlasıyla hayal ürünü olurdu.

İhbar edilen bir kaçağı tutuklamak üzere daha önceden buraya gelmiş olan birkaç polis memuru çatı katındaki odaya doluştular. Taş çanlarının fotoğraflarından birini sıkıca kavramış, hıçkırıklarla ağlayan bir kız vardı burada.

Polis memurları Vista Kayası'nın karanlık yüzüne baktılar. Turtle Gölü donmuştu. Olay yerini gözden geçirdiler. Kendi aralarında bunu konuşmasalar bile çocuğun cesedini arıyorlardı.

"Ölmüş olmalı" dedi polislerden biri, Penelope'nin duyamayacağı bir sesle. "Kale çok yüksek."

"Şu tatil intiharlarından biri olmalı. Bu haftaki ikinci vaka."

"Yılın en zor zamanı."

"Ailesine bu haberi veren kişi ben olmadığım sürece."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç dakika sonra acil servis ekipleri geldi. Kalenin terasına koştular hemen. Çocuğun düşmüş olabileceği yerlere baktılar, korkuluk duvarının etrafında gezindiler. Buradaki kar yığınları oldukça derindi. Baktıkları yer, bir park alanının çıkmaz sokağıydı. Yolu temiz tutmak ve acil servis araçlarının yoldan geçebilmesi için kar temizleme araçları kar fazlalığını buraya yığıyordu. Yolardan toplanmış kar, kum, çamur ve çakıl taşlarının etkisiyle gri rengine dönüşmüştü.

"Hey!" diye bağırdı kalenin tepesinden bakan bir polis memuru. "Şurada kar yığınının tam ortasında büyük bir çukur var." Söylediği yeri işaret etti ve birkaç kurtarma görevlisi kar yığınını kazmaya başladı.

Polis memuru haklıydı. Derin kar yığınının hemen tepesinde insan vücuduna benzeyen bir şekilde büyük bir çentik açılmıştı. Kurtarma görevlilerinden bazıları hızla çalışırken içlerinden biri küreğe ihtiyaçları olduğunu bildirdi. Kar yığınını elleriyle kazmaya başlamışlardı. Ekipteki bir bayan Utah'ta çalışırken çığ durumunda yapılması gereken şeyleri öğrenmişti.

Kimse bunu dile getirmese de, yaptıkları operasyon kurtarma değildi. Bu yeniden hayata döndürme çalışmasıydı. En azından böyle olmalıydı. Her biri kulenin tepesine bakıyor ve hesaplamalar yapıyordu. Kar yığınının uzunluğu hesaba katıldığında bile, çocuk seksen fit yükseklikten düşmüş olmalıydı.

Her şeye rağmen, çocuğun hayatı buna bağlıymış gibi acil servis ekibi tüm gücüyle kazmaya devam ediyordu.

***

Olay yerine ilk gelen haber servisi bir televisyon ekibiydi. Kalede buldukları kız hâlâ şoktaydı ve hiçbir şey konuşmuyordu. Çocuğunsa bedeni henüz kar yığınının içinden çıkarılamamıştı ve kimliği adına da ele geçirilen hiçbir şey bulunamıyordu. Etrafta olup bitenleri izleyenler kaleyi göstererek tepede duran çocuğu nasıl gördüklerini anlatmak istiyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Atladı" dedi bir kadın gözyaşlarını yutkunurken. "Ama son anda fikrini değiştirmişe benziyordu. Tutunabileceği, ulaşabileceği bir şeyler arıyordu. Orada, köşede bir süre asılı kaldı. Çok... çok korkunçtu."

Kameralar olay yerini, şahitleri ve çocuğun kimliğini belirlemeye yardım edecek tek ipucu olan çanların fotoğraflarını gösterdiler. Polis memurları fotoğrafı kızdan zorla aldıklarını belirttiler. Genç kız fotoğrafı göğsüne bastırmış, hıçkırıklar içinde "Her zaman bir bulut olduğunu düşünürdü..." diye söyleniyordu.

Sylvester Rheinbeck ofisinde oturmuş her zaman yaptığı gibi NY1 haberlerini izliyordu. Her gün başka bir şehirdeki binaları gösteren gayrimenkul haberlerini severdi. Gösterilen binaların çoğu onundu ve bunları görünce hem gururlanır hem de zenginliğiyle övünürdü. Fakat bugün Central Park'ta ölen çocuğun yürekler acısı hikayesi ve Belvedere Kalesi'yle birlikte taş süslemelerinin siyah-beyaz fotoğrafını gösteren kameranın görüntüsüyle dikkati dağılmıştı.

Bunlar çan resimleriydi ve çok tanıdıktılar. Sylvester görüntülere dikkatle baktı. Evet bu resimleri birkaç gün önce babasının Catherine'le hazırladıkları proje hakkındaki gevezelikleri sırasında görmüştü. Sylvester sesi açtı ve televizyona yaklaştı.

"Bulut Çocuk, diye isim taktıkları genç hakkında polis birkaç bilgi buldu. Edinilen bilgiye göre, genç çocuk Belvedere Kalesi'nin müdavimlerindendi ve özellikle burada bulunan hava istasyonuna büyük ilgisi vardı. Bazıları meteoroloji eğitimi gören bir öğrenci olduğunu söylüyor. Başkaları ise..."

"Meteoroloji!" diye mırıldandı Sylvester, kameralar çan resimlerini göstermeye devam ederken. Bütün bu gördüklerinden bir sonuç çıkarmaya çalıştı. Babasının koridorun sonundaki odasına doğru yürüdü. Yaşlı adam orada değildi. Koskocaman oda boştu. Sylvester maun keresteden yapılmış masaya ve sandalyelere; babasının insancıl çalışmaları için almaya hak kazandığı gümüş tabak ve kupa gibi ödüllere, armağanlara ve pencerenin ötesinden görünen muhteşem manzaraya şöyle bir göz attı. Bu ofis gerçekten de binanın en iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

manzarasına sahipti. Sylvester buradan Central Park'ın tam ortasında, Belvedere Kalesi'nin tepesinde dalgalanan bayrağı görebiliyordu.

Özel asansörü kullanarak üst kattaki kütüphaneye çıktı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Tam tahmin ettiği gibi babası orada Catherine Tierney'le oturmuş resimlere ve kağıtlara bakıyordu. Sylvester dudaklarını büzüştürdü, biraz. Yapmak üzere olduğu şeyden pek de zevk almıyordu. Fakat babasının savurganlığını, ortak fonlardaki tedbirsizliğini de hiç onaylamıyordu. Ayrıca, kocasının ölümünden sonra akşam yemeği için onu davet ettiğinde Catherine'in onu reddediş tarzı Sylvester'ı çok incitmişti.

Doğruca içeri girdi ve duvar ünitesine gizlenmiş olan televizyona doğru yürüdü. Catherine bu televizyonu Rheinbeck Projeleriyle ilgili videoları izlemek için kullanırdı, fakat şimdi Sylvester NY1 Kanalını açmıştı. Sylvester baktığında babasının çok sinirli olduğunu fark etti. Catherine güzel görünüyordu, ama ruhsal çöküntüye uğramış gibiydi. Sanki aklını işe veremiyordu bugün.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babası.

"Geçen gün ortada bırakılan kitapları hatırlıyor musun?" diye sordu Sylvester doğrudan Catherine'e bakarak. "Bana sorduğun kitaplar baba."

"Şu hava kitapları mı?" dedi babası. "Evet, onları gördüğümde ümitlendiğimi hatırlıyorum. Belki de, taban faizlerinden başka şeylerle de ilgilendiğini düşünmüştüm."

Sylvester bu lafa cevap vermedi. Televizyonun sesini açıp muhabirin onun yerine konuşmasına izin verdi. Haberler Central Park hikayesine geri dönmüştü. Kameralar kaleyi, polisleri ve kar yığınlarının etrafında kümelenmiş acil servis ekiplerini gösteriyordu. Haberlerde genç bir çocuğun kaleden düştüğü anlatılıyordu ve etrafta dolaşan söylentilere göre genç çocuk kalenin hava istasyonunda uzun zamandır dolaşıyordu.

"Danny" diye sıçradı Catherine.

Sylvester kadının elleriyle ağzını kapatışını izledi. Asıl sürpriz ise babasının yerinden kalkıp kadını sakinleştirmek için ona sarıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masıydı. Kamera kalede bulunan fotoğrafı görüntüledi o an. Granit bir şeritte tepeden birbirine bağlanmış iki tane oymalı taş çanının siyah-beyaz fotoğrafı!

"Hayır, hayır ! Danny!" dedi Catherine defalarca. Sylvester, Catherine'in sesindeki acı karşısında ürkmüştü. Amacı bu şekilde üzüntü yaratmak değildi. Babasıyla göz göze gelmeye çalıştı; fakat Bay Rheinbeck önlerindeki masaya doğru uzanmış televizyonda gösterilen görüntünün aynısı olan foroğrafı almaya çalışıyordu.

Sylvester'ın babası Catherine'e bakarak başını salladı. Şefkatli bakışları ona gitmesini, yapması gereken şeyi yapmasını söylüyordu. Catherine baba ve oğlunu baş başa bırakarak apar topar çıktı.

"Neler olduğunu bilmiyorum" dedi Sylvester.

"Hava kitaplarıyla bu çan resimlerinin arasındaki bağlantıya işaret ederek, onu benim önümde mahçup etmek istedin. Biliyorum, Sylvester. Kütüphaneyi kullanması için bir çocuğun yukarı çıkmasına izin veriyordu."

"Biliyor muydun?"

"Elbette. Güvenlikteki Teddy bana çocuğun giriş çıkışları hakkında bilgi veriyordu."

"Peki Catherine ne dedi?"

"Ona bildiğimden hiç bahsetmedim."

"Ama neden?"

Babası gözlerini kıstı, gözlüklerini çıkardı ve bunları temizlemek için cebinden kahverengi yuvarlak bir keçe aldı. Sylvester'ın midesi sıkışmaya başlamıştı. Elli dört yaşındaydı ve babasının ömrü boyunca zor sorulardan kaçtığına şahit olmuştu. Cevap vermek istemediğinde babasının yaptığı tek şey buydu.

Sylvester yedi yaşındayken babasına beraber Adirondack kampına gitmek istediğini söylemişti, örneğin. Çok meşgul olduğunu söylemek yerine gözlüklerini temizlemişti. Şirketin Yanki sezonu biletleri varken Sylvester babasından bir kerecik de olsa onu bir hisse ortağı olarak kabul etmesini istemişti ve babası büyütecini parlatmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve şimdi yine aynı yerdelerdi: Sylvester bir soru sormuştu ve babası yuvarlak bir keçeyle oyalanarak ona cevap vermeyi reddetmişti.

"Bu kurallara aykırı" dedi Sylvester ısrarla. "Sigorta yönetmeliğimiz var. Ve Catherine de bizim bir çalışanımız. İçeri insan alacak kadar özgürse kitap, para ya da şirket sırlarını yürütmediğini nereden bileceğiz? Bu ciltlerden bazıları bir servet değerinde."

"Biliyorum çoğu büyük babamdan, senin dedenin babasından kalma. Hatırlıyor musun?"

"Yani biliyordun."

"Tek bildiğim evlat" dedi boğazını temizleyip. Bay Rheinbeck konuşamıyordu. Sylvester babasının yuvarlak keçeye tekrar uzandığını gördü, fakat bunun daha iyi olacağını düşündü. Buğulu mavi gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Baba..." diye söze başladı Sylvester. Çok şaşkındı.

Yaşlı adam elini Sylvester'ın omzuna attı. Akşam olmak üzereydi. Güneşin son ışıkları parkta uzun gölgeler bırakarak kuzeybatıya bakan pencereden içeri süzülüyordu. "Bütün bildiğim, görünüşe bakılırsa çok genç bir adamın öldüğü. Ve, bir şekilde bu genç Catherine Tierney için çok önemliydi. Bildiğim şey bu, Sylvester."

"Evet ama."

"Tek söyleyeceğim Sylvester, ben asıl seni düşünüyorum."

"Beni mi?"

"Sylvester, eğer aynı şey senin başına gelseydi yıkılırdım. Bu kelimelerin ötesinde bir şey. Sadece o çocuğu ve ailesini düşünmeye çalış olur mu? Eğer Catherine'in dostuysa bizim de dostumuzdur."

Sylvester resimdeki çanlara baktı ve başını utançla eğdi.

Catherine Rheinbeck binasının lobisine indiğinde Noel korosu "Adetse Fideles" ilahisini söylüyordu. Noel alışverişine çıkmış insanlarla dolu kaldırıma ulaşınca durdu. Park'a koşmayı, Belvedere Kalesi'ne bir an önce gitmeyi arzuladı. Danny'yi çıkardıklarında orada bulunmak istiyordu. Metroya yöneldi ama bu çok zaman alırdı. Kolunu kaldırıp "Taksi!" diye bağırdı. Sarı taksi Beşinci Cadde'nin kenarındaki bir durakta fren yaparak durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dokuzuncu Cadde ve Yirmi İkinci Sokak" dedi. Christy'nin tezgahının adresini vermişti.

Taksi yola koyuldu. Yoğun trafiğin arasından sıyrılmaya çalışıyorlardı. Catherine'in kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, bayılacağını sandı bir an. Taksi şoförü ona ikinci bir kez bakmamıştı bile. Hem neden bakacaktı ki? Aceleyle bir yere ulaşmaya çalışan sıradan bir müşteriydi. Bunun onun için ölüm kalım meselesi olduğunu bilemezdi.

Ne demeliydi? Christy'yi geçen gece evinden ayrıldığından beri görmemişti. Şimdi bile onunla konuşacağından emin değildi. Ama bilmesi gerekiyordu. Belki de yanılıyordu, belki de parktaki çocuk Danny değildi. Ama Catherine içinde bir yerde bu inkarların saçma olduğunu biliyordu. Christy bunu duyduğunda o da ölebilirdi.

Taksi hedefine ulaştığında Caherine Christy'nin orada olmadığını gördü. Ağaç tezgahı oradaydı ama ışıkları yanmıyordu ve Christy de ortalıkta yoktu. Birisi ona olayı anlatmış olmalıydı. Şöför yolun kenarına yanaştı ve taksimetreyi kapattı.

"Hayır, sürmeye devam edin."

"Nereye?" dedi şöför.

Kendi ev adresini söylemek istedi bir an ama onun yerine "St. Lucy Kilisesi" dedi. "Köşede."

"Orayı biliyorum" dedi şoför." Onuncu Cadde'de."

Taksici diğer köşeye geçti. Catherine arabadan inmeden önce bir süreliğine tereddüt etti. Kalbi hızla çarpıyordu. Kafasını kaldırıp daha önce bir kez daha burada yakardığı yuvarlak çan kulesiyle duran, duvarları kum taşından yapılmış gül kırmızısı binaya baktı. "Siz iyi misiniz bayan?" diye sordu.

Catherine cevap vermedi, araba durunca adama parasını verip çıktı.

***

Lizzie ve Lucy kilisenin arkasında diz çökmüşlerdi. Kirli camlardan içeri süzülen mavi aralık güneşinin ışıkları dışında kilise ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ranlıktı. Üst katta, orgla Noel ilahileri çalan birisinden başka kimse yoktu burada. Öğleden sonra yapılan dualardan arta kalan tütsüler havayı kaplamıştı. Tütsü ve mür, Magi'nin* armağanlarındandı. Sunakta İsa'nın doğuş tasviri yer alıyordu. Kızına doğru bakan Lizzie kızının doğrudan Bebek İsa'ya, çocuk çocuğa dua ettiğini düşündü. Parktaki çocuğun haberlerini duyar duymaz Lizzie, kızını evden almıştı. Danny hakkındaki haberleri başkasından duymasını istemiyordu.

Lucy tütsü kokusundan dolayı öksürdü. Gözleri sulanmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Lizzie.

"Harry iyileşecek mi, anneciğim?" diye sordu Lucy annesine bakarak.

Ah, bu soru çok zordu. Lizzie başını öne eğerek zaman kazanmaya çalıştı. Lucy üç yaşındayken, Brian amcasının hastalığı ve ölümüyle başa çıkmaya çalışmıştı. Lizzie cenneti, sonsuz mutluluğu ve melek korolarını konu edinen bir repertuvar kurmuştu. Lucy çok meraklı bir çocuktu ve uykusuz geçirdikleri gecelerde annesini cennetin nerede olduğuna dair sorguya çekerdi. Nerede olduğunu ona haritada gösterebilir miydi? Ve sonsuz mutluluk neydi? Parka gitmekten ya da State Adası Feribotu'na binmekten nasıl daha iyi olabilirdi? Ve melekler korosu! Tamam, bu güzeldi ama Brian Amca'nın koruyucu meleğine ne olmuştu? Brian Amca hastalandığında o neredeydi? Görevini yerine getirmeyen koruyucu meleğin faydası neydi?

"Anneciğim?" diye fısıldadı Lucy.

Fakat bu sefer Lizzie'nin getirebileceği hiçbir açıklama yoktu. Tütsüler kilisenin havasını ağırlaştırmıştı. Lucy'nin yanına çömeldiğinde başını birbirine kenetlenmiş ellerine bastırdı ve gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti. Danny çok gençti. Hem Lucy'nin hem Lizzie'nin içindeki hayalperesti uyandırmıştı. Parıldayan gözleri, düşlerinin sınır tanımazlığı... Parktaki o yüksek çatının üzerinde gökyüzüne dokunmaya çalıştığını görebiliyordu.

Lizzie, Catherine'i düşündü. Bu garip New York şehrinin muci-

* Yeni doğmuş İsa'yı ziyarete gelip, armağanlar getiren üç bilge kişi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zesiyle Danny onu hayata döndürmüştü. Catherine inancını yitirmişti. Bu o kadar kolaydı. Brian'ı kaybetmek yüreğini incitmişti. Catherine kendi içine kapanmış, her şeye inanmayı, iyiliğe inanmayı bırakmıştı. Ve daha sonra Danny çıkagelmişti... Ve bu sene Christy ve Bridget. Lizzie en iyi arkadaşının Byrne ailesine yüreğini açtığını görmüştü. Onları bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Ah Danny!" diye hıçkırdı Lizzie.

Lucy annesinin elini tuttu. Uzun süre bu şekilde oturarak her zaman kaçmayı beceren bu çocuk için dua ettiler.

"Brian Amca ona dikkat ediyor, değil mi?" diye sordu Lucy epeyce bir zaman sonra.

Lizzie başını salladı. Çok sevdiği kızına baktı ve başını arkasına çevirdiğini gördü.

"Anne" diye fısıldadı Lucy annesinin kolunu çekerek.

Gelen Catherine'di.

Catherine'in tütsü dumanından sıyrılarak kilisenin arkasına gidişini izlediler. Daha önce sanki buraya hiç gelmemiş gibi etrafına bakınıyordu. Her an dışarıya çıkacakmış gibi görünüyordu, fakat birkaç adım daha attı. Bir şeyler onu kırmızı mumların parıldadığı sıraya, sağa sürüklüyordu. Catherine'in oraya gidip bir mum yaktıktan sonra küçük sunakta eğilişini izledi, Lizzie.

Lizzie çok duygulanmıştı. Hiçbir zaman sevgiyi kolayca bulmamamıştı. Lucy'nin babası şüphesiz ki onu çok üzmüştü. Ama, Catherine her zaman yanındaydı. Bu kilisede çok şey yaşamıştılar. Burada vaftiz olmuşlar ve ilk ayinlerini beraberce yapmıştılar. Catherine, Lizzie'nin şapka sevgisinin burada şekillendiğini söyleyerek şaka yapardı. Ayindeki peçelerin hiçbirisini sevmemişti. Bu yüzden, harçlıklarıyla kumaş satılan bölgeden aldığı süs pullarını ve beyaz tülü kullanarak kendi peçesini tasarlamıştı.

Catherine tahmininde haklıydı.

Kızlar bu kiliseye üye olmuşlar ve Catherine burada evlenmişti. Lizzie arkadaşının nedimesi olmuştu. İşte, şuradaki holde yürümüşler ve en iyi arkadaşını, ömrünün sonuna kadar seveceğine dair ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

min ettiği tek erkeğe, Brian'a teslim etmişti. Ve daha sonra, Brian'ın cenaze töreninde Catherine Lizzie'ye tüm aşkın Brian'la beraber öldüğüne ve buraya bir daha asla adım atmayacağına dair yemin etmişti. Lizzie, Catherine'in bir gün bu dediklerinin doğru olmadığını anlaması için kendi kendine dua etmişti. Aşk ölmemişti ve hiçbir zaman da ölmezdi.

Şu anda Catherine'e bakarken, Lizzie başının sızladığını hissetti.

Her nasıl olursa olsun, Lizzie dualarının karşılık bulduğunu biliyordu. Catherine sunakta Aziz Lucy'nin önünde diz çökmüştü. Huşu içinde başını eğmişti. Lizzie gözlerini kapattı. Ağaç satan adamı, oğlunu ve kızını gördü. New York'a gelmiş ve Catherine'in onlara en çok ihtiyacı olduğunda onu bulmuşlardı. "Danny'nin ölmesine izin verme," diye dua etti. "Onu kurtar ve ailesinin tekrar bir araya gelmesine izin verme" Yukarıdaki orgta şükran ilahisi çalınıyordu.

Lizzie Brian'a seslenmeye başladı.

"Ona yardım et" diye fısıldadı Lizzie. "Ona şimdi yardım et." Catherine küçük kırmızı mumların önünde diz çökerken o ve kızı hayretler içinde onu izliyordu. Daha sonra elele tutuşarak sunağı geçip dışarıya çıktılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12

Christy Rip'ten haberi aldığında hemen polis arabasına atlamıştı. Bir an önce şehir merkezine gitmeliydiler. Sirenleri açmış Sekizinci Cadde'deki tatil trafiği içinde zikzaklar çizerek ilerliyorlardı. Christy biri elini boğazından içeri sokup içini dışına çevirmiş gibi hissediyordu. Rip sürekli konuşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Christy bazı kelimeler duymuştu ama anlam verememişti. Bir çocuk parktaki kaleye saklanmış, sonra da çatıya çıkıp atlamıştı.

"Danny kendini atmazdı" dedi Christy.

"Köşeye sıkışmıştı" dedi Rip'in ortağı. "Saklandığı yer bulunmuştu. Polis ona yaklaştığında paniğe kapılmış olmalı. Özellikle de parayı gerçekten o çaldıysa."

"Hey!" diye çıkıştı Rip, ortağını susturmak için.

Christy konuşmaları duymuyordu bile. Danny parayı aldıysa bile, babasının parayı zaten çocukları için kazandığını bilmeliydi. Bridget'i düşündü. Onu evde yapayalnız bırakmıştı, tek kelime etmeden. Kızına bir şey olmazdı. İyi olmalıydı. Şu anda aklında sadece Danny vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte park" dedi Rip'in ortağı Columbus kavşağına geldiklerinde. Rip daha hızlı sürdü. İtfaiyeyi, ambulansı ve öteki polis arabalarını gördüler. Christy'nin gözleri yaşardı. Cape Breton'da bu kadar çok sağlık aracı yoktu. Hepsi Danny için gelmişti, şüphesiz ki, bütün bu insanlar pahalı ve yüksek performanslı donanımlarıyla genç bir çocuğun hayatını kurtarabilirdi.

Christy'nin boğazı yanıyordu. Bir sürü insan yardım etmeye çalışıyordu. Christy yüzlerine baktı. Hepsinin gözleri ciddi bakıyordu ve hiçbir şey konuşmuyorlardı. Yapmaya çalıştıkları tek şey yardım etmekti. Genç bir çocuk! Evinden kaçmış ve babasının parasını çalmakla suçlanan genç bir çocuk! Christy'den başka kimse için hiçbir önemi yoktu. Danny babasının ve kız kardeşinin güneşi, ayı ve yıldızıydı.

Ve belki Catherine için de önemliydi. Bu fikir aklından hızla geçti. Bunu unutmuştu. Catherine son bir senedir oğluna yardım ediyordu. O telaş içinde bu düşünceler geldikleri gibi tekrar hızla yok olmuşlardı.

Parka giden yol acil servis personelleri tarafından kapatılmıştı. Rip daha fazla ilerleyemedi. Sireni yakıp kalabalığı dağıtmaya çalıştı, Christy bekleyememişti. Arka kapıyı açıp aşağı indi çabucak. Rip arkasından bağırdı "Christy bekle, oraya gitme."

Christy duymadı bile. Kalabalığı yararak koşuyordu. Çalışmaların sağ tarafta daha yoğun olduğunu gördü ve bu yana doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasından geçerken dallar yüzünü çizdi. Kar yığınlarının arasından geçerken ceketi kara çalılıklara takılıp yırtılmıştı. Mavi ve kırmızı ışıklar bir yanıp bir sönerken karı da bu renklere boyuyordu. O kadar kalabalık olmasına rağmen garip bir sessizlik vardı. Kimse konuşmuyordu. Konuşmayacaklardı da… Çocuğun cesedini arıyorlardı.

Christy'nin kalbi hızla atıyordu. Danny'ye ulaşmak, ona bir kez daha dokunmak istiyordu. Çam ve ıslak ağaç gövdelerinin kokusunu duydu. Burası kendi kasabaları gibiydi. Kar o kadar yoğundu ki botlarının tepesine kadar ulaşıyordu. Burasının New York'un göbeği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu kim tahmin edebilirdi? Doğayı keşfetmek oğlunun işiydi.

Her şeyin en iyisini bulmak oğlunun işiydi. Danny bu parkı bulmuştu: geniş açık alanlar, şehir ormanı, ağaç tepelerinden bağıran baykuşlar... Danny ailesinden uzak geçirdiği bu senede ihtiyacı olan şeyleri bulmuştu. Catherine, oğlunun şimdiye kadar gelmesine yardım etmişti.

Christy'nin göğsü sıkışıyordu. Karların arasından yoluna devam etti. Daire biçiminde önünde uzanan yüksek kaleyi gördü. İlk yardım çalışanları burada toplanmıştı. Kale, hemen gölün yanında bulunan büyük bir yamaca kurulmuştu. Dalgıçlar nehir yatağında durmuş gölde arama yapan arkadaşları için emir bekliyorlardı. Polis burayı çevrelemişti. Christy sarı şeridi ve polis dizisini gördü, ama durmadı. Tereddüt etmeden yanlarından geçti.

Bir polis memuru elini omzuna koydu. Christy polisin elini ormandaki bir sivrisineği savururmuş gibi savurdu. Yığılmış olan kar yığınını gördü. Çalışanlar kazma kürekle kazıyorlardı. Christy güçlükle kayaya gitti. Sonra da insanları kenara itip kar yığınına tırmandı. İki polis arkasından gidip onu çekmeye çalıştılar; fakat Christy kuvvetle onlardan sıyrıldı.

Rip bağırıyordu. Christy sesi tanımıştı, ama şu anda hiçbir şeyi duyacak durumda değildi. Kar yığınının tepesine koşup aşağıya baktı. Bir çukur açılmıştı, fakat kenarları içeriye doğru çökmüş ve içinde her kim varsa üzerini örtmüştü. Kan izleri kana bulaşmıştı.

Danny'nin kanı.

Orada çalışanlar Christy'ye uzaklaşması için bağırıyorlardı ama onlar bağırdıkça Christy daha sakinleşiyordu.

Christy Byrne oğlunun bedenini bulmak için kazmaya başladığında bir orman kadar sessizdi. Ağaçlarını ve çocuklarını yetiştirdiği soğuk kuzey körfezlerine bakan ve şafak sökerken parıldayan yamaçlar kadar sessizdi. Bunların hepsi kadar sessiz.

Christy kazmaya devam etti.

***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kilise soğuktu.

St. Lucy zengin bir kilise değildi ve papaz paradan tasarruf etmeye çalışarak ayin günleri dışında kaloriferleri açmazdı. Kilise tütsü dumanıyla kaplanmıştı. Catherine öksürdü. Mumların önünde diz çöktü. Yüzü ve birbirine kenetlenmiş elleri biraz ısınmıştı, ama hâlâ titriyordu.

Bu duygu çok garipti. Bir zamanlar ona çok şey ifade eden bu yere tekrar gelmek... Bir zamanlar buranın havası umutla, mucizelerin her gün gerçekleştiğine dair inançla doluydu. Catherine mutlu bir hayat sürüyordu. Onu seven anne babası, kardeşi gibi sevdiği en iyi arkadaşı ve gerçek bir aşkı vardı: Brian.

Evlilikleri süresince, Brian onun St. Lucy Kilisesi'nde çalışmasını sağlamıştı. Zamanının büyük bir bölümünü aç ve yoksullar için harcıyordu. Bu kilisede Brian'la birlikte diz çökerdi. Aşklarının insanların hayatını değiştirecek, onlara yardım edecek kadar büyük olduğunu biliyordu. Gül rengindeki cam renkli ışıklarla dans ederdi. Tütsülerin kokusundan büyük bir zevk alırdı. Catherine bütün inancı ve sevgisiyle burada yaşadığını hissederdi.

Şimdi kilise yalnızca bir binaydı. Soğuk bir bina.

Catherine etrafına bakındı: dört duvar, parlak renkli kirlenmiş camlar, mermer sunağın üzerindeki beyaz kumru... Mumlar ve Aziz Lucy'nin heykeli... Tütsü kokusu mumların dumanına karışmıştı. Puslu kiliseye baktı. Catherine buraya gelerek neden zaman harcamıştı. Sevdiği birisi daha ölmüştü: Danny.

"Neden?" diye fısıldadı Catherine.

Sadece sessizlik duyuluyordu. Ne umuyordu ki?

"Ona yardım etmeye çalıştım. Sadece senin isteğini yerine getirmeye çalışıyordum. Hep çok şeyimiz olduğunu söylerdin... Birazını geri vermeliyiz derdin."

Org çalan adam çalışmasını bitirmiş ve Catherine'in arkasından geçerek çekip gitmişti. Kilisenin kapısı açılıp kapanırken müthiş bir soğuk hissetti. Tütsülerin kokusu çok kuvvetliydi. Catherine bu kokuyu daha önce hiç böylesine hissetmemişti. Magi'nin armağanı di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye düşündü. Küçükken o ve Lizzie İncil'de geçen şu hikayeyi severlerdi: "Ve içeri girdiklerinde çocuğu annesi Meryem'le birlikte buldular. Yere eğilerek onu sevdiler ve hazinelerini açtılar. Ona hediye getirmişlerdi: altın, tütsü ve mür."

Bebek için, ailesi için tütsü...

Mum alevleri titriyordu. Gözlerini kırpıştırarak parıldayan adak mumlarına baktı. Hediyeleri düşündü... Danny için; Noel için, yardım için hazırlanan hediyeleri... Bir ailenin hediyesini... Elini çantasına sokarak cüzdanını aldı. İşte oradaydı: Brian'ın fotoğrafı karşısındaydı... Fotoğrafı Aziz Lucy'nin heykeline dayayarak ona baktı. Duman nedeniyle gözlerini kırpıştırdı. Gözleri çok yanıyordu.

"Çok yalnızdı" dedi kendi kendine. "On yedi yaşındaydı ve büyük şehirde yapayalnızdı. Asla yardım istemedi; yaptıklarımız için onu neredeyse zorlamıştık. Sadece iki ay önce on yedisine girmişti. Ailesi onu çok sevdi, çok özledi. Ona güle güle diyemediler. En azından ben sana güle güle diyebildim."

Catherine tekrar bir esinti hissetti, bu sefer kuvvetliydi. Saçları gözündeki yaşları silerek yüzünden sıyrıldı. "Beni bırakmayacağına söz vermiştin. Seni her Noel'de bekledim. Seni evimizde, tavan arasında bekledim... Brian..."

'Yanlış yerde bekliyordun.'

Catherine etrafına bakındı. Bu sözleri Brian'ın kendisi söylemiş gibiydi. Evet, evet! Bu onun sesiydi. Ayağa kalkıp sunağa doğru gitti. Buradaki duman çok yoğundu. Magi'nin armağanı, tütsülerin dumanından bir şey göremiyordu. İncil'deki mezmur tekrar aklına geldi: "Sana yalvarıyorum! Tanrım; beni duy. Sana yalvardığımda sesimi duy. Huzurundaki tütsü gibi dualarımın sana ulaşmasına izin ver, akşam ayininde sana yükselen ellerimi boş çevirme."

"Lütfen, lütfen" diye dua etti Catherine.

Tütsü, zincirle sunağın yanındaki İsa'nın doğuş tasvirinin üzerine bağlanmış bronz bir tütsü kabında duruyordu. Kocası orada duruyordu. Dumanların ardında parıldayıp ona elini uzatıyordu. Catherine şok olmuştu. Yerinden kımıldamıyordu. Kocası ona sonsuz,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölümsüz bir sevgiyle gülümsedi. Sıcacık yeşil gözlerinde bir sevgi derinliği vardı ki Catherine şüphelerinden dolayı kendinden utandı.

"Brian" diye fısıldadı. "Aman tanrım, bu sensin" dedi ona uzanmaya çalışırken. Yanaklarına dokunmak istiyordu. Ama birden durakladı. Gerçekten orada mıydı? Bu bir rüya mıydı? Gözlerini kırpıştırıp dumanın içine doğru tekrar baktı.

"Bana bu gece yardım et" diye yalvardı kadın. "Danny büyük tehlike içinde, Lütfen Noel aşkına, bana yardım edeceğine söz vermiştin. Bu gece gel Brian, sana ihtiyacımız var."

İsa'nın doğuş tasvirinin yanında duran göz kamaştırıcı bir parlaklık gördü. Onun gözleri, onun gülüşü... Kilisedeki puslu hava onu şüpheye düşürmüştü. Brian orada olsa bile parıldıyor gibi görünüyordu. Sanki sisten yapılmıştı. "Bu sensin, sen olmalısın." dedi kadın. "Çünkü yardımına ihtiyacım var. Bu gece, Brian. Diğer insanların ihtiyaçlarını görmeyi öğrettin bana. Çok acı çeken bir çocuk ve onun ailesi var... Brian, ne yapabilirim?"

'Sana söyleyemem sadece gösterebilirim.'

"Lütfen gitme" diye ağladı kadın.

Daha sonra birisi eline dokundu. Bedeninin titrediğini hissetti. Kemikleri birbirine vuruyordu, adeta. Bunu şiddetle hissetse de canı acımıyordu. Titreme durduğunda kendine baktı. Bir gölge gibiydi, Brian gibiydi. Buhar olmuştu sanki. Ve daha sonra, hemen eski haline geri dönmüştü. Tütsü dumanı ona oyun oynuyordu. Ama bir anda hiç şüphe etmeden Brian'ın onunla birlikte olduğuna inandı.

Sarsıldığını hissetti, ama korkmamıştı. Sevgisi dalga dalga ruhuna yayılıyordu. İçeri giren soğuk hava sisi dağıttı. Duman kaybolduğunda, rüzgar arka kapıdan akşam karanlığına karıştı. Rüzgar Onuncu Cadde'ye doğru esiyordu. Catherine onu takip etmeye başladı.

"Fazla vaktimiz yok" dedi kadın." Danny'nin bize ihtiyacı var."

Fakat rüzgar söylediklerine aldırmamıştı. Daha şiddetli, daha hızlı eserek basacağı yerlerdeki karı savurup uçuruyordu.

Yirminci Sokakta'ta Catherine'in bir anda başı döndü. Komşusunun bahçesinden kaldırıma uzanan bir ağacı kavradı. Kalbi hızla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atıyordu ve Brian'ı takip ettiğini biliyordu. Ruhu bu gece buradaydı ve ona gitmesi gereken yeri gösteriyordu.

Her Noel'de olduğu gibi sokağı sis altındaydı. Catherine sisin arasından bakışlarını havaya doğrulttu. Gökyüzündeki ruhları görebiliyordu. Bir el beline dolandı ve onu kendi evinin merdivenlerine sürükledi. Nefesi kesilmişti. Tekrar nefes almaya cesaret edip etrafına bakındığında kanat parıltıları gördü. Muhteşem beyaz kanatlar... Tıpkı bir melek gibi...

Elleri titreyerek evinin kapısını açtı, içeri dolan rüzgar mektupları ve gazeteyi savurmuştu. Rüzgar tavan arasına doğru esmişti, Catherine onu takip etti. Ayrıldıklarından beri kocasının özlediği şeyler, ona söylemek istediği sözler beynine doluşuyordu.

"Üç yıldır seni burada bekliyorum" dedi kadın odaya koşarken. Burası soğuktu. Kaloriferleri kapatmıştı daha önce. Konuşurken ağzından buharlar çıkıyordu. Kocası burada değildi. Sadece hayal görüyordu... Ama birden kocasının boy aynasından yansıyan görüntüsünü seçebildi. Alev alevdi. Catherine nefesini tutarak daha yakınına yürüdü. Kocasının aynada parıldayan yansımasını gördü. "Brian, lütfen konuş benimle... Buraya gelemiyordun... Buranın yanlış yer olduğunu söylemiştin bana."

'Seni buraya geri getirdim çünkü burası birbirimizi sevdiğimiz yerdi.'

"Evet burasıydı" dedi kadın kocasının camdaki yansımasına dokunmaya çalışarak. "Burada yaşamayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun, beni bu eve sen getirmiştin. Burayı birbirimize olan sevgimizle doldurmuştuk." Catherine çerçevelerdeki resimleri işaret etti: evlilikleri, Paris'te geçirdikleri balayı, Lucy'nin vaftiz töreni, müze şölenleri, aşevinde giyindikleri önlüklü halleri, Noel ağacı süslerken çekindikleri fotoğraflar...

"Ve bu Noel dönemine kadar son üç yıldır burayı kederinle doldurdun."

Catherine'in kalp atışları daha da hızlanmıştı. Yüzüne dokunmaya çalıştı. Aynadaki yansıması parmaklarının altında yanıp sönüyordu. Yüzünü daha iyi görebilmek için geriye çekildi. "Seni çok özledim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine yanağından akan gözyaşlarını hissediyordu. Aynaya bakarken sis tekrar yoğunlaşmaya başlamıştı. Müthiş derecede bir huzur ve güven hissediyordu. Sakinleşmeye başlamıştı. Danny'ye yardım etmek istiyordu ama önce kocasıyla vedalaşmalıydı.

Alacalı aynaya doğru yaklaştı. Parmakları dokundukça yıldızlar parıldıyordu. Yüzünü soğuk cama yaslayarak gözlerini kapattı.

"Buna hazırlanmak için üç seneye ihtiyacımız vardı." diye fısıldadı kadın. "Sebebi buydu değil mi? Bu gece veda vakti geldi. Böylece ben hayata devam edebilirim. Ve sen de... Ölüme. Seni seviyorum Brian."

"Seni her zaman sevdim Catherine, aşk asla ölmez."

Ses gerçekti. Catherine kocasının teninin sıcaklığını, kollarının gücünü hissetti. Bedeni sallanıyordu. Hâlâ aynı anı mı yaşıyordu? Yoksa her şey yitip gitmiş miydi? Son bir saattir yaşadıkları gerçek miydi? Beklemeye devam ederek ağladı. Gitmesine izin vermeseydi, bu sefer sonsuza kadar bekleseydi... Kalplerinin birlikte attığını düşündü ve yüreği rahatladı. Odayı kanat çırpınışlarıyla doldurarak bedeninden sanki güvercinler uçmuştu...

"Brian" dedi kadın. "Danny'ye yardım etmenin bir yolunu göster..."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Gözlerini kapattı. Zihninde her şeyi görebiliyordu. Brian elini uzattı ve Catherine de tuttu. Kocası kanatlarını açtı ama Catherine korkmamıştı. İmgeleri görebiliyordu. Küçük odanın camından çıkarak karanlık fundalığın üzerinden uçtular. Daha önce bir çiftlik olan bu yerde Clement Clarke Moore Noel şiirini yazmıştı. Christy'nin terk edilmiş ağaç tezgahının üzerinden geçerek Chelsea'dan, caddelerin ve binaların üzerinden, New York Binasının parıldayan kırmızı yeşil ışıklarının arasından uçup Central Park'a ulaştılar. Gözlerini açtığında hâlâ odadaydı.

Brian gitmişti. Catherine hemen aşağı koşup paltosunu kaptı ve koşarak dışarıya çıktı. Karların arasından koşarken ayağı kaydı bir an. Gözleri sağa sola telaşla bakınıyordu. Bu meleklerin ve hayaletlerin gecesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir taksi durdurdu, şehir merkezine, parka gidiyordu. Kalenin yakınlarına geldiğinde yüreği ağzına geldi, bütün acil yardım araçlarıyla beraber morgdan bir araba da gelmişti. Oteller tatil ışıklarıyla parıldıyordu ve at arabalarından çan sesleri geliyordu. "Brian" dedi taksinin arka koltuğunda kendi kendine.

"Sakın Noel zamanının seni üzmesine izin verme" dedi şoför ona aynadan bakarak.

"Sen de kimsin?" dedi Catherine. Aynadan Brian'ın gözlerini görmüştü.

Polis ve acil servis araçlarının arasından hiçbir engele takılmadan Turtle Gölü'nü çevreleyen koruya doğru ilerlerken taksi şoförü güldü. "Bir mucizeyi gördüğünde anlamaz mısın?"

"Sen." dedi kadın şöförün omuzuna dokunarak.

"Git bul onları" dedi Brian. Sonra eline dokundu. Catherine tüm bedeninin titrediğini hissetti. "Sakın unutma..."

"Neyi unutmayacağım?"

"Yukarı bakmayı" dedi adam. Ani bir uçuş ve beyaz tüylerin dağılışı eşliğinde Brian gitmişti.

Catherine taksiden inip gökyüzüne baktı. Bütün gördüğü yıldızları kaplayan ve hızla ilerleyen bulutlardı. Çok karanlıktı ve dondurucu bir soğuk vardı. Ağaç dallarından buz saçakları sarkıyordu ve kar yine serpiştirmeye başlamıştı. Catherine kaleye doğru döndü.

Televizyonda gördüğü kar yığını oldukça azalmıştı. Vista Kayası'nın tepesinden aşağıya kadar kazmışlardı. Önce yirmi fit yüksekliğinde olan derinlik şimdi bunun çeyreği kadardı. Oraya doğru koştu. Çalışanları küreklerine eğilmiş gösterdikleri çabadan terlemişlerdi. Ekip kar yığınına bakıyordu, bir adamsa kazmaya devam ediyordu.

"Christy!" diye bağırdı kadın.

"Onu rahat bırak" dedi polislerden biri. "O çocuğun babası, aklını kaçırmış."

Catherine polisin yanından kaçıp kar yığınına tırmanmaya başladı. Christy elleriyle kazıyordu. Mavi gözleri hem kuvvetli hem de yorgun görünüyordu. Catherine'i görünce gözleri doldu ve kirli yü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zünden yaşlar süzülmeye başladı.

"Dur Christy" dedi kadın.

"Olmaz" dedi ağlamaklı. "Danny'yi bulmadan bırakmam."

"Onu orada bulamazsın" dedi kadın, elini uzatarak. Eli öylece duruyordu. Christy'nin tek yapması gereken şey onu tutmaktı. Catherine'nin ellerine, parmaklarına baktı. Sanki umudun anlamını unutmuş gibi yüzünde bir yenilmişlik ifadesi vardı. Bakışlarını yere indirdi, fakat Catherine'nin gözlerine baktığında ona yeni bir başlangıç şansı veren bir şeyler fark etmiş olmalıydı.

Catherine'nin gözleri parıldıyordu. Kendisi de bunun farkındaydı.

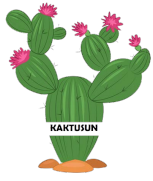
Christy elini tutmaya hazır olana dek öylece bekledi. En sonunda elini tutmuştu. Catherine, onu çukurdan çıkarmak için var gücüyle çekti. Çukurun etrafında çakıl taşları, kan izleri ve binlerce beyaz tüy vardı. Christy titreyerek yanında durduğunda onu kollarına aldı.

"Gitmemiz gerekiyor" dedi kadın.

"Nereye? Danny olmadan nasıl giderim?" dedi Christy.

"Danny'siz bir şey yapamazsın ki sen" dedi kadın. "Haydi gel, gidip oğlunu bulalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

13

Bridget, diğer odadaki televizyon sesini engellemek için elinden geleni yapan Murphy'yi kucağına almış koltukta oturuyordu. Belki de onu üzmek istemediği için Bayan Quinn sesi kısık tutuyordu. Yine de üzgündü. Bridget Murphy'yi kucaklamaya, henüz başlayan kar yağışını dinlemeye konsantre olmuştu sadece, ağabeyine olanları düşünerek çıldırmamaya çalışıyordu.

Lizzie ve Lucy bir süredir oradalardı ve bu Bridget'in hoşuna gitmişti, çünkü Danny hakkında veya neler olduğu hakkında konuşmuyorlardı. Lizzie onlara bir sürü iplik ve şiş getirmiş örgü örmeyi öğretiyordu. Lucy'nin yatma vakti gelene kadar birbirlerine arkadaşlık ettiler ve sessizce örgü ördüler. Bridget örgü örmeyi sevmişti, bir ipliği diğerinin üzerine atmak, defalarca atmak dikkatini başka yere çekmişti, delirmesine engel olmuştu.

Saat dokuz buçuk gibi kapı açıldı, Bayan Quinn mutfaktan getirdiği tepsi elinde, içeri girdi. Tepside küçük mavi çiçekli kap içinde sıcak süt, bir fincan, biraz yulaflı bisküvi ve dilimlenmiş bir elma vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakıyorum da Murphy seni iyi ağırlıyor" dedi Bayan Quinn. "Ve ördüğün şey de hızlı ilerliyor."

Bridget, şişlerine ve on santim kadar uzamış açık yeşil kaşkola baktı... Bir kelime dahi söylemeyecek kadar üzgündü. Sanki Murphy biliyormuş gibi, ona doğru yöneldi ve çenesini yaladı. Bu jest, Bridget'i ürpertti. Teriyer bunu ona yaptığında ağabeyi gülerdi.

"Biraz atıştırmak hoşuna gider diye düşündüm."

"Aç değilim" dedi Bridget.

Bayan Quinn uzun ve zayıf bir kadındı. Etkileyici mavi gözleri vardı, beyaz saçları arkada topuz yapılmıştı ve küçük bir tebessümü birden kahkahaya dönerdi. Şu anda Bayan Quinn bile gülümsemiyordu. Orada siyah kıyafetli, bir zamanlar babasının onun omuzlarına örttüğü zeytin yeşili hırkayla dikilmiş, Bridget'e bir büyükanne gibi bakıyordu.

"Güçten düşmemen gerekli" dedi Bayan Quinn. "Bir parça elma al."

"Neler olduğunu öğrenmeden olmaz" dedi Bridget. Murphy yine çenesini yaladı. Bayan Quinn ona birkaç uzun saniye baktı sonra gülümseyip yanına oturdu. Bridget yaşlı kadının gitmesini istiyordu. Kadından hoşlanmadığından değil, onun odasına açılan kapının açık olmasındandı. Bu yüzden Danny hakkında haber yapan televizyonun sesini duyabiliyordu. Haberlerde Danny'den bahsediliyordu.

Sonunda Bayan Quinn küçük kızın başını okşayıp odasına döndü ve kapıyı sıkıca kapadı. Bridget tekrar örmeye başlamak istedi ama şişler elinde ağırlaşmıştı. Bir şeyler üretme fikri, her ilmekle uzamasını sağlaması hoşuna gidiyordu. Bir açıdan ağaç çiftliğine benziyordu. Tohumla veya ilmekle başla, büyümesini izle.

Bridget elinde atkı olacak örgüye baktı. Hayatta olsaydı onu Danny'ye verecekti. Ona sahip olduğu her şeyi verirdi. Keşke geçen sene onunla kavga etmeseydi babası. Keşke Danny ile konuşsaydı, mantıklı şeyler söyleseydi. Belki de bunların hiçbiri olmazdı.

Aralığın bittiğinin farkındaydı. Gelecek hafta Noel'di ve babasıyla Nova Scotia'ya Cape Breton'ın kuzeyindeki çiftlik yoluna geri döneceklerdi. New York'tan çok uzaklara, Danny'den çok uzaklara...

BELONGS TO KAKTOS TEAM

Kar şiddetini artırmıştı. Sokak ışıklarını tamamen kaplamıştı, bulanık bir turuncu gözüküyordu. Babasının Danny'nin peşinden gittiği geçen gece olduğu gibi kar fırtınası vardı. Bridget'in görmediğini düşünüyordu ama, ağabeyinin ismini feryat edişini duymuştu. Danny!

Ve pencereden dikkatle bakarken M11 otobüsüne atlayıp kaçan ağabeyini, düşen şapkayı alıp sokak ortasında otobüsü takip eden babasını görmüştü. Başını silkti ve örmeye başladı. Danny'nin öldüğü ona söyleninceye kadar buna inanmayacaktı. Söylediklerinde bile inanmayacaktı. Tek yapacağı orada oturmak ve ağabeyine bir kaşkol örmekti.

Şişler birbirine çarpıp çınlıyordu, kar tanaleri de pencerelere vuruyordu. Yaprakçıklarda buz kristalleri, tıkırtı sesi şiddetini arttırıyordu. Ya da sesli bir şey dar sokağa bakan cama çarpmıştı. Murphy uğurlamak için koltuğa atladı ve havlamaya başladı. Bridget, şişlerini ve ipliğini etrafa dağıtarak kanepeden fırladı.

"Ne oluyor orada?" diye seslendi Bayan Quinn.

"Danny" diye fısıldadı Bridget, pencerenin altındaki karanlık sokağa bakarak.

Danny binalar arasında durmuş, yukarıdaki aydınlık pencerelere bakıyordu. Kız kardeşinin yüzünü gördü, en sevindirici işareti. Hemen aşağı geleceğini söyledi el hareketiyle. Sağlığı yerinde değilmiş gibi yorgun ve cansız hissediyordu. Öylece dolaşıp duruyordu. Uyur gezer izlenimi veriyordu. Gözlerini kırpıştırınca yıldızları gördü.

Tuğla soğuğunun kalın ceketinin içine işlediğini hissederek binalardan birine sırtını dayadı. Geçen seneki yırtığı; babasının kolundan tuttuğu yeri sargı ile sarmıştı. Ve şimdi yine aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı. Düşerken aynı yeri bir yere taktırıp yırtmıştı ve tüylerin yarısı uçuşmuştu. Kar yığını düşüşünü engellemişti ama, bileğini ve başını yaralamıştı.

Kapının açıldığını duydu ve küçük adımlarla biri ona yaklaşmaya başladı. Gelen Bridget'ti. Bir pilot balina hızıyla dar sokaktan geldi ve omuzlarına atılarak onu duvara yapıştırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Danny, Danny" diye ağladı küçük kız.

"Yavaş ol Bridey" dedi Danny.

"Sandım ki, sandık ki..." diye hıçkırdı.

Danny kardeşine sarılıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Düşünmesi gerekiyordu. Kaledeki polisler onu yakalamak istemişlerdi. Bazı ciddi sebeplerden, neredeyse yaptığı her şeyden dolayı zor durumda olduğunu biliyordu. Yanlışlıkla Belvedere Kalesi'ne yerleşmiş, Central Park kurallarının ve şehir kanunlarının pek çoğunu çiğnemişti. Penelope'nin babası şimdi ondan nefret ediyordu, adamın güvenini boşa çıkarmıştı. Sadece Penelope'nin de onu yaptıklarından dolayı suçlamamasını umuyordu. Ve çaldığını söyledikleri bir para meselesi de vardı.

"Babam nerede?" diye sordu kardeşine.

"Parka gitti."

Danny başını salladı meseleyi anlamak için. Bridget ne diyordu?

"Parkta ne işi var?"

Bridey geri çekilip kuşkuyla baktı ağabeyine. "Seni arıyor, senin cesedini çıkarmalarını bekliyor."

"Neyi mi?" diye sordu Danny, donakalmıştı, duvara tekrar yaslanmak zorunda kaldı.

"Senin öldüğünü sanıyorlar. Oradan geçen insanlar atladığını görmüşler."

"Atlamadım."

"Biliyorum, babam da biliyor. Biz düştüğünü anladık."

"Evet düştüm" dedi Danny. "Ve büyük yumuşak kar tümseğinin tam ortasına kondum. Ben bile olanlara inanamadım. Çarptığım anı hissettim ve ben de öldüğümü sandım, ama bir şey olmamıştı. Tırmandım…

"Başın..." dedi Bridey yukarı uzanıp. Parmaklarıyla kesiğe dokundu, Danny irkildi.

"Başım gerçekten belada." dedi Danny. Acelesi vardı ve kardeşinin anlattıklarından sonra biraz da şaşkındı. "Babamın parasını çaldığımı sanıyorlar. Gazeteleri gördün mü? Görmüş olmalısın"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O konuda çok üzgünüm" dedi Bridget fısıldayarak.

"Neden? Benim yapmadığımı biliyorsun, değil mi Bridey? Ve babam da biliyor. Bana babamın bildiğini söyle!"

"Sanırım o" diye kekeledi Bridget.

"Beni bundan daha iyi tanıyor o. Lütfen Bridey, benim çaldığımı düşünmüyor değil mi. Asla böyle bir şey yapmam."

"Senin sokaklardaki hayatının korkunç olduğunu düşünüyor ve kendine bakman için o paraya ihtiyacın olduğuna inanıyor," dedi sesi titreyerek. "O parayı sana zaten verirdi, ikimiz de verirdik. Seni çok seviyoruz, Danny."

Kafasındaki yarıktan yine kan gelmeye başlamıştı, gözlerine damla damla akıyordu. Ceketinin kolunu yaranın üzerine bastırdı. Başı hem sıcak hem de yapış yapıştı. Danny baştaki yaraların hep çok kanadığını bilirdi.

Beklenmedik bir fırtına sırasında düşen bir dalın babasına çarptığı anı hatırladı. Hiç uyarı yapmamışlardı; çok kısa bir süre hava güneşli ve sakin, daha sonra karanlık ve rüzgarlı olmuştu. Şiddetli kasırga etkili olmaya başladığında babası ağaçları buduyordu. Biraz hazırlık yapsalardı belki de babası ağacın tepesinde olmayacaktı. Danny altı yaşındaydı ve babasının başından gelen kanların etkisiyle göz yaşlarına boğulmuştu. Babasının öleceğini düşünmüştü.

Bu anıyı düşününce keyfi kaçıyordu.

"Demek babam öldüğümü düşünüyor."

"Hepimiz öyle zannettik."

"Gidip onu bulmam gerek" dedi Danny. Yıllar önce yaralı başından dolayı babasının öleceğini düşünerek hissettiği korkuyu hatırlayarak. "Bunun doğru olmadığını ona söyleyelim." "O da nedir?"

"Sana bisküvi, bir elma ve babamın kuru çoraplarından, ihtiyaç duyduğun birkaç şey getirdim" dedi. Gözleri sokaktan yansıyan ışıklarla parlıyordu.

Danny kollarını ona doladı. Ne düşünebiliyor ne de bir şey anlayabiliyordu. Başı dönüyordu, bileği ve başı yaralanmıştı. Sol tarafı yara bere içinde kaldı... Kız kardeşi ağlıyordu ve Danny bunu Brid-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

get'e yaptığının farkındaydı...

"Haydi gidiyoruz" dedi Danny.

"Nereye?"

"Babamı bulmaya."

Sokak lambasının üzerinde bir gölge belirdi ve dar sokatan gelen ayak seslerini duydular. Danny gelen kişiyi görmek için başını çevirdi. Ürktü, belki de polis olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Kimse tek kelime söylemedi. Danny karlı ışıklar tarafından gölgelendirilen yüzünü gördü ve babasının sarılışını hissetti.

Babası sadece orada durdu ve onu karlar içinde sarstı.

Christy, oğlunun hayatta olduğunu fark etti, omuzlarını geri çekti ve gerçek olduğundan emin olmak için geride durdu. Danny orada duruyordu. Karşısındaki gerçekten de Danny'ydi. Christy bir kere de Catherine'e bakıp onun da aynı şeyi dördüğünden emin olmak istedi. Kadın gülümsüyordu; o da aynı şeyi görüyordu. Ama Catherine nasıl bilmişti? Danny'nin hayatta olduğunu nasıl anlamıştı.

"Yaralanmışsın" dedi oğlunun başına dokunarak.

"Çok kanıyor baba" dedi Bridget.

"Bileğim çatıda kesildi. Kar yığınına çarpınca başımı incittiğimi sanıyorum ve ceketimi yırttığımı."

"Karın içindeki tüy parçalarını ve kanı gördüm" dedi Christy.

"Ve öldüğümü düşündün öyle mi?"

"Çok şanslısın Danny. Çukur çok derindi."

Bu mucizenin sevinciyle oğluna bir daha sarıldı. Bir yıldır sarılmıyordu ona. En son, Danny kaçmaya çalışırken korkunç bir şekilde kavga etmişlerdi. Ve şimdi buradalar, aynı yerde duruyorlar.. Christy hâlâ inanamıyordu. Oğlu geri gelmişti. Daha dün, sokağın karşısındaki otobüs durağında ondan kaçmıştı. Para kasası gelmişti Christy'nin aklına ama artık bunu düşünemezdi. Sadece Danny'nin başına baktı ve bu ana şükrediyormuş gibi gözlerini yuman Catherine'i gördü.

"Doktora gitmeliyiz" dedi Christy.

"Ben iyiyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baban haklı" dedi Catherine. Bir adım atıp Danny'nin yanağına sevgiyle dokundu. Christy ikisinin birbirlerini iyi tanıdıklarını ve Danny'nin bu kadına güvendiğini anlamıştı. Gözleri gizem ve yansıma ile parlıyordu, Danny'ye kuzeydeki körfezleri hatırlatıyordu. Catherine'in arkasında durdu Christy. Oğlunun yüzünü okşayışını görmesi onu duygulandırdı. "Yaralısın Danny" dedi Catherine. "Bir şey yok, C. Babamın daha kötü incindiğini yüzlerce kez gördüm. Her zaman çabuk atlatır. Ağaç dalı, baba. Soğuk hava hızla etkisini gösterdikten sonra... Hatırlıyor musun?"

"Haydi hastaneye gidelim" dedi Christy.

"Hava hızla değişmişti baba ve sen hiç uyarı almamıştın. Yaralandın. Öleceğini düşünmüştüm. Hatırlıyor musun?"

Danny'nin ifadesi karşısında şaşıran Christy, "Şimdi havadan bahsetmenin sırası değil Danny. Haydi gidiyoruz" dedi. Danny Christy'nin kolunu ısrarla tutuyor, kımıldamak istemiyordu. Birden Christy'nin aklı karıştı. Olanlar bununla alakalı mıydı? Oğlunun havayla ilgili bilgi edinme arzusundan mıydı? Büyülü bir gece olduğu için Christy'nin beyninde farkına vardığı şeyler çınlıyordu. Ailesini bölen ve onları tekrar bir araya getirenin ne olduğunu merak ediyordu. Danny'yi merak ediyordu.

"Sen kılıcınla geçiniyorsun" dedi Danny sesi çatırdayarak. "Tepelerde rüzgarla, buzla, sıcaklıkla, ateşle mücadele ediyorsun. Birisi sana yardım etmeli, baba. Ve ben sadece tohum ekip kesmeyi kastetmiyorum."

"Birbirimize yardım etmeliyiz" diye bağırdı birden Bridget.

"Bridey..." dedi Danny.

"Artık daha fazla ayrı kalamayız." Ağabeyine doğru atılırken yastık kılıfının düşmesine göz yumdu. Şimdiye kadar Christy farkına varmamıştı. Yastık kılıfı yere düştü ve içindekiler döküldü.

Bayan Quinn'in bisküvileri ile dolu bir peşkir, kenarları kahve rengine dönüşmüş bir elma, Christy'nin katlanmış birkaç çift çorabı ve para kutusu.

"O Danny içindi" diye hıçkırdı Bridget. "Onun burada tek başı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na beş parasız yaşamasına dayanamıyordum. Aşevine gitmesine ve bir yerlerde uyumasına katlanamazdım. Onun güvende olmasını ve karnının doymasını istedim."

"Tatlım" dedi Christy kızının şokta olduğunu anlayarak.

Ama kız geri çekildi. Daha on iki yaşındaydı ama gözlerindeki cesaretle bir bakış attı. "Üzgünüm baba, parayı almamalıydım. Ama ağabeyimi seviyorum ve onun için her şeyi yaparım. O bizimle çiftliğe geri dönemez çünkü o, meteorolog olmalı. O burada kalmalı."

"Buna sonra karar veririz" dedi Christy.

"Danny" dedi Catherine çocuğa doğru yanaşıp ona sarılırken.

Christy dengesini kaybeden Danny'yi yakaladı. Artık yetişkin bir adam olan oğlunu kucağına aldı tıpkı bebekken yaptığı gibi. Başı dönüyordu, bütün dünya sarsılıyordu, ama şimdi bütün bildiği şuydu ki, Danny'yi hastaneye götürmeliydi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

"Kafasındaki yarığa dikiş attık, şu anda bir sarsıntı geçiriyor." dedi St. Vincent Hastanesi acil servisindeki doktor. "İç hasar ihtimalinden korkuyoruz. O düşüşten kurtulduğuna göre çok şanslı bir genç olmalı."

"Ne tür bir iç hasar?" diye sordu Christy.

"Birkaç test daha yapacağız. Şu anda gözetim altında."

Christy orada inatla dikiliyordu. Oğlu geri gelmişti, bir dakikalığına bile onu bırakmak istemiyordu. Polis birkaç soru sormuştu. Gazeteciler dışarıda dikiliyordu. New York şehrinin sosyal yardım kurumları araştırma için bütün adamlarını göndermişlerdi. Etrafta Danny'nin sahtekarlıktan Christy'nin de ihmalden ötürü tutuklanacağı dedikodusu dolaşıyordu.

Christy, Danny'nin yattığı acil servis bölümüne gitmek, onu sarıp sarmalamak ve bu gece onu eve götürmek istiyordu. Onu New York'tan uzaklaştırmalı, onu ve ailesini derde sokan bu şehri terk et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meliydi. Kendini vurulmuş, köşeye sıkıştırılmış, özgür olmak için ölümle mücadele etmeye hazır yaralı bir geyik gibi hissetti.

"Kalmasına izin vermelisin" dedi Catherine.

"Onu tutuklayacaklarını söylüyorlar."

"Onu tutuklamayacaklar Christy."

"Nereden biliyorsun? Nasıl böyle bir şey söyleyebiliyorsun? Bizim peşimizdeler. Polislerin bana nasıl baktığını görmüyor musun? Şuradaki polisler bana sanki dünyanın en büyük pisliğiymişim gibi bakıyorlar. Çocuklarımdan biri benden kaçtı, diğeri de ağabeyine vermek için benden para çaldı." Onu neden Rip sorgulamamıştı sanki? Çünkü bu onun yetkisinin dışındaydı. New York'taki her şey, Christy'ye yabancıydı. Kurallar, tüzükler, sınırlar... Ağzı kupkuruydu, tüyleri ürperdi. Saldırı altında olduğunu hissetiği için tetikteydi.

"Biliyorum" dedi Catherine sakince. "Tek yaptığı o kalede uyumaktı. Kimseyi yaralamadı, hiçbir şey çalmadı."

"Diyorlar ki..." Christy tıkandı. Geçen sene Danny'ye vurduktan sonra davaların açıldığı ve düştüğü, hikayeyi biliyordu. Mahkemelerin Christy'nin suçlarından dolayı Danny'yi karalamasından korkuyordu. Kötü iki Kanadalı sokaklarda güçlük çıkarıyordu.

"Christy" dedi Catherine "Sadece onun iyileşmesine odaklan. Bırak hastanede kalsın."

"O zaman ben de onunla kalırım."

"Eve gidip dinlenmelisiniz" dedi bir kenarda bekleyen doktor. Yapmamız gereken daha bir sürü test var."

"Kalıyorum" diye direndi Christy.

"Nasıl isterseniz. Katta boş oda yok o yüzden onu hâlâ acilde tutuyoruz. Bekleme odasında kalmanız gerekiyor bu durumda."

Sabahın ikisi olmuştu. Catherine hemen yanında duruyordu; Gece yarısı Lizzie'i çağırıp Bridget'i almasını istemesi dışında Christy'yi hiç yalnız bırakmamıştı. Christy, Catherine'in arkadaşından yardım isterken duyduğu rahatlığı ve Lizzie'nin ve Lucy'nin ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cenin ortasında kalkma arzusunu fark etti. Kızının "Birbirimize yardım etmeliyiz" diye çığlık atışını düşündü ve bu anı yüreğini sızlattı. -Köklerinden sökülen bir ağaç: Bridget- Bridget'in dile getirdiği şeyi ne kadar çok özlemişti? Kızını daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemişti, ailesini bir arada tutmaya çalışıyordu.

Christy Catherine'e baktı. Kadının berrak gri gözleri adama odaklanmıştı. Adam da ona bakınca gözlerini kaçırdı. Gece yaşanan olaylar, çocuklarının davranışları ve bunların hepsi için hissettikleri karşısında aklı karışmıştı. Çocuklarını ondan alan, gözde olan bu şehir hakkında endişeler taşıması onu neredeyse delirtecekti.

Catherine korkusunu okuyormuş gibi omzuna dokundu. Christy kendi bedenindeki zangır zangır titremeyi hissetti. St Vincent'in acil servis bölümündeki bekleme odasında Catherine'e sarılmak istedi. Birkaç gece önce bedenleri buluşmuştu ama bu gece tam bir kabustu ve bunlarla kendisi başetmeliydi.

"Herşey için teşekkürler, ama artık eve git" dedi Christy. Sesi kısık geliyordu. Kadın acaba elindeki titremeyi fark etmiş miydi? Sesi güçlü ve katı gelse de içindeki tam tersiydi. Christy yere yığılacaktı.

"Sorun değil" dedi onun halini gören kadın. "Seninle kalıyorum."

Soluklanmaya çalıştı.

"Ama neden? Anlamıyorum. Senin için anlamımız ne? Biz sadece Kanadalı ormancılarız. Çocuklarıma bak. Polislerin sordukları sorular bizim hakkımızda ne düşündüklerini anlatıyor. Danny evden kaçtı, Bridget kazandığım parayı çaldı. Ne kadar korkunç biri olmalıyım."

Fakat Catherine ona hiç de korkmuş gibi bakmıyordu. Gözleri sakin denizler kadar duruydu.

"Dinlemiyor muydun?" dedi Catherine "Danny senin için meteorolog olmak istiyor. Çünkü havanın çiftlikte ne kadar tehlikeli olacağını biliyor. Ve Bridget, parayı Danny'ye vermek için çalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepiniz birbirinize yardım etmek istiyorsunuz. Sadece bunu nasıl yapacağınızı belirlemelisiniz."

"Ya onu tutuklarlarsa?"

"Öyle birşey olmayacak. İzin vermeyeceğiz."

"Biz?"

Christy kadına baktı. Tuğla evlerinin ön salonunda ona sarıldığı geceyi hatırladı. O anda her şey; olaylar, gerçekler ve aralarındaki farklar aklından çıktı. Tek hissettiği dünyanın eksenindeki eğimi, ikisinin boşluğa doğru hızla savrulması, bedenlerinin buluşmasındaki güvenilirlik, kalplerinin küt küt atışıydı. Hissettikleri bundan ibaretti.

"Söylesene" diye başladı Christy "Neden bizi önemsiyorsun. Neden şu anda buradasın?"

"Beni neden kızak kaymaya davet ettin? Bridget'i parlak ağaçları görmeye götürmene izin verecek kadar bana neden güvendin?" diye karşılık verdi, gri gözleri parıldıyordu. "Kim bunların bağlantısını anlayabilir ki? Neden bunu denemeyelim?"

Christy kadına daha dikkatli baktı. Onun evindeki geceden bu yana birşeyler değişmişti. O zamandan beri savunmasız gözüküyordu. Kendinden ve Noel döneminden uzaklaşmış, kocasının hayaletiyle sarmalanmıştı. Şimdi gözlerindeki keder kaybolmuştu. Bir savaşçı kadar alev alevdi gözleri.

"Bu gece ne oldu?" diye sordu Christy.

"Sen ve Danny tekrar kavuştunuz."

"Hayır, başka bir şey daha olmuş, gözlerinden anlaşılıyor."

Kadın etrafına bakındı. Yakınlarda çok fazla insan vardı. Christy kadının kendisini çekişini gördü. Ağaçtan düşmüş gibi midesi alt üst oldu.

"Eğer Danny ile alakalı ise bana anlatmalısın."

"Anlatırım" dedi. "Ama burada değil."

Christy mutluluktan uçacaktı. Bu gece hayatının en mutlu ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cesi olmalıydı. Danny felaketten kurtulmuştu. Ailesi tekrar bir araya gelmişti, en azından şimdilik. Ve Catherine arkasındaydı. Onun yakınlığı ve sıcaklığı sıcak bir ferahlık getiriyordu ve ona tekrar sarılmak istiyordu.

Ama nabzı çok hızlı atıyor, her kalp atışı bedenini korkuyla kaplıyordu.

Çocukluğundan gelen açlığı onu şevklendirdi. Hedefi ailesini beslemek, işine hakim olmak, masaya ekmek koyabilmek için Noel ağaçları yetiştirmekti. Catherine'in bunlara benzer amaçları vardı. Bizanslılar gibi Christy'ye gizemli görünecek kadar kültürlü bir Manhattanlıydı Catherine. Bazı şeyleri saklamasının arkasında yatan oğlunun Christy'den korktuğunu bilmesiydi.

"Artık gitsen iyi olur" dedi Christy.

"Christy" dedi Catherine.

"Bizim için zaten yeterince şey yaptın. Minnettarız. Sakın minnettar olmadığımızı düşünme. Ama artık başımın çaresine bakabilirim. Onlar benim çocuklarım ve onlar için ben savaşmalıyım."

"Ben senin yanındayım."

"Ama bu" dedi Christy sert, hırçın bir sesle. "Senin savaşın değil"

Kadın tartışmak ister gibi ağzını açtı. Fakat sonra gözüne bir şey ilişti. Belki de Christy'nin gözlerindeki panik ve korkuydu gözüne çarpan. Christy Catherine'in kendisiyle barış yaptığını gördü. Catherine kalırsa Christy'i daha fazla üzeceğinin farkında olduğunu hissetti. Kadın isteksizce başını sallayıp ona doğru yönelip yanağından öptü. Dudaklarının ve elinin belli belirsiz dokunduğu yerler tutuştu. Gidişini seyrederken kafası daha önce hiç olmadığı kadar karışmıştı.

Christy yutkundu. Kalabalık odada boş bir sandalye buldu. Etrafı yaralı, öksüren, bandajlı insanlarla doluydu. Bazıları evsizdi,ayaklarındaki yıpranmış ayakkabılardan, kirli mantolarından belli oluyordu. Sağlık giderleri için nereden para buluyorlardı? Danny

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi yalnız olsaydı ne yapacaktı?

Yalnız. Bu kelime korku çalan bir çan gibiydi. Yalnız yalnız... Cenaze çanı, gizli tehlikelerle dolu balıklı suyu işaret eden Wolf Boğazı'ndaki şamandıra gibiydi. Christy etrafına göz gezdirdi, yanlarında kimsesi olmayan insanlara baktı. Renkli ışıklarla aydınlatılmış yapay bir ağaç duruyordu köşede. Duvarlarda mukavvadan kesilmiş kardan adamlar ve şeker kamışları asılıydı.

Christy gözlerini ağaca dikti. Ağaçla ilgili her şey onu rahatsız ediyordu. Sahteydi. Daha önce depoda bulunduğundan eğri büğrüydü. Dalları çarpıktı. Çam kokusu yoktu. İğne yaprakları çok uzun ve yeşildi. Neşe saçmak için çok çalışıyordu ama neşelendirmiyordu. Sahteydi. Christy bunu kendisi hissetmişti. Zengin New Yorklulara Noel ağacı satmaya çalışan kıvrak dilli bir satıcıydı.

Kendi ailesi paçavralar içindeyken...

Arkasındaki sandalyeye baktı. Catherine orada değildi. Christy kendi çocuklarını tanımıyordu. Sahte ağaçtaki ışıklar yanıp söndükçe yalnızlığı, yapayalnızlığı düşündü.

***

Catherine bir taksi çevirip evine gitti. İçeri girince hemen tavan arasına çıktı, oda boştu. Küçük pencereden soğuk bir esinti süzülüyordu. Etrafına bakındı ama bu sefer korkmadan ve endişe etmeden. Brian'a veda etmişti. Kocasının iyi bir yerde olduğunu biliyordu.

Brian kendi yoluna, Catherine kendi yoluna gitmişti.

Bu gece Belvedere Kalesi'nde acil durum işçilerinin etrafında başlamıştı. Kadın Christy'ye yetişme isteği ile fırladı. Kar yığınlarını etrafa dağılan beyaz tüylerle birlikte gördüğünde diğerlerinin Danny'nin ceketinden döküldüğünü düşüneceklerini biliyordu; ama Catherine onların Brian'dan düştüğünü biliyordu.

Brian'ın kanatlarından...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir şekilde Brian'ın ve onun -onların- aşkı ayakta kalmıştı. Ve artık asla ölmeyeceğini biliyordu. Karanlığın arasında kanatlanıp uçmuşlardı, Brian onu konaklarının en üst katındaki odaya getirmişti. Çünkü, böyle bir aşkı burada tanımışlardı. Buradaki esintinin peşinden gidip beyaz kanatların ışığını takip etmesinin tek açıklamasıydı bu.

Catherine odanın içinde yavaşça dolaşmaya başladı. Birden, insanların zamanı gelmeden bir şeylere hazır olamayacağını anladı. Duvardaki her bir resmi eline aldı ve uzun uzun baktı. Brian'la kumsalda, Yankee stadyumunda, düğün bittikten sonra St. Lucy'nin merdivenlerinde.

Resimlere bakarken birden bir şey dikkatini çekti. Bu da neydi? Fotoğraftaki her şey; Brian'ın tebessümü, neşe dolu gözleri, kendi keyifli ifadesi, kilise çok tanıdıktı. Binayı, binanın kum taşından yapılmış gül pembe cephesini, vitray camdan pencerelerini, kare biçiminde çan kulesini yakından inceledi. Bunlar ona balayılarında gördüğü Ortaçağ'a ait kiliseleri hatırlattı.

Resim sanatı elektrik yayıyordu. Üç yıldan bu yana ilk kez bu gece nasıl kiliseden içeri girdiğini düşünerek kiliseye baktı. Pır pır eden mumları, kırmızı adakları, kalın tütsüyü neredeyse görebildi. St. Lucy'nin kendisinin merhametli bakışları altında küçük sunakta diz çökmüştü. Kocasının sesini hoş kokulu tütsü buharına ve en kalın bulutların bulunduğu; İsa'nın doğuşunu canlandıran dekorun yanında asılı duran tütsü kabına doğru takip etti.

Bunun anlamı neydi? İnsanlarla melekler, hayat ve ölüm arasındaki duvar çok kalın görünüyordu ve geçen onca seneden sonra neden bu gece gelmişti kocası? Bu St. Lucy'yle ilgili birşey miydi? Yoksa Catherine'in evini, onun mağarası olmuş bu muhteşem yeri terk etmesi mi gerekiyordu sadece? Kendini burada kedere gömmüştü.

Resme bakmaya devam ederken kalp atışları hızlanmıştı. Her gece bir mucize olmuyordu. Brian'ın ziyareti, Danny'nin kurtuluşu. Gözlerini kapadı. Hastane yatağındaki Danny'yi, Lucy'nin yanında-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki Bridget'i, acilin bekleme odasındaki Christy'yi düşündü. Acaba bu gece herhangi biri uyuyabilecek miydi? Hepsinin yarının getireceklerinden korktuğunu biliyordu.

"Güzel şeyler olsun" diye dua etti.

Brian'ın resmini öptü sonra duvardaki yerine geri koydu ve derin bir nefes aldı. Üzgün değildi. Veda edebilmişti kocasına. Pencerenin yanına yürüyüp sokağa baktı. Gelecekte insanlar yukarı baktıklarında ne düşüneceklerdi? Burada mutlu bir ailenin yaşadığını düşünecekler miydi? Bu küçük odanın çocuk odası olduğunu mu düşüneceklerdi?

Haklı olabilirler mi?

Catherine bilemiyordu. İnanç A noktasından B noktasına ulaşabilmek için atlamak değildi; karanlığa ve bilinmeze atlayıştı. İnanç, bir mum yakmak ve kocanın hayaletini çağırmaktı. İnanç, uzun bir ağaçtan gelen beklenmedik bir rüzgar tarafından söndürülmek, oğlunun meteorolog olma arzusunu körüklemekti; bir kalenin duvarına tırmanmak ve bir meleğin kucağına düşmekti, ailenin seni beklediğini bilmek, diğerlerinin kaderini belirlemesini beklemekti.

Ve şimdi Catherine için bir sonrakinde ne olacağını beklemekti ki. Bu en büyük inanç atlayışıydı.

Odaya son bir kez daha baktı. Buraya son kez geldiğini biliyordu. Odanın kokusunu içine çekti ve kederi bekledi. Keder artık burada oturmuyordu. Onun yerini mutluluk almıştı, umut almıştı. Catherine hazırdı, artık vakti gelmişti.

Kapıyı arkasından kilitledi ve beklemek için merdivenlerden aşağı indi.

Gazeteler bir kez daha Christy Byrne ve ailesinin haberleriyle doluydu. Bütün şehir Belvedere Kalesi'nden düşüp kurtulan çocuğun hikayesini okumuştu. Olayları birbirine bağlayan zincirler bir araya geldi. Daniel Byrne, Nova Scotia'daki Pleasant Körfezi'nde ağaç satan adamın; Christy Byrne'ın oğluydu ve Christy Byrne'ın pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rası henüz bir gün önce çalınmıştı.

Byrne ailesi en kuzeydeki sınır Cape Breton'dan New York'a ticaretlerini icra etmek ve ağaçlarını satmak için peş peşe yolculuk etmişlerdi. Daniel'ın ölümden kurtuluşu mucize de olsa, Byrneların öyküsü çoğunlukla hüzünlüydü. Daniel bir kaçaktı ve şehrin gözü dönmüş evsizlerinden biriydi. Kardeşi Bridget babasının para kutusunu ve içindeki binlerce doları çaldığını itiraf etmişti.

Aile mahkemesi soruşturuyordu. Manevi bakım düşünülüyordu. Haneye tecavüzden hırsızlığa kadar uzanan çeşitli suçlardan dolayı Daniel Byrne'a, çocukları ihmalden babasına ve hırsızlıktan muhtemelen Bridget'a suç davaları açılması yakındı.

Yazıhanesinde oturan yaşlı Sylvester Rheinbeck altın gözlüklerini taktı ve Daniel Byrne hakkında çıkan bütün yazıların her bir kelimesini okudu. Özellikle New York Times'daki bir makale dikkatini çekmişti: "Tatil eğlencesi ve hüznü olan bu hikayedeki kayıp, taç çanların gizemli resmidir. Polis, Daniel Byrne'ın bir dönem Rheinbeck Grubu tarafından hayırsever 'yukarı bak' projesinin bir parçası olmak üzere işe alındığı ihtimalini araştırıyor. Bir şirket sözcüsü böyle bir bağlantıyı inkar ediyor."

Sylvester başını sıkıntıyla salladı. Yalnızca saygıdeğer, sıkıcı Times çanların hikayesinin kaybolduğunu ileri sürebilirdi. Bunun tam tersine Sylvester'ın New York Times'tan daha çok güvendiği şirket dedikodusuna göre çanlar bir şehir takıntısı haline geliyordu. Bazı insanlar "Çanların Mucizesi" olarak adlandırıyordu bunu. Çocuk neden onların resmini çekmişti? Çanlar onun hayatını kurtarmış, çanlar aslında yokmuş çanlar, çanlar... Bunu bir şehir efsanesi haline getiriyorlardı.

Şehir efsaneleri Manhattan'da yaygındı. Madison Square Garden'dan kaçan bir sirk atı üstünde bir çocuk denize doğru koştu. Westchester'daki çimenlik arka bahçelerden geçerek Central Park'ta yer kapmak için kır kurdu dağlardan gelmişti. Tabii ki lağımlardaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

timsahlar da... Bazıları gerçekti. Bazıları da hayaliydi. Danny Byrne'daki taş çanların fotoğrafı ve hayatını kurtaran mucize birbirine uyum sağlıyordu.

Çanlar bir itikatın sembolü haline gelmek üzereydi. Sylvester bunu sezmişti ve bundan daha fazla memnun kalamazdı. Ama sonra bakışları yine Daniel ve Rheinbeck Şirketi'nden bahseden hikayeye takıldı: Bir şirket sözcüsü böyle bir bağlantıyı kabul etmemişti.

Yaşlı adam iç çekerek yazıhanesine göz gezdirdi; diplomalarına, sertifikalarına, takdirnamelerine ve fotoğraflarına baktı. İşte orada, siyah kravatıyla Henry Kissinger'dan Hillary Rodham Clinton'a kadar herkesle el sıkışıyordu. John Lindsay, Abe Beane, Ed Koch, David Dinkins, Rudy Giuliani, Mike Bloomberg ile bütün New York belediye başkanları ile omuz omuzaydı.

Para kazanmakla geçen koca bir ömür ve halka hizmet... Yaşlı Sylvester duvara dikkatle bakarak düşünüyordu. Garip, oğluyla çekilmiş tek bir fotoğraf bile yoktu. Gruplar halinde fotoğrafları vardı: müşterilerinden, iş arkadaşlarından, devlet memurlarından oluşan gruplar. Ve pek çok belediye başkanı. Kapının çalındığın duydu; kapı girişinde duran oğlunu gördü yaşlı Sylvester.

"Günaydın" dedi.

Oğlunun jestine karşılık verip sordu yaşlı adam "Bugünkü gazeteleri okudun mu? Şu adı geçmeyen şirket sözcüsünün sen olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

"Evet" dedi genç Sylvester. "Times'tan aradılar ben de kayıt dışı konuştum."

"Çocuğun projemizle bağlantısını reddettin" dedi yaşlı adam. Kalbi sıkıştı: "Böyle olmadığını bildiğin halde."

"Evet, öyle yaptım."

Yaşlı adam gözlerini kapattı. Kar: şirketi skandallardan koruma gayreti ailelerini bir arada tutan tek şeydi.

"Catherine bu sabah nerede?" diye sordu oğlu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Telesekreterime bir mesaj bırakmış. Bugün gelemeyecekmiş." Yaşlı adam boğazını temizledi. Catherine'in yokluğunun Danny Byrne ve ailesi ile ilgili olduğundan emindi.

"Çocuk başımıza dert olacak" dedi küçük Sylvester. "Belvedere Kalesi'nin yönündeki parkın karşısına gözlerini diktikçe daha çok kederlendi. "Belli ki dilediğinde kaleye girebilmesi için bir anahtar kullanmış. Anahtarı nasıl elde ettiği belli değil. Bekçi anahtarı bir defa kullanmasına izin vermiş ve geri almayı unutmuş olabilir. Çocuk yalan söyleyerek zaman geçirdi, parkı koruma kurulunu kandırarak onu işçi olarak almalarını sağladı."

"Daha kötü şeyler de olabilirdi" dedi yaşlı Sylvester.

"Catherine'i kütüphanemizi kullanmasına izin vermesi için kandırmış. Meteoroloji araştırması yapacakmış." Bu kelimeyi yüzünü ekşiterek söylemişti.

"Bazen düşünüyorum da" diye söze başladı yaşlı Sylvester. "Ben başka türlü bir baba olsaydım sen de parkı eğlenceli bir yer olarak görebilirdin. Belvedere Kalesi'ndeki hava istasyonuna ve bulutlara, şehrin üstünde uçan atmacalara ilgi duyardın."

"Ve balkonlara kuş yuvaları yapar, binanın taşlarını kirletir ve komşu sahnelere rahatsızlık verirdim" dedi genç Sylvester. "Peki baba. Catherine, Catherine şirket sermayesini kullanarak ona fotoğraf çekmesi için para verdi. Fotoğrafçılık hakkında hiçbir şey bilmediği gerçeğine dikkat etseydim, ihmalkar olurdum."

"Fotoğraf çekmek ne kadar zor?" diye sordu yaşlı Sylvester.

"Hmm, hissedarlarımız profesyonel fotoğrafçıların olduğuna dikkat çekiyorlar."

"Merceği ayarla, düğmeye bas. Oldu bitti. "Bunlar sadece arşiv için" dedi yaşlı adam. Yenilmiş gibi hissediyordu kendini. Dün oğluyla beraber dua etmişlerdi pencereye doğru yüzlerini dönerek. Ama burada genç, paralarının çok kötü bir şekilde harcanmasına odaklandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet" dedi oğlu "Haklısın."

Oğluyla bir konuda anlaştığına şaşırmış yaşlı Sylvester gözlüklerinin üstünden dikkatle baktı.

"Bizim için fotoğrafçılık yaptığını kimse bilmemeli" dedi genç Sylvester.

"Ama..."

"Medya kesinlikle bilmemeli. Bu ayrıntıyı yakalarlarsa, her şey tehlikeye girer."

Yaşlı adam kontrolünü kaybetti. Öfkeden köpürerek ve büyük bir ümitsizlikle yumruğunu masaya vurdu: "Bir insansever endüstrinin aç gözlü, bencil kaptanı nasıl olabilir?"

"Her şey mi kaybedilecek?" Yaşlı Sylvester öfkelendi. "Nasıl? Sermayemizin dörtte biri, bir saatte geri kazanılamayacak kısmı mı kaybedilecek? Hayalleri olan bir genç adama yardım etmeye çalıştığımız ve onu işe aldığımız için hissedarlarımız suçlanacak mı?"

"Belki" dedi oğlu. "Ama daha önemlisi, seyyar satıcılığı etkilemekten dolayı bizi suçlayabilirler."

"Sylvester sen aklını mı kaçırdın?"

"Şehir kalemini aradım ve sadece çok küçük bir ricada bulundum. Aslında bir öneri. Mesaj kanallara ulaşacak. Soruşturma bitmese de iki çocuğun iyiliği için tutuklama olmayacak."

"Ama... Sen ne diyorsun?"

"Baba" dedi genç Sylvester. Benim adım bu şehirdeki bazı şeylere değer. Bazı kişileri aradım. Bu yüzden bizim bağlantımızın gizli tutulması, en iyisi. Baba tutuklanmayacak. Çocukların hiçbiri de..."

"Byrne davasında mı?"

Oğlu başıyla onayladı.

"Neden yaptın bunu?"

Oğlunun yüzüne somurtkan bir maske takılıydı. Birini işten çıkarmayı, ya da sermayenin tökezleyeceği anı ya da öğlen verilen yemekten hoşlanmadığı anı düşünürken genç Sylvester'ın yüzündeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ifadeyi görmüştü. Ama şimdi yaşlı Sylvester'ı şaşırtan, oğlunun göz kenarlarından sızan yaşlardı. Gözyaşları onu yatıştırmış, yaşını ortadan kaldırmıştı. Önünde dikilen öfkeli yönetici on yaşında bir çocuk gibiydi.

"Senin için yaptım baba."

"Benim için mi?"

Başını salladı oğlu. "Bütün bunlar çocuğun hayalleriyle başlamıştı. Senin hayaller hakkında neler hissettiğini biliyorum baba. Ve ailenin güzel bir Noel geçirmesini istediğini de biliyorum."

Yaşlı Sylvester yüreğinin ferahladığını, neşe ve şükranla dolup taştığını hissetti. Oğlunu, küçük bir çocuk olarak görmekten kendini alıkoyamadı. Ona Sylvester derlerdi. Hık demiş babasının burnundan düşmüş.

"Ah oğul!" dedi iç geçirerek...

Orta yaşlı oğlu karşısında durmuş küçük bir çocuk gibi babasının onayını almaya çalışıyordu. Yaşlı adam bu bakışları daha önce de görmüştü. Babasıyla birlikte okul beyzbol maçına, kampa, gezegen evine, sosisli sandviç satıcısına gitmek istediğinde, eski bir suçluluk duygusu yüreğini daralttı.

"Ağaç satan adamı düşünüp durdum" dedi genç Sylvester. "Onun Noel'de oğluyla olmasını istedim. Senin hayallerini unuttuğumu hatırladım."

"Benim hayallerim mi?"

"Yukarı bak projen. Bütün güzel şeylere bak. Önemli şeylere. İnsanlar hayal kurmak zorunda."

"Kuruyorlar," dedi yaşlı adam sesi alaylıydı. "Seni kaybettiğimi düşünmüştüm. Sana pek çok şey öğretmiştim; ama yüreğin hakkında hiçbir şey! Şimdi yanıldığımı anlıyorum."

"Bu doğal değil" dedi oğlu, yaşlı Sylvester'ın duyduğundan daha alçak gönüllü bir şekilde. "Ama dün yaşananlar beni bunu düşünmeye itiyor. Mutlu Noeller baba."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mutlu Noeller" dedi oğluna bakarken boğazındaki düğümü çözmeye çalışıyordu.

"Küçük Sylvester!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Günler geçti ve Christy ağaçlarını sattı. İnsanlar beş ilçeden ve hatta daha ötelerden geliyordu. New Jersey, Westchester, Long Island, insanlar akın ediyordu. Ona en yüksek bedelleri ödemiş ve üstüne bahşiş de vermişlerdi. İnsanlar onunla resim çektirmek istemişti. Danny'nin nasıl olduğunu sormak istemiştiler. En garip şey o meşhur dilini yutmuştu sanki. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Ağaç alırlar ya da almazlar, yoksa hiç sorun değil. Bütün dikkatini boşaltılmayı bekleyen cüzdanlara vermişti ve Christy sadece adet yerini bulsun diye böyle davranıyordu.

Sessizliğe gömülen Cape Breton Manastırı'ndaki keşişlerden biri gibiydi. Sanki kendi ruhlarını derinden inceliyorlar ve oradakilerin büyüklüğü karşısında dilleri tutulmuş gibiydi.

İşte Christy böyle hissediyordu. Hem söyleyecek ne vardı ki? Oğlunun hayatı kurtarılmıştı, geçici de olsa Danny ona geri dönmüştü. Kızı ağabeyi için yardım istemek yerine paralarını çalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Christy çocuklarının sevgisinden kuşku duymadığını biliyordu. Ama kendini işine o kadar kaptırmıştı ki belki de onlara, her şeyin kontrol altında olduğu izlenimini vermişti. Ya da Bridget'ın dediği gibi aslında çocukları onu endişelendirmek istememişti. Belki yalnızca onlara endişe etmek istemediği mesajını vermişti. Ağaçlarını satarken bu olasılıkları düşünüyordu.

Catherine uzak durmuştu. Christy sadece izledi ve bekledi, zengin dış mahalle sakinleri ağaçlarını Range Roverslarının tepelerine bağlarken o, güneye, evinin yönüne bakıyordu.

Neredeydi? Müşterilerine söyleyemediği bütün kelimeler sanki Catherine'e söylenmek için birikmişlerdi ağzında. Ona sorması gereken çok şey vardı ve söylemek istediği... Ama Catherine gelmedi.

Her şeyin çözülmesi birkaç gün aldı: soruşturma tamamlandı ve yazı işleri bitti. Danny St. Vincent'ta gözetim altındaydı. Testler yapılmış analiz ediliyorlardı. Sonunda gitmesine izin verildi. Gücünü yeniden toplamak ve ailesi ile vakit geçirmek için doğruca Bayan Quinn'in evine geldi. Sevince rağmen huzursuz anlar da vardı.

"Şimdi ne olacak baba?" diye sordu Bridget Noel arifesinde. Ağaçların tamamı satılmıştı, önlerinde gelecek yılın işleri duruyordu. Son akşam yemeklerini bitirmişlerdi, gece olmak üzereydi. Onlar farkına varmadan gece yarısıyla beraber Noel olacaktı. Christy oturma odasında çektiği fotoğraflara bakan Danny'ye baktı. Soruşturma bittiği için polis iade etmişti.

"Bu ağabeyine bağlı" dedi Christy.

"Peki biz?" dedi Bridget. "Başımız belada mı?"

Christy ona dik dik baktı. On iki yaşında bir çocuğa bazı sorunların olduğunu nasıl açıklayacaktı? Para kutusunu alması için ne etkisi altına almıştı onu? Yastık kılıfından düştüğünü gördüğü andan beri yüreği sızlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bridget" dedi Christy. "Söyle bana"

Kaşlarını kaldırdı ve şaşkın şaşkın baktı. "Sana ne anlatayım?"

"Her şeyi."

"Anlamadım."

Danny bütün hafta boyunca geçen yıl ve gelecek planları konusunda çok sessiz kalmıştı. New York sokaklarında geçen son üç yüz altmış beş günlük hayatını telafi edercesine saatlerce uyurmuş, bunları kendine saklardı. Ama şimdi Christy, meşgul olduğunu gördü. Dinlemiyormuş gibi yaparken yanlış anlaşılamayacak türde bir yolu vardı: başını hafifçe eğmek.

"Noel'de ne istediğini neden bana söylemiyorsun?" dedi Christy.

"Baba! Bunu nasıl sorabiliyorsun? Sağımız solumuz polislerle çevrili. Bir suç işledim baba. Bizim bütün paramızı çaldım. Öğrenmek istediğim, hapse girecek miyim?"

"Hapse girmeyeceksin Bridget."

"Peki Danny, o da girmeyecek değil mi?"

"O da girmeyecek."

"Peki sen?"

"Hayır, şehir bana karşı hoşgörülü olmaya başladı, her ne kadar çocuklarımı boş vermekten suçlu olsam da."

"Baba, sen bizi hiç boş vermedin."

Christy kızına baktı. Mary'nin gözlerini almıştı. Yeşil-kahverengi, tıpkı kuzey ağaçlarının gövdesindeki yumuşak yosun gibi. Son birkaç yıl boyunca çocuklarını yetiştirmekle o kadar meşguldü ki karısını özleyememişti bile. Ama şimdi özlüyordu. Mary kendi bildiği yolla onları güçlü kılmıştı. İnsanları kendi suçlarıyla yüzleştirmeyi çok iyi becerirdi. Birini açıktan açığa suçlamak için o olmazsa Christy bunu kendisi yapmak zorunda kalırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu konuda yanılıyorsun tatlı kızım" dedi Christy. "Sizi çok boşladım. O kadar endişeliydin ki bana söyleyemedin bile. Sorunları kendin çözmeye çalıştın. Seni parayı almaya iten hangi işaretleri gözden kaçırdım?"

"Danny için yapmıştım baba" dedi küçük kız üzüntüyle, kardeşine sevgiyle bakarak.

"Bu doğru ve artık biliyorum. İyi bir amacın vardı ama yanlış bir şey yaptın."

"Okulda Robin Hood'u okumuştuk."

"Robin Hood New York'ta yaşasaydı her halde Rikers Adası'na gelirdi. Suçla cömertliği bozmamızı istemem. Bridget çocuk kuruluşları senin bir terapistle görüşmeni istiyorlar."

"O deli değil baba" diye atıldı Danny.

"Hepsi benim suçum" dedi Bridget, ağlamaya başlayarak. Tek istediğim Danny'ye yardım etmekti ama deli gibi davrandım ve ailemizi utandırdım."

"Kimse deli değil" dedi Christy ve başı dönüyordu, kendini çok çılgın hissetmesine sebep oluyordu. "Herkes senin ağabeyine yardım etmek istediğini biliyor."

"Beni bir enstitüye mi yatıracaklar? Sen Kanada'ya döndüğünde New York'ta kalmama izin verecekler mi?"

"Hayır seni de yanımda götürmeme izin veriyorlar. Ama onlar seninle konuşacak birini bulmamı istediler. Cape Breton'da zor olabilir ama başaracağız."

"Ingonish'de biri olabilir" dedi Danny

Christy odanın diğer ucunda oturan Danny'ye baktı. Danny kendinden geçmiş görünüyor, çektiği resimlere bakıyordu. Ama o, lafa karışmaya devam etti; bu bir şey anlatmalıydı. Resimlerden biri kucağından kayıp düştü. Christy yerdeki resme baktığında taştan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

melek gördü. Catherine ona bir görev vermişti. Danny işi kabul ederse onu yıl boyunca besleyecek, ona para gönderecekti.

Christy odadan karşıya geçince resmi aldı. Uzun uzun resme baktı. Catherine'in ruhu meleğin yüzünü işgal etmiş gibiydi. Christy ona bakan, o anda onu yönlendiren berrak gri gözlerini az çok görebiliyordu. Her ağzını açışında olduğu gibi kalbi küt küt atıyordu.

"Bizimle eve geri dönecek misin?" diye sordu Christy.

"Kardeşine bakmama yardım etmek için."

Danny başını salladı. "Henüz değil" dedi duyulamayacak kadar kısık bir ses tonuyla.

"Ne dedin?"

"Henüz değil, dedim." Sesini daha da yükseltti.

"Ne söylüyorsun?"

"Bridget'e Noel'de ne istediğini sordun," dedi Danny. Yüzü babasına dönük uzanıyordu. "Birkaç dakika önce. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum" dedi Christy.

"Ben herhalde bir şey hak etmiyorum, ama bana da soracak mısın?"

Christy oğlunun açık sözlülüğüne hazırlıksızdı. Kendi başına geçirdiği bu yıl Danny'yi adam etmişti.

"Ben ne istediğini öğrenmek istiyorum" dedi Christy.

"Bana güvenmeni istiyorum baba."

Christy kaşlarını çattı. Ona güvenmek mi? Kendini bir uçurumun kenarından düşüyor gibi hissetmişti. Christy'nin istediği tek şey güçlüklere göğüs germek, bütün gücüyle ona doğru atılmak, her şeyin boşluğa düşüşünü engellemekti. Catherine'i, onu oğluna yardım edişini gördüğünde hissettiklerini düşündü ve kendini uçurumda hissetti.

"Ben burada kalmak istiyorum baba" demişti Danny. "Sonsuza

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar değil, yalnızca bilmem gerekenleri öğrenene kadar."

"Ne için bilmek?"

"Ben meteorolog olmak istiyorum baba. Neler çektiğini görüyorum. Ağaç yetiştirmeye çalışıyorsun, kötü havayla mücadele ediyorsun. Sanki canavarlarla savaşır gibisin. Yıldırım, hortumlar ve kuraklık ile mücadele. Hiçbirini durduramazsın. Hava şartlarıyla savaşamazsın ama daha çok şey bilirsen her şey senin için daha kolay olacak. Sen ve diğer çiftçiler için."

"Danny!" dedi Christy. Kalbi sıkıştı, onu alıp göğsünü parçalamak için Tanrı'nın eli yere inmişti sanki. "Seni yanımda istiyorum. Bridget'in ve benim yanımda. Biz bir aileyiz."

"Baba, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Çok iyi biliyorum. Bu yüzden bunu yapmalıyım. Zaten herşeyi sizin için yapıyorum."

"Evet öyle" dedi Bridget içini çeke çeke ağlamaya başlayarak

"Neden bunu istediğini bana söylemedin?" diye sordu Christy. "Geçen yıl, bütün bunlar olmadan önce. Neden benimle konuşmadın?"

"Seni endişelendirmek istemedim."

"Endişelenmek mi?" Christy ellerini kenetledi. Az kalsın kalp krizi geçirecekti. "Ben bu kadar korkunç muyum ki bazı şeyleri benimle konuşamıyorsun. Seni bundan çok sevdiğimi bilmiyor musun?"

"Bizi o kadar çok seviyorsun ki az kalsın kendini öldürecektin" dedi Danny. "Sabaha kadar çalışıyorsun. Güneş doğmadan çiftlikte oluyorsun. Zaman yok, baba. Konuşacak zaman yok. Benim bir karar vermeme yardım ederek seni telaşlandırmak istemedim. Ne yapacağımı biliyordum artık."

"Yine de konuşabilirdik" dedi Christy.

"Bana bunu yapamayacağımı söylerdin" dedi Danny.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Christy için için ağlamaya başladı. Birini, Danny'yi sevdiği kadar çok sevmek, yollarının ayrılışını izlemek, onun Christy ve Bridget'e farklı bir yöne gittiğini görmek onu yaraladı.

"Senin hiç hayalin olmadı mı baba? Yapmak zorunda olduğunu bildiğin bir şey."

Christy de daha önce bunu düşünmüştü ama hayal kuramayacak kadar açtı. Babasının çiftliğini devralmaya, her şeyi yürütmeye, bebeklerinin ağızlarına mama koymaya hayal kuaramayacak kadar çok odaklanmıştı. Ve henüz...

İşte taştan melek resmi yerde duruyordu, Danny'yle arasında Christy göz yaşlarının arasından ona baktı. Yüreği ne kadar çılgındı! Eğer bir hayali, bir arzusu varsa buydu. Ve hayalden çok, bu asla olamazdı. Danny'nin hava hakkında her şeyi öğrenme konusundaki şansı, Christy'nin Catherine gibi bir kadınla birlikte olma isteğindeki şansından fazlaydı.

"Baba?"

"Belki de artık bir hayalim vardır dedi" Christy.

"O zaman peşinden gitmelisin baba."

"Gerçekleşmesini sağlamalısın" dedi Bridget.

Christy yokladı. Çocukları ona doğru gergin bakıyorlardı. Kemiklerine kadar işleyen bir ürperti hissetti. Acaba çocukları hayalinin ne olduğunu biliyor muydu? Bu mümkün değildi. O kadar aşikar mıydı? Kızardığını hissetti.

"Şu resimleri görüyor musun" diye sordu Danny. "Evet" dedi Christy.

"Hepsini ben çektim."

"Çok güzeller" dedi Christy sakinleşerek. "Eğer bu hava işi yolunda gitmezse her zaman fotoğraf çekerek para kazanabilirsin."

"Evet ben de aynı şeyi düşünüyordum. Okula yazıldım, biliyor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

musun? Neyse bir liste oluşturmalıyım. Rheinbeckler için. Her bir resmi nereden aldığım üzerine. Projesi için çalıştığım Bay Rheinbeck çektiğim fotoğrafları bir albümde toplamak istiyor. Sanırım sokak köşelerinde bile. New York'taki bütün insanları incelemek üzere toplamak için."

"Tamam Bridget" dedi Danny.

"Aklımda bir liste var. Şu meleği görüyor musun?" Siyah beyaz bir fotoğrafı; gölgesi taşların üzerine vurmuş, kanatları genişçe açılmış, sabit ama yine de sıcak granit bakışlara sahip pürüzsüz heykele işaret etti.

"Evet" dedi Christy. Meleğe bakınca Catherine'i görüyordu

"Central Park'taki köprünün yanındaki bir heykel." Resimleri karıştırdı, başka bir melek buldu. "Bu Lexington Caddesi'nde bir kiliseye yontuludur. Ve bu gargoylu görüyor musun? Bu, doğuda Kırk İkinci. Sokakt'aki işyerinin görkemli girişine keski ile yontulmuş bir grifon. "Resim demetlerini numaralandırırken, konuşmaya devam etti. "Bu şeytanlar her neyse, batıda Elli Yedinci Sokak'taki Mangia Rastoranı'nın girşinin hemen yanıbaşındaki taşa yontuludur. Ve bu çanlar…"

"Tuhaf çanlar!" dedi Bridget heyecanla, Daily News'te son günlerde çıkan bir başlıktan alıntı yaparak. Hikaye, Danny çatıdan düşerken Penelope'nin elinde tuttuğu taş çanların resmi üzerinde durmuştu. Bridget ve Danny bu konuda sessiz kaldılar. Hiç kimse taş çanların şehrin neresinde olduğunu bilmiyordu.

Bu çanlar tutkulu bir kuş avına dönüşmüştü. Şehirdeki herkes büyük bir heyecanla çanları arıyordu. Bay Rheinbeck daha fazla heyecanlanamazdı; fotoğraflardan oluşan son özlü bilgiler kitabı basılmasa da Yukarı Bak Projesi tam faaliyetteydi. Beş ilçeden insanlar taş çanları bulmak amacıyla binalara, gökyüzüne uzun uzun bakıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brooklyn sakinleri çanların Grace Kilisesi'ne veya Brooklyn Müzik Akademisi'ne veya Brooklyn'in muhteşem taşlardan yapılmış temeline ve Williamsburg köprülerine yontulduğu inancındaydı. Queenns ailesinden bir kadın, fotoğrafın ailesinin gömüldüğü yerin bitişiğinde bulunan Fleshing Cemetery'nin bir mahzeninden alındığını iddia etti.

Genç bir Cizvit çanların Staten Adası'nda bulunan Mount Manresa İtikaf evinde olduğunu düşünüyordu. Noel'de itikafa çekilenler burada dalgın dalgın gezerek manevi güç kazanırlardı. Yaşlı bilge bir papaz tepede oturmuş denizin karşısındaki Manhattan ışıklarını izliyordu. Çanların tam olarak nerede olduklarını ve bu adada bulunmadıklarını biliyordu. Bu çanları gençken Chelsea'de görmüştü.

Bronx'taki Minnie Maguire Bainbridge Caddesi boyunca yürüdü, çanların yerini saptarsa oğlu Desmond'un içkiyi bırakacağından ve iyileşmek için tedavi olacağından emindi.

Bir çift Tanrısal St. John Katedrali'nde granit bir kemere yontulmuş tek bir çan bulunmuştu. Buluşun tesiri ile adam evlenme teklif emişti. Araştırmadan esinlenerek yapılmış bir Noel nişanı. Doğru bir adım atmıştı, ama bulduğu çanlar yanlıştı.

"Bize nerede olduklarını söyleyecek misin?" diye sordu Bridget.

"Belki" dedi Danny hain bir sırıtışla.

Bridget ona bir yastık fırlattı. "Haydi ama!"

"Bunu bir sır olarak saklasam daha iyi olacak galiba."

"En azından Catherine'e söylemelisin" dedi Bridget ."Senin için yaptıklarından sonra..."

"Evet bunu hak ediyor."

Christy iki çocuğunun arasında geçen bakışları izleyerek bekledi. Danny'nin sırıtışı bulaşıcıydı. Şimdi de Bridget sırıtıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hak ediyor" dedi Bridget.

"Baba ona çanları gösterebilirsin" dedi Danny.

"Nerede olduklarını bilmiyorum." Dedi. Oğlunun ve kızının ona gülümsediklerini gördü ve kızardığını hissetti.

"Danny sana anlatabilir baba," dedi Bridget.

"Anlatabilirim," dedi Danny. "Ona nerede olduklarını gösterirsen, onları nerede bulacağını sana anlatırım."

Ve Christy dinlerken Danny dediğini yaptı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16

Her Noel arifesinde Lizzie ve Lucy özel bir akşam yemeği için Catherine'in evinde toplanırlardı. Her zaman en güzel giysilerini giyer, şapkalarını, mücevherlerini takarlardı. İstiridye, hadım horoz, şöminenin közünde ızgara yapılmış domuz pastırmalı bir yer mantarı ve ince ince dilimlenmiş patates püresi yerlerdi. Tatlı olarak ise "buche de Noel." Brian hayattayken Noel ağacının tepesine bir yıldız koyarlardı. Herkes birbirine hediyeler verir ve St. Lucy'deki gece yarısı ayinine giderlerdi.

Bu sene kutlamalarına yeni bir neşe gelmişti. Lizzie yeni erkek arkadaşıyla çok mutluydu. Chelsea'de yıllarca devriye gezdiği halde memur Rip Collins Lizzie'ye dönüp bakamamıştı. Ama bu yıl Christy'nin tezgahının önünde o kadar çok durdu ki sonunda kadına yaklaşacak cesareti bulmuştu.

"Beni ekip arabasında gezdirdi" dedi Lucy heyecanla. "Bana nasıl dik yürüneceğini öğretti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dilerim bu yeni bilgiyi öğrenme şansın olmaz" dedi Lizzie Catherine'e endişeyle bakarak:

"Bu akşam nerede?" diye sordu Catherine.

"Nöbette" diye cevap verdi Lizzie. "Sokaklarımızı Noel baba için koruyor."

"Eğer kızağını yanlış park ederse Noel Baba'yı tutuklayacağını söyledi" dedi Lucy kıkırdayarak.

"Eminim Noel Baba için Chelsea'de özel muamele vardır. Meşhur olduğu yerde bu böyleydi. 'Her şey Noel arifesinde' başlamıştı, hepsi bu."

"O kadar" dedi lizzie.

Catherine arkadaşlarını böyle mutlu gördüğüne sevinmişti. Ve Lizzie'nin de onun için aynı şekilde hissettiğini, temkinli olduğunu biliyordu. Catherine'de bir şeyler değişmişti bu yıl. Brian'ın ziyareti hakkındaki detaylardan ona bahsetmemiş olsa da Lizzie Catherine'in yüzündeki ışıktan herşeyi anlamıştı.

"Kiliseye gitme zamanı geliyor" dedi Lucy raflı saate bakarak. Saat on buçuk olmuştu ve gece yarısı ayini başlamadan yer kapmaları gerekiyordu.

"Biz artık gitmeliyiz" dedi Lizzie. "Sen de gelecek misin Catherine?"

Catherine biraz düşündü. İstiyordu. Bu yıl çok şey değişmişti. Artık Noel'den korkmuyordu. Bir ağaç almamıştı, bu yüzden yıldızı asmayacaklardı. Lucy için İzlanda'ya özgü örgü ipliği yumağı ve Lizzie için gümüş bir bilezik dışında pek çok hediye almamıştı. Bu yıl arkadaşlarıyla birlikte geceyarısı ayinine gidebileceğini düşünmüştü ama göğsünde hissettiği gerginlik başını hayır anlamında sallamasına neden oldu.

"Burada kalmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onları görmeye gidebilirsin" dedi Lizzie sanki arkadaşının niyetini anlamış gibi.

"Byrneları mı?" diye sordu Lucy.

"Onları düşünüyordun değil mi?" dedi Lizzie.

Catherine onayladı. "Yarın ayrılıyorlar. Veda etmeye gelecekleri sanıyorum."

"Ben Bridget'e yazacağım" dedi Lucy. "Sen de Christy'ye yazabilirsin."

"Çok yardımsever değil mi?" dedi Lizzie küçük kızı paltosundan çekip Lucy ile ön kapıya yürürlerken.

Catherine gülümsemeye çalıştı. Tavan arasını kilitlediğinden beri umutla yaşıyordu. "Sadece daha erken gelir diye düşünmüştüm."

"Hey, mutlu Noeller!" dedi Lizzie pencereden dikkatle bakarak.

"Ne?" diye sordu Catherine.

Ve sonra en iyi arkadaşı kapıyı açtı. Christy en üst basamaktaydı.

"Çok geç kalmaktan korktum" dedi adam saatine bakarak. "Ama ışıklarının açık olduğunu gördüm."

"Çok geç değil" dedi Lizzie.

"Mutlu Noeler, Christy!"

"Sana da!"

Lucy'nin elini sıkıp merdivenlerden aşağı inerken gülümsüyordu. Lizzie "Bridget'e ve Harry'e sevgilerimizi ilet" dedi.

Catherine Christy'nin içeriye girmesi için kapıyı tamamen açarak gülümsedi.

"Lütfen içeri gir" dedi.

Elini ona uzatarak "Aslında, benimle gelir misin?" dedi Christy.

"Şimdi mi?" diye dordu kadın. Christy'nin canlı mavi gözlerine baktı. Christy'nin heyecanını fark etti ve için için gülmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Montumu alayım" dedi.

Bir taksi çevirdiler ve Christy şoföre onları Central Park'ın güneybatı köşesine götürmesini söyledi. Catherine'le arka koltukta oturuyorlardı, ne fazla konuşuyorlar ne de birbirlerine bakabiliyorlardı. Christy'nin söylemek için biriktirdiği bütün sözler şimdi uçup gitmişti. Dili binlerce düşünce içinde düğümlenmişti. Hayaller yazılı metin halinde değildir. Belki de şairlerin amacı da budur diye düşündü. Şairlerin ve şarkı sözü yazarlarının. Şoför radyoyu açtı, Noel şarkıları çalıyordu.

"En çok hangisini seviyorsun?" diye sorabildi sonunda, sinirleri çok gerilmişti.

"En sevdiğim mi?"

"Noel Şarkıları" dedi Christy. "En çok hangisini seviyorsun?"

"Biraz düşündü kadın. "Biraz düşünmem gerekiyor, öyle çok var ki. Peki ya senin?"

"Silent Nights" dedi Christy ve ceketinin cebine uzanıp Danny'nin çektiği çan fotoğraflarını çıkardı.

"Parka mı gidiyoruz?" diye sordu Catherine.

"Evet" dedi adam.

"Danny'ye olanlardan sonra oraya bir daha gitmek istemezsin sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum" dedi Christy. Son birkaç günde başlarına gelenleri, şehrin bürokratları tarafından yakalanma korkusunu düşündü ve ürperdi. "Ama bazı koruyucu melekler bizi izliyorlar galiba. Çünkü Danny iyileşti. Ve yetkililer bir şekilde bizim suçlu olmadığımıza karar verdiler."

Catherine gülümsüyordu ve Christy başını çeviremiyordu. Şehirden yansıyan ışıkların vurduğu yüzüne büyülenmiş gibi bakıyordu. Beşinci Cadde'nin köşesine ve Elli Dokuzuncu Sokağa geldikle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinde Christy taksi parasını ödedi ve hepsi "Mutlu Noeller!" dedi. Kar ve buz kaplı sokaklar kaygan olduğu için Christy Catherine'in elini tuttu. Kaygan bir kaldırımdan geçmesine yardım etti ama temiz bir patika üzerine çıktıklarında da kadın Christy'nin elini bırakmadı.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu Christy parka girdiklerinde.

"Aklıma bir şeyler geliyor" dedi kadın Christy'nin diğer elinde tuttuğu resme bakarak. "Bana çanları mı göstereceksin? Bu Danny'nin fotoğraf çektiği yer mi?"

"Göreceksin" dedi Christy sadece. Turuncu-sarı ışık saçan güzel lambaların altında yürüdüler. Etrafı karla kaplı çalılarla çevrilmiş gölet donmuştu. Hiçbir yaratık kımıldamıyordu. Hava, kuşlar, hayvanlar ve insanlar için çok soğuktu. Christy sanki vahşi doğada ilerlediklerini hissetti, sanki dünyada sadece ikisi vardı.

Beraber bir köprünün başına geldiler. Taştan yapılmış köprü göletin kuzeydeki dar ucunun üzerinde bir kemer oluşturuyordu. Köprünün tepesine el ele yürüdüler ve eraflarına baktılar. Gökdelenlerden gelen ışık buzların üzerine yansıyarak dans ediyordu. Christy Catherine'in yüksek binalardan birini gösterdiğini fark etti.

"Benim kütüphanem hemen şurada. Bu köprüye her gün bakıyorum."

"Bakıyor musun?" diye sordu adam. Hangisinin kadının penceresi olduğunu merak etti. Kadın başını eğdi. Solukları gümüş bulutlar halinde dışarıya çıkıyordu ve ısınmak için birbirlerine sarıldılar. Kadının dokunuşu Christy'yi ürpertti.

"Evet, Gapstow köprüsü" dedi kadın.

"Hiç buraya bakmış mıydın?" diye sordu Christy tahtaların altına gizlenmiş heykeli göstererek. Heykeli daha önce görmemesine rağmen Danny'nin tanıtımından ve yönlendirmesinden tam burada olduğunu biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine karanlığa dikkatle baktı. Kavisli köprünün diğer tarafından aşağı inerken "Bir melek" dedi. Christy buradan sık çalılığın görüntüyü engelleyeceğini anladı. "Burada olduğunu bile bilmiyordum" dedi kadın. Heykele dikkatle bakarak katlanmış kanatlara, geniş alna, kibar tebessümüne dokundu.

"Çok güzel bir kadın" dedi Christy.

"Kadın olduğunu nereden biliyorsun."

Christy'nin nabzı hızlanmıştı. Catherine'i sardı, göz göze geldiler. Gözleri alev alevdi. Kadını tutarken sakinleşmişti. Ona daha sıkı sarılmak istiyordu. Başka yolu yok diye içinden geçirdi.

"O sensin" diyebildi sonunda. "Danny bana bu fotoğrafı gösterdiğinden beri tek düşünebildiğim bu. Catherine'e çok benziyor."

Kadın başını hayır anlamında salladı ama adam onu öptü, reddemedi. Bu şansı kaçırmaktan korkarak ama bunu denemeden bir dakika bile geçmesini istemezken bunu nasıl yapabilirdi?

Karanlık bulutlar gökyüzünü bulanıklaştırmıştı. Berrak kısımlardaki yıldızlar, burada etrafı şehir ışıklarıyla kaplı Manhattan'ın ortasında değil de sanki kara bir Nova Scotia tepesindeymiş gibi parlıyordu. Sakinleşerek soğuk havayı içine çekti. Catherine Christy'ye uzun uzun baktı.

Christy yaşamın insanın hayalleriyle beslendiğini biliyordu. Sonunda kendi hayaline kavuşmuştu.

"Catherine Tierney" dedi Christy kadını tutup kendine çekerek.

"Christy Byrne"

"Sen benim meleğimsin" dedi. Etrafına bakınamadı bile çünkü heykelin orada olmadığını biliyordu, çünkü melek artık kollarındaydı. "Danny konusunda çok ketum olduğum için tam tersini düşünmenden korktum." Kadın gülümsedi.

"Ben yapamazken sen ona yardım ettin" dedi Christy. "Bunu an-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lamam zaman aldı."

Catherine başını salladı ama aynı zamanda titriyordu. Parka doğru soğuk bir rüzgar esiyor, tarlalardan ve göletten geçiyordu. Bu esinti, Christy'ye Noel arifesinin akıp gittiğini ve kadını götürmek istediği hâlâ birkaç yer olduğunu hatırlattı.

"Çanlar da burada mı?" diye sordu Catherine.

"Taş melekli çanlar mı?"

Kadını ısıtmak için ona sıkıca sarıldı ve başını salladı.

"Hayır ama önce sana bu heykeli göstermeliydim. Senin için hissettiklerimi ancak böyle anlatabilirdim. İçinde bulunduğum durum kolay değil. Kelimeler, bir zamanlar ağaç satarken kullandığım kelimeler. Oradan geçen bütün New Yorklulardan çok para kazanıyordum bu kelimelerle. 'Burada yıldız ışığına maruz kalmış mavi bir ladin' ya da 'Bu Fraser köknarını süslemek için tele ihtiyacın olmaz. Kuzey Kutup Bölgesi'nden gelen renkli ışıklar dallarını aydınlatıyor.'"

Catherine, satış yerini gösteren Christy'yi dinlerken gülümsedi.

"Hepsi ucuz" dedi adam. "Bu şekilde konuşurdum."

"Diğer şeyleri söylediğini duydum" dedi kadın.

"Şu anda söylemek istediğim gibi değil. Bu gece hissettiklerimi anlatabilmek için kelimeleri bulamıyorum, Catherine. Hiçbir şey mantıklı değil artık."

Kadın Christy'ye uzun uzun baktı sanki konuşmayı denemesini istiyordu. Böylece kadını tekrar öptü ve bu kez kadın siyah montunun kumaşından kalbinin Christy'ninki kadar hızla çarptığını hissetti.

"Danny projenin havasına girdi" dedi adam. "Bütün bu fotoğrafları çekerek."

"İnsanların yukarıya bakmasını," dedi Catherine. "Patronum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona minnettar. Bütün şehir heyecanlı. Herkes bu çanların resimlerini nerede çektiğini merak ediyor."

"Bilmek ister misin?"

"Tabii ki" dedi Catherine. Şehir onların etrafında dönüyor, milyonlarca hayat pencerelerin arkasında sürüp gidiyordu. Manzara heyecanlı ve romantikti, Christy bir düşün gerçek olmasını umut ederek New York'a gelen insan topluluğuna Danny'nin de katıldığını biliyordu.

"Öyleyse sana göstereyim" dedi Christy. Kadının elini tuttu ve sırtlarını Gapstow Köprüsü'ndeki kemere dayadılar.

***

Eğlence yapanlar evlerine veya kiliseye ya da sadece Noel arifesi olduğu için ve kar yağdığı için sokaktan gelip geçiyorlardı. Catherine ve Christy, bir taksici plazada yolcu indirene kadar Beşinci Sokak'tan aşağıya indiler. Hemen taksiye atladılar.

Arka aynaya bakarak, "Nerelisiniz?" diye sordu şoför.

"Kasabanın dışından mı?"

"Chelsealiyiz," dedi Christy Catherine'e gülümseyerek.

Catherine güldü, adamın laubaliliği onu rahatsız etmişti. Şoför bakmaya devam etti. "Hey, sen ağaç satıcısısın. Değil mi?"

Christy adamı görmezden geldi. Catherine'in ensesini, yanağını ve dudaklarını öpüyordu. Kadın adamın kollarına yaslanırken ürperdi.

"Hey, oğlun nasıl? Düzelecek değil mi?"Sessizlik...

"Sen onun babasısın değil mi? Kaleden kayıp düşen çocuğun? O nasıl?"

"İyi" diye cevap verdi Christy. Catherine şoförün Christy'nin ca-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nını sıktığını anladı. Christy'nin elini tuttu ve ona sarıldı. Sevgi dolu bir bakış attı. Meleğin Catherine'i hatırlattığını söylemişti Christy. Kadın gözlerini yumdu ve bu hafta New York'u ziyaret eden gerçek meleği düşündü ve daha sonra neler olacağını merak etti.

"Bana bir şey anlatmalısın" dedi şoför.

"Bu da ne?" diye sordu Christy.

"Bana anlatmalısın. O lanet olası çanlar nerede?"

Catherine pencereden bakarak gülümsedi. Ne kadar heyecanlı olduğuna inanamıyordu; çünkü onları bulmak üzereydi. Belvedere Kalesi'nde yaşayan, ödünç alınan bir kamera ve taş çanların siyah-beyaz fotoğrafından başka hiçbir şeyi olmayan Danny Byrne efsanesine New York'taki herkes gibi kapılmıştı Catherine.

"Sana anlatmış olmalı değil mi?" Şoför baskı yaptı.

"Bu bir sır" dedi Christy. "Çanları ararken yaşayacağınız eğlenceye engel olmak istemem."

"Haydi ama! Noel arifesindeyiz. Sen çalışıyorsun dostum. Noel ağacı satıyorsun. Bütün o ağaçlar, bütün o para... Radyoyu açıp sizi Noel havasına sokmaya ne dersin? Bu hileyi denedin değil mi? Şimdi ben bunu yapacağım ve sen bana anlatacaksın. Nasıl?"

"Ne hilesi?" dedi Christy.

"Bilirsin, yoldan gelip geçenleri istediğin havaya sokmak için Noel şarkıları çalmak. Işıklar bunun için. Mağazaların vitrinleri bunun için. İnsanları satın alma havasına sokuyor. Rockefeller Merkezi'ndeki lanet olası ağaç bunun için!"

"Ben de bir zamanlar böyle düşünürdüm" dedi Christy.

"Neyse! Haydi dostum! Anlatma havasındasın değil mi? Bana New York'ta kimsenin bilmediği bir şey anlat. Sen bana anlat, ben Post gazetesine satayım ve hasılatı paylaşalım. Bayana anlat."

Catherine, "İkna olacağını sanmıyorum" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Cadde Yirmi Üçüncü Sokağa vardıklarında Christy elini cebine uzattı ve şoföre yirmilik verdi. "Para üstü kalsın."

"Hey, bu bahşiş mi?" Şoför kıkırdadı. "Lanet olası çanların gizemini çözmekten daha iyi. Teşekkürler ahbap!"

"Mutlu Noeller!" dedi Christy ve Catherine'e gülümsedi. Christy, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım" dedi kadın.

Empire Diner'ın ışıkları yanıyordu. Parlak bir tabele Onuncu Cadde'yi aydınlatıyordu. Kar yağmaya başladı. Gökyüzünü gizleyen tabaka çok güzel görünüyordu. Kar pırıltısının arkasında apartman ışıkları parlıyordu. Christy ürperdi, ama soğuktan değildi ürperişi. Christy kadının sırtına dokundu, sonra kadının omuzlarını sardı. Güneye doğru yürümeye başladılar.

"Bu bir zamanlar çiftlik arazisiydi" dedi Catherine kibrit kutusu kadar yer kaplayan St. Nicholas Parkı'ndan geçerlerken. "Clement Clarke Moore buraları satın aldı."

"İnanması güç" dedi Christy etrafındaki yüksek binalara bakıp Catherine Christy'nin çiftliğini düşündüğünü anlamıştı. Çiftliğin nasıl bir yer olduğunu merak etti. Şehir ışıkları olmadan gökyüzü nasıl görünürdü? Ağaçlar ne kadar uzuyordu? Christy evinden denizi görebiliyor muydu?

"Buradan çok uzakta oturuyorsun."

"Biliyorum."

"Ve yarın evine doğru yola çıkacaksın."

Christy cevap vermedi. Kadının kalbi küt küt atıyordu. Sessizce yürümeye devam ettiler.

"Danny kalmaya karar verdi" dedi Christy yavaşça. "Nasıl olacak bilmiyorum ama Bayan Quinn John'un hırdavat dükkanında ona yardım etmesi karşılığında Danny'nin evinde kalabileceğini söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Danny kendinden emin görünüyor, bir kez koleje başvururs a burs alabilir."

Catherine dinledi. Eğer kalırsa Bay Rheinbeck'in aslında Rheinbecklerin ona ellerinden geldiği kadar yardım edeceklerini biliyordu. Fakat şu anda aklı başka birinin planlarındaydı.

"Peki ya sen Christy? Burada kalmayı hiç düşündün mü?"

Catherine'e sıkıca sarıldı. Güneye doğru yürüyorlardı ve kar şiddetle yağıyordu. Etrafı görmek zordu, kaldırımlar kaygandı. Catherine'in sorusu kulağa sıradan gibi geliyordu, ama sadece bunu sorması bile kadının duygularını sarsmıştı. Nasıl ayrılabilirdi? Ona verilen bu armağanı nasıl geri çevirebilirdi? Şu anda birbirlerine sarılmış yürüyorlardı, nasıl bırakırlardı birbirlerini?

Catherine başını kaldırdığında birden St. Lucy'ye geldiklerini fark etti. İnsanlar hâlâ akın ediyorlardı. Saatini kontrol etti; neredeyse gece yarısı olmuştu. Bir hafta önce kilisede olanları düşünürken boğazı düğümlendi. Brian geri gelmişti, Danny o gece ölümden dönmüştü.

"Neden buraya geldik?" diye sordu kadın, Christy'nin gözlerinin içine bakarak.

Christy'nin gözleri onu şaşırttı: Mavi gözleri alev alevdi.

Gözleri tutuklu kaldı. Catherine ürpermişti. Christy'nin eline uzandı. Dünyanın daha hızlı dönmeye başladığını sanarak korktu. Kar kuzeyden geliyordu. Catherine ona daha sıkı sarıldı.

"Neden buraya geldik?"

"Bilmiyor musun?"

"Lizzie ve Lucy şu anda içeride. Benim bütün önemli kutlamalarım burada oldu. Sonra..."

"Söyle bana" diye üsteledi Christy.

"Burada geçmişe veda ettim" diye fısıldadı Catherine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapman gereken de buydu" dedi Christy Catherine'i daha sıkı sararak. "Çünkü bu senin geleceğin." Arkalarındaki merdivenlerden çıkan kilise ziyaretçilerine aldırmadan kadını tekrar öptü. Kilisenin çanları çalmaya başlamıştı.

"Soruma hâlâ cevap vermedin" diye fısıldadı kadın. Kuzey rüzgarı saçlarının arasında geziniyor, Christy'ye daha çok yakınlaşıyordu. "Burada kalmayı düşünüyor musun?"

"Orada idare etmem gereken bir çiftlik var. Sen Nova Scotia'ya gelmeyi düşünür müsün? "

"Kulağa hoş geliyor" dedi karda titrerken.

"Sana herşeyi göstermek istiyorum. Benimle gelecek misin?"

"Gelmek isterim."

"O zaman gidelim."

"Burada bir işim var."

"Tanışmamız bir mucizeydi" dedi Christy. "Sen de hissetmedin mi?"

"Biliyorum" dedi Catherine. Kalbi bu adamla tekrar açılmıştı, ve ailesi ona tekrar sevmeyi öğretmişti. Bir ruhu takip etmiş, karda melek tüylerini görmüş ve kederine elveda demişti.

"İkna olmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu Christy.

"İkna mı?"

"Buraya ne için geldiğimizi hatırlasana."

"Neyi Christy?" diye sordu. Dışarıdaki ve içerideki fırtınalar arasında neden buraya geldiğini unutmuştu. Mavi gözleri öfkeliydi. Öyle bir ifadeyle bakıyordu ki Catherine korkmuş olabilirdi, ama aksine büyülenmişti.

"Yukarı bak Catherine."

İşaret etmesine bile gerek yoktu. Catherine başını dimdik kaldırdı ve onları gördü: Taş çanlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bazen en aşina olduğumuz şeyler en çok unuttuklarımız oluyor. Bu kapıdan kim bilir kaç sefer geçmişti hayatı boyunca. St. Lucy'ye bebekken getirilmiş, küçük bir çocukken burada tıpış tıpış yürümüş genç bir gelin olarak içeri girmiş, bir dul olarak buralarda boş boş gezmişti. Çanlar hep başının üstünde olmuştu.

"Danny" dedi Catherine.

"Ona kamerayı ilk verdiğinde benden ve Bridget'ten ayrıldığı yere, buraya gelmiş" dedi Christy. "Kilisenin ona bizi hatırlattığını, eve daha yakın hissettirdiğini söyledi. Kiliseye baktı ve fotoğrafını çekebilecek pek çok ilginç şey gördü."

"Bu kapıdan belki bin sefer geçmiş olmalıyım. Onları daha önce görmüş olmalıyım. Nasıl fark edemedim."

"Patronun zeki bir adam olmalı. İnsanların en çok neye ihtiyacı olduğunu anlamış."

Catherine onayladı. Gözlerini kapadı ve yüzüne esen ılık rüzgarı hissetti. Etrafında, çok yakınlarında pek çok güzellik vardı. "Bazen her şeyi gördüğümüzü sanıyoruz. Her şeyi ezbere bildiğimizi zannediyoruz."

"Ama unutuyoruz" dedi Christy. "Unutmak çok kolay."

Catherine, "Ya da hiç görmemek" dedi.

"O zaman birbirimize söz verelim" dedi Christy. Bakışları kuzey ışıkları kadar parlaktı. "Görmeyi unutmayacağız."

"Sana hatırlatacağım" dedi Catherine. "Söz veriyorum."

Birbirlerini öptüler ve tekrar yukarı baktılar. Kar yağmaya devam ediyordu ve kilisenin gül rengindeki kum taşları ışıldıyordu. Mavi ışık pencereden içeriye süzüldü. Ama Catherine'in en çok gözünü alan taş çanlardı; üstleri karlarla kaplı buz tutmuş gümüş gibi görünen taş çanlar...

Şehir ışıkları sokağa, kaldırımlara, taş işlemelere, gümüş çan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lara, kuzey eyaletinden gelen ağaç satıcısı Christy Byrne'a ve büyük şehir kütüphanecisi Catherine Tierney'e yansıyordu. Kar yağıyordu ve Noel çanları çalıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Audrey ve Robert Loggia'ya sevgi ve saygılarımla...

Urban Park Ranger'ın önceki müdürü ve şu anda New York City Audubon'ın yöneticisi olan E. J. McAdams'a beni Central Park'taki baykuşlarla ve onların üzerine titreyen insanlarla tanıştırdığı için minnettarım.

Bütün kalbimle teşekkür ederim Karen Ziemba.

Destekleri için Juan Figueroa, Anthony Lopez, Raul Salazar, Sixto Cruz, Jerry De Jesus ve Emil Estrada'ya teşekkürü borç bilirim.

Mia Onorato ve BDG'ye önemli konularda yaptıkları bitmek bilmeyen araştırmaları için sonsuz teşekkürler.

Cirrillo'ya sevgilerle...

Irwyn Applebalm, Nita Taublib, Tracy Devine, Kerri Buckley, Barb Burg, Susan Corcoran, Betsy Hulseboch, Carolyn Schwartz, Cynthia Lasky, Jim Plumeri, Anna Forgione, Virgiana Norey ve Bantam Yayınevi'nde çalışan herkese teşekkürler...

Güzel kitap ceketleri için Robert G. Steele'e minnettarım.

Susan, Mowgli ve Sugar Ray bütün gerçeği biliyor. Size sonsuza dek borçluyum.

Maggie, May ve Maisie Chelsea'ye, birbirlerine ve bana göz kulak oldular.

Dünyaya önemsemeden baktığımızda gözlerimizle, derinliğine baktığımızda ise yüreğimizle gördüğümüzü bana öğreten herkese, özellikle de Leslie ve William "Rip" Collins'e minnettarım.